

ΑΠΟΠΕΙΡΑ
ΑΠΟΚΡΥΠΤΟ-
ΓΡΑΦΗΣΕΩΣ
ΠΙΝΑΚΙΔΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 500

ΤΟ «ΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΝ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ
ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΜΕΤΡΗΣΗΣ

Ἡ Μακεδονία τῆς Ἰορδανίας

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 'Αθήνα
Τηλ.: 3223957 ή 9841655.

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν πρωινές ώρες
9.30-13.30 καθημερινά.

Ίδιοκτήτης-Έκδότης
- Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
'Αχιλλέως-Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία-΄Ατελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & Σία ΕΠΕ»
Μάγερ 11, 'Αθήνα, τηλ. 5221792.
'Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Καλλιδρόμου 10
Μπουρνάζι, τηλ. 5726819

- Τιμή αντίτυπου: 500 δρχ.
- 'Ετήσια συνδρομή: 5.000 δρχ.
- 'Οργανισμών κ.λπ.: 7.000 δρχ.
- Φοιτητών: 3.500 δρχ.
- 'Εξωτερικού: 50 δολλ. ΗΠΑ.

• Οί συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα 'Ιανουάριο κάθε χρόνου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη
διεύθυνση:

ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, 'Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
πού αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 6884:

Δέκα χρόνια μέσα στη γενική παρακμή

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 6886:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΜΑΝ. ΜΑΡΚΑ-
ΚΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ, ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ
Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΦΑΡ-
ΜΑΚΗΣ, ΑΘ. ΠΑΠΑΤΖΙΜΑΣ, ΝΙΚ. ΠΡΕΑ-
ΡΗΣ.

ΣΕΛΙΣ 6895:

ΤΟ «ΕΚΑΤΟΜΠΕΔΟΝ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ

ΣΕΛΙΣ 6911:

*΄Η κατά γράμμα έρμηνεία των λέξεων
και ή «κλασσική» έρμηνεία των λεξικών*
ΗΛΙΑΣ Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 6918:

΄Η Μακεδονία της ΄Ιορδανίας
ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 6931:

*΄Ετσι έκβαρβαρίσθηκε και καταστράφηκε
ή παγκόσμια ΄Ελληνική Πρωτογλώσσα*
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κ. ΓΑΤΣΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ 6937:

*ΓΗΡΑΣ: ΄Η άναπότρεπτη πορεία
άπό την σύλληψη μέχρι τον θάνατο*
ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 6942:

Κερματο-βραχο-ομολογο-αγοραπωλησίες
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 6950:

2.500 χρόνια μη-Δημοκρατίας

ΣΠΥΡΟΣ ΝΟΝΙΚΑΣ
ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΠΟΙΗΣΗ:

Σταῦρος ΄Ελευθερίου, Μίμης ΄Ελευθεριάδης,
Νίκος Κεχαγιάς-Ναϊθωνας.

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ:

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ: σελ. 6893 • ΕΘΝΙΚΑ: σελ.
6945 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 6935 •
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ: σελ.
6929 • ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ: σελ. 6943 •
ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 6947 • Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ Ι-
ΔΕΩΝ: σελ. 6950.

Δέκα χρόνια μέσα στη γενική Παρακμή

Με τὸ ἀνὰ χειράς 120ὸ τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» συμπληρώνονται δέκα ἀκριβῶς χρόνια παρουσίας τοῦ περιοδικοῦ στὴν σκέψη καὶ τὴν προβληματικὴ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ καιροῦ μας.

Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποὺ θὰ **ἀξιολογήσῃ** τὴν παρουσία αὐτῇ: Εἶμαι αὐτὸς ποὺ **ἔζησε** (μαζὶ μὲ τοὺς λοιποὺς συντελεστές τῆς προσπάθειας, συνεργάτες καὶ ἀναγνώστες) τὴν δεκάχρονη πορεία διὰ μέσου μιᾶς ὁδυνηρῆς, λαβυρινθώδους καὶ δύσβατης ἀτραποῦ διανοιγόμενης μέσα στὰ χέρσα καὶ ἔρημα καὶ παγιδευμένα καὶ ζοφερά πεδία τῆς γενικῆς παρακμῆς.

Παιδιὰ τῆς φύσεως, γεννήματα τῆς ἀνένανης ροῆς καὶ κομμάτια τοῦ Σύμπαντος εἵμαστε οἱ ἄνθρωποι. Θυμηθεῖτε, πῶς πρωτοεῖδατε τὸν Κόσμο: Πῶς δηλαδὴ βλέπατε καὶ νοοῦσατε αὐτὸ ποὺ ἦταν προσιτὸ στὶς αἰσθήσεις σας καὶ τίς γνωστικὲς σας δυνάμεις, καὶ κυρίως πῶς **σεβόσαστε καὶ θαυμάζατε καὶ οἰκειωνόσαστε** ὅ,τι δὲν μπορούσατε νὰ ἐρμηνεύσετε καὶ νὰ κατακτήσετε.

Αὐτὸς ὁ **σεβασμὸς, ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ οἰκείωση** εἶναι ἐκεῖνα ποὺ συνιστοῦν τὸν ὁμφάλιο λῶρο μας μὲ τὴν Μεγάλῃ Μητέρα μας. Καὶ τὸ τραγικώτερο, τὸ θανάσιμο, τὸ «τελικὸ» λάθος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ συμβῇ εἶναι ἡ ἀπότμηση τοῦ λώρου.

Σήμερα ὁ σεβασμὸς ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν Ὕβριν, τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴν αὐθαιρεσία τοῦ παρὰ φύσιν, ὁ θαυμασμὸς (ὁ πατέρας αὐτὸς πάσης ἐρμηνείας ἔλλογης καὶ γνώσεως ἐπιστημονικῆς) ἔδωσε τὴν θέση του στὴν τύφλα τῆς λατρείας τῶν ἐκτός-οὐσίας ('Εξ-οὐσίας) τραγελαφικῶν, παρανοϊκῶν καὶ δογματικῶν τεράτων καὶ ἡ οἰκείωση (ἡ ἐναρμόνιση πρὸς τὴν Μεγάλῃ Ἀρμονία: ὁ Λόγος) συκοφαντήθηκε, καταδικάσθηκε καὶ ἀπεβλήθη στὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ἀπὸ τὸν ἀφηνιασμό, τὴν φρενίτιδα καὶ τὸ «μαστούρωμα» τοῦ παρα-λόγου.

«Θεοὶ» ἐξωκόσμιοι κατασκευάσθηκαν, ἐνθρονίστηκαν καὶ λατρεύονται ἀπὸ πιστοὺς ποὺ δὲν ξέρουν ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ ποῦ πᾶνε. «Νόμοι» καὶ «ἐντολές» καὶ «θεσμοὶ» τῶν

φαντασμάτων αὐτῶν κατήργησαν τοὺς συμπαντικοὺς νόμους, σκότισαν τὴν πραγματικότητα καὶ ἐκμηδένισαν τὴν ἐσωτερικὴ φύση (= τὴν συμπαντικὴ φύση) τῶν ἀνθρώπων. «Ἐκλεκτοὶ λαοὶ» ἐμφανίσθηκαν ὡς ἐντολοδόχοι τῶν κατασκευασμάτων τους, διερμηνεῖς τῆς «θελήσεώς» τους καὶ βιαστὲς τῆς ἐσωτερικῆς ἁρμονίας, τῆς φυσικότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος. Κι ὅλοι μαζί, θύτες καὶ θύματα, τερατοποιοὶ καὶ τερατογεννήματα, βιαστὲς καὶ βιαζόμενοι ξεχυθήκαμε σὰν μανιακοί, γιὰ νὰ κόψουμε τὸ κλαδὶ πάνω στὸ ὁποῖο γεννιώμαστε καὶ ζοῦμε — γιὰ νὰ τὸ ἀντικαταστήσουμε μὲ τί;

Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφετηρία, ὁ λόγος, ὑπάρξεως, ἡ *raison d' état* τοῦ «Δαυλοῦ»: Μὲ μάτια παιδικὰ σεβόμεθα, θαυμάζουμε καὶ οἰκειούμεθα τὴν Ἁρμονία. Τὴν βλέπομε νὰ συκοφαντῆται καὶ νὰ περιβάλλεται ἀπὸ προπέτασμα καπνοῦ ποὺ προκαλοῦν τὰ θλιβερά, ἀναίσχυντα καὶ ἐτοιμοθάνατα ὑποπροϊόντα τῆς Ἱστορικῆς Ἐντροπίας καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ ξαναπιάσουμε τὸν μίτο ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ κοντὰ τῆς ἀρνούμεθα τὴν Ὑβριν καὶ ἀναπτύσσουμε τὸν θαυμασμό μας, γιὰ νὰ ἐρμηνεύσωμε αὐτὸ ποὺ εἴμαστε· ἀνατρέχουμε στὸ πραγματικὸ παρελθὸν (τὸ σήμερα διαστρεβλωμένο, λησμονημένο κι ἀποκομμένο παρελθόν), γιὰ νὰ καταλάβωμε ἀπὸ ποῦ ἐρχόμαστε καὶ ποῦ πᾶμε, γιὰ νὰ ἐρμηνεύσωμε τὸ παρὸν καὶ νὰ εἰκάσωμε τὸ μέλλον· ἀποτινάσσουμε τὸ ἐξ-ουσιαστικόν, γιὰ νὰ προσεγγίσουμε τὸ οὐσιαστικόν· μὲ μιὰ φράση, πυρπολοῦμε καὶ καυτηριάζουμε τὸ σαρακοφαγωμένο, τὸ σκωληκόβρωτο, τὸ σεσηπὸς δένδρον τοῦ παραλόγου, μὲ τὴν προσδοκία ὅτι θὰ ξαναφυτρώσῃ - ἂν ξαναφυτρώσῃ ποτὲ ὡς παραφυᾶς - τὸ ἀρχέγονο καὶ τρυφερό καὶ ζωτικὸ βλαστάρνι τοῦ Λόγου.

Μὲ παιδικὰ μάτια προσπαθοῦμε νὰ δοῦμε τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμον· αὐτὸ εἶναι ὅλη κι ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ «Δαυλοῦ». Γι' αὐτὸ εἴμεθα Ἑλλήνες — κι ὄχι γιὰ οἷονδήποτε ἄλλο λόγο: «Ἑλλήνες αἰεὶ παῖδες ἐσμεν».

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Μιά απόπειρα αποκρυπτογραφήσεως τῶν πανάρχαιων πινακίδων τῆς Δρέρου

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Εὔστοχο τὸ ἐρώτημα τοῦ κ. Λαζάρου Πολυμενάκου («Δαυλός», τεῦχος 115, σελ. 6629). Ὁ κ. Danes εἶναι φυσικὸ νὰ ἐπικαλεῖται τὴν ἀνάγκη μιᾶς *“further elucidation”*.

Παραθέτω δική μου ἀπόδοση τῶν πινακίδων τῆς Δρέρου μὲ ἐρμηνεῖα τους στὴ νεοελληνικὴ. Κάθε σχόλιο, ἀπὸ «πᾶσαν κατεύθυνσιν», εὐπρόσδεκτο, ἐφ’ ὅσον πιστεύω στὴν ἀξία τοῦ διαλόγου ὡς διαύλου πνευματικῆς ἀνατάσεως.

Μιά ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρη καὶ εὔστοχη πρόταση

Κύριε διευθυντά,

Θεωρῶ ὡς ἐξαιρετικὰ εὔστοχη καὶ ἐπίκαιρη ἐνέργεια ἀπὸ πλευρᾶς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως τὴν μετονομασίαν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς νομοὺς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας (Κιλκίς, Καστοριάς, Κοζάνης, Γρεβενῶν ἢ Φλωρίνης) σὲ νομὸν Πελαγονίας, ὡς «διοικητικῆς» φύσεως ἀπάντηση στὴν ἄθλια ψευδωνυμία τῶν Σκοπίων. Στὸ μέτρο πού μιὰ μετονομασία ἑνὸς ἀπὸ τοὺς νομοὺς αὐτοὺς κριθεῖ πράγματι ὅτι συμβάλλει στὸ ἐθνικὸ θέμα, μποροῦν νὰ ὑπάρξουν εἰσηγήσεις ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων συμβούλων τοῦ ὑπουργείου Μακεδονίας-Θράκης γιὰ τὴν ἐπιλογή τοῦ νομοῦ καὶ τῆς προσφορότερης ἐθνικῆς μετονομασίας του.

Ἡ Πελαγονικὴ Ὀροσειρὰ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστήμη τῆς γεωλογίας ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἀναδυθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀρχέγονη Πανθάλασσα χέρσος γῆ τοῦ πλανήτη μας καὶ ἐκεῖ ἀνεπτύχθη ὁ πρῶτος πανάρχαιος Ἑλληνικὸς πολιτισμὸς (βλ. καὶ Η.Λ. Τσατσόμοιρος, «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», ἔκδ. «Δαυλοῦ» 1991), ὅταν οἱ «Σλαῦοι» τῶν Σκοπίων καὶ οἱ γνωστοὶ-ἄγνωστοι ὑποκινητὲς τους ἦταν ἀπολύτως ἀνύπαρκτοι ἱστορικά.

Τὴν πρότασή μου αὐτὴν ὑπέβαλα καὶ πρὸς τὸ ὑπουργεῖο Μακεδονίας-Θράκης, γραφεῖο ὑπουργοῦ, τὴν 20/10/91, χωρὶς μέχρι στιγμῆς νὰ τύχω ἀπαντήσεως.

Μετὰ τιμῆς
Μαρκάκης

Κοινωνιολόγος
15771 ΑΘΗΝΑ

Πρωτότυπο

Κατεβύνοεις στίχων

→ ΑΠΟΘΡΑΒΗΜΑ ΑΓΓΥΠΝΙΣ
ΟΜΟΜΑΣΑ ΠΕΡΕΟΡΚΟΣΜΙΑ
ΟΤΙΘΝΑΙΝΟΑΘΑΚΑ →

Γραφή προς τὰ δεξιά

→ ΕΝΤΥΓΡΑΜΜΑΙ ΒΑΡΕΒΡΕΑ
ΟΜΟΜΑΣΑ ΠΕΡΕΟΡΚΟΣ ΜΥΣΙΑ
ΚΑΘΑΡΟΝ ΓΕΝΟΙΤΟ →

* Απόδοση στα Νέα Έλληνικά:

* Υπογράψω (ή) Βαράβατα: «Μέ όρκο στον άνθρωπο από τη μητέρα γη του Δία, ή Μυσία θα εξαγινιστεί».

Πρωτότυπο

Κατεβύνοεις στίχων

→ ΗΜΑΦ ΙΞΕΤΥΛΑΤΕ
ΞΕΝΑΓΟΡΑΣ ΟΣ ΕΙΜΙ ΑΡΑΜΑ
ΙΘΟΝ →

Γραφή προς τὰ δεξιά

→ ΕΝΤΕ ΤΥΤΟΣΙ ΦΑΡΗΗ
ΞΕΝΑΓΟΡΑΣ ΟΣ ΕΙΜΙ ΑΡΑΜΑ
ΝΟΕΙ

* Απόδοση στα Νέα Έλληνικά:

* «Ενθάδε λαρεύουν τον Φάνη». Ό Ξεναγόρας (που είμαι έγω) κατανοεί τó μήνυμα.

Πρωτότυπο

Κατεβύνοεις στίχων

→ ΟΙΑΤΗΘΙΜΙΣΟΤ ΕΘΑΡΕ
ΖΟΜΑΙΔΖΟΙΔΗΚ ΜΙΣΥΜΟ
ΙΟΜΟΣΒ
Α ΞΕΝΑΚΑΛΑΙ →

Γραφή προς τὰ δεξιά

→ ΕΦΑ ΔΕ ΤΟΣ ΜΙΣΟΥΝΤΑΙΟ
ΟΜΝΥΕΙΝ ΚΑΔΙΟΣ ΔΙΑΝ
ΟΣ ΕΣ ΟΜΟΙ ΓΑΚΑΝΕΝ
ΕΑ

* Απόδοση στα Νέα Έλληνικά:

Είπε δέ αυτός: «Άς υποσχεθεί, όπως όρκίζεται (ό λαός) της γής του Δία στον Δία, που για τους ανθρώπους γάυκανε τó λυκόφως».

Οί πινακίδες τῆς Δρέρου μετὰ τὴν ἀποκρυπτογράφησίν τους θέτουν ἐπὶ τάπητος τὴν ἀνάγκη ἔρευνας σχετικὰ μὲ:

1. τὴν πανάρχαια ἑλληνικὴ παρουσία στὴν Μυσία,
2. τὴν ἀπὸ ἑλληνες —κατὰ πρῶτον— μονοθεϊστικὴ ἡλιακὴ λατρεία (καὶ ὄχι ἀπὸ Αἰγυπτίους ἢ ἄλλους),
3. τὴν σταύρωση τοῦ Φάνη (στὴ Μυσία) χιλιάδες χρόνια πρὶν τὸν Χριστό,
4. τὴν παραφθορὰ (;) τῆς ἐκφράσεως «ΟΜ ΜΥΣΙΑΣ» (Ο ΦΑΝΗΣ) σὲ «Ο ΜΕΣΣΙΑΣ» (ὁ Χριστός),
5. τὸ πῶς διεστρεβλώθη ἡ ἔκφραση ΜΑΙΡΑ ΜΑ ΓΑ ΔΙ ΛΗΝΗ (ἄστρο τῆς Μαίρας, μητέρας Γῆς τοῦ Δία προσφιλοῦς) σὲ ...ΜΑΡΙΑ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ,
6. τὴν ἐτυμολογία τῶν φράσεων ΟΜ ΦΑΝΗ ΛΩ ΟΡΩ καὶ ΟΜ ΦΑΝΗ ΣΚΟΠΩ, οἱ ὁποῖες κατέληξαν σὲ ΟΜΦΑΛΙΟ ΛΩΡΟ καὶ ΟΜΦΑΛΟΣΚΟΠΩ.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοξενία

Μὲ τιμὴ

Γεώργιος Σ. Μοσχονᾶς

Διπλωματικός Ὑπάλληλος

Πλάτωνος 19Δ Ν. ΕΡΥΘΡΑΙΑ

«Παιδιὰ ἐνὸς ἐξωγήινου θεοῦ ἢ τῆς Γαίας Παμμήτηρας»;

Κύριε διευθυντά,

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ διαφωνήσω μὲ ὀρισμένες ἀπόψεις ποὺ ἐκφράζονται στὸ δημοσιευθὲν στὸ «Δαυλὸ» τοῦ Ἰουνίου 1991 καὶ μὲ τίτλο «Παιδιὰ ἐνὸς ἐξωγήινου Θεοῦ ἢ τῆς Γαίας Παμμήτηρας» ἄρθρο.

Δὲν θὰ μπορούσε ἀσφαλῶς κανεὶς νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸν ὀρθότατο ὅρο “*homo fanaticus*” οὔτε καὶ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς του πρὸς τὴν Μητέρα (Γ)Δῆ, ὅμως πιστεύω ὅτι ἡ ἐμφάνιση τοῦ παραπάνω τύπου ἀνθρώπου δὲν συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὴν περίοδο ἐμφάνισης καὶ ἐξάπλωσης τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ ἀντίθετα προϋπῆρχε αὐτῆς. Βεβαίως ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀνθρωποκεντρικὴ θρησκεία ἀναφέρεται κυρίως, ἂν ὄχι ἀποκλειστικὰ, στὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὲ καμμία περίπτωση δὲν τὸν προέτρεψε νὰ ἀντιταχθεῖ στὴν Φύση καὶ ἀκόμη περισσότερο νὰ τὴν καταστρέψῃ, καθόσον ὁ ἕνας Θεὸς βρίσκεται παντοῦ καὶ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα ἐξωγήινος ἢ ἐξωσυμπαντικός.

Γνωρίζουμε, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ, πολλοὶ λαοὶ βάρβαροι (καὶ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «πᾶς μὴ Ἑλλὴν βάρβαρος») ἐπενέβησαν στὴν φύση ἐκτρέποντας κοῖτες ποταμῶν, δημιουργώντας τεχνητὲς λίμνες κλπ., καὶ γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι ἡ Δημήτηρ τοὺς ἐκδικήθηκε ἐπουλώνοντας τὶς πληγὰς τῆς,

ποὺ αὐτοὶ τῆς εἶχαν ἀνοίξει.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ σὲ χρονικὲς περιόδους πιὸ κοντινὲς μὲ τὴν σημερινή, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν Ἀναγέννηση, δὲν μπορούμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε μὲ βεβαιότητα ὅτι οἱ χριστιανοὶ Δυτικοευρωπαῖοι ἐπενέβησαν μὲ τρόπο καταστροφικὸ, ὥστε ν’ ἀλλοιώσουν τὴν μορφή τῆς Δῆ-μητρος, ἀλλὰ ἀντίθετα ζοῦσαν ἀρμονικὰ μὲ τὸν περιβάλλοντα αὐτοῦς χώρο, τὴν Εὐρώπη.

Ἡ χρονικὴ στιγμή δράσης τοῦ “*homo autocatastrophicus*” (ὅπως θὰ τὸν ὀνόμαζα) πιστεύω ὅτι συμπίπτει μὲ τὴν περίοδο τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων καὶ πιὸ συγκεκριμένα μὲ τὴν περίοδο ἐγκατάστασης τῶν ἀποίκων στὶς νέες αὐτὲς χώρες, καὶ δὲν ἦταν ἡ θρησκεία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ποὺ κατηύθυνε τὴν συμπεριφορὰ τους ἐναντὶ τῆς Δῆμητρος, ἀλλὰ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψή των ὅτι οἱ «νέες» ἤπειροι καὶ οἱ τεράστιες ἐκτάσεις γῆς, ποὺ εἶχαν «ἀνακαλύψει», τοὺς ἀνῆκαν ὀλοκληρωτικὰ καὶ ὅτι εἶχαν κάθε ἐξουσία ἐπ’ αὐτῶν, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν καταστροφή των, ἀντίληψη ποὺ ἀντίθετα δὲν εἶχαν γιὰ τὶς μητροπόλεις χώρες των. Ἐξ ἄλλου δὲν λησμονοῦμε, ὅτι ὅλες οἱ καινοφανεῖς καὶ ἐσφαλμένες κατὰ τὴν γνώμη μας ἀντιλήψεις προέρχονται ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, ἡ ὁποία ἐξ ἄλλου ἐπέβαλε ταχέως σ’

όλο τὸν κόσμον τὸν βαρβαρικό καὶ ἐγκληματικό «πολιτισμό» τῶν ἐγκατασταθέντων σ' αὐτὴν ἀποίκων της.

Συνοψίζοντας λοιπὸν θὰ ἔλεγα ὅτι ὁ τύπος ἀνθρώπου ποὺ περιγράφεται στὸ ἀνωτέρω ἄρθρο τοῦ «Δαυλοῦ» δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν ὅρο «χριστιανός», διότι ἀφ' ἑνὸς ἐμφανίσθηκε πολὺ πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ,

ἀφ' ἑτέρου δὲ πολλαπλασιάσθηκε καὶ κορύφωσε τὴν δρᾶσή του κατὰ τοὺς τελευταίους δύο αἰῶνες.

Μὲ ἐκτίμηση

Ἰωάννης Ε. Λάμπρου

Δ.Ε.Α. Διεθνoῦς Δικαίου
Πανεπιστημίου Ι Παρισίων
Γεωργίου Σταύρου 3, ΞΑΝΘΗ

Οἱ Ἕλληνες εἶναι μειοψηφία στὴ σημερινή «Ἑλλάδα»

Κύριε διευθυντά,

Σὲ μιὰ συζήτηση, ποὺ πραγματοποιήθηκε τὴν 22α καὶ 23η Ὀκτωβρίου στὴν αἴθουσα τῆς ΕΣΗΕΑ διοργανωμένη ἀπὸ τὸ «Φόρουμ - Βῆμα Διαλόγου τῆς Ἀριστερᾶς, τῆς Οἰκολογίας καὶ τῶν Κοινωνικῶν Κινημάτων» μὲ τὰ θέματα: «Ἀναβίωση ἐθνότητων - Ἔθνος καὶ Κράτος - Ἰδιαιτερότητες τοῦ Ἑλληνισμοῦ - Κυπριακὸ - Ἑλληνισμοῦ - Βαλκάνια - Μειονοτικά», ἀκουσα ἀπὸ ὁμιλήτῃ τῆς ἡμέρας νὰ δηλώνει ἀπόλυτα σοβαρά, ὅτι «*ἡ ἀριστερὰ δὲν ἔχει καμμιά ἀνάγκη νὰ ἀποδείξει τοὺς ἐθνικούς της ἀγῶνες*» καὶ ἕνα λεπτὸ μετὰ νὰ ἀναφέρεται σὲ «*μίσθαρνους ἐθνοκάπηλους τῆς δεξιᾶς*». Κάνοντας σαφὲς ὅτι ἐλάχιστα μὲ ἐνδιαφέρουν οἱ παιδαριώδεις ὁμαδοποιήσεις τοῦ εἵδους «δεξιὰ» ἢ «ἀριστερά», ἀπλῶς ἐρωτῶ: Ἀμειβόμενοι πατριδοκάπηλοι ὁ Π. Κανελλόπουλος καὶ ὁ Κ. Τσάτσος καὶ ἄγνοοι πατριῶτες οἱ καπετάνιοι τοῦ ΕΛΑΣ καὶ ἡ ἡγεσία τοῦ ΚΚΕ ποὺ συνέβαλε στὴ δημιουργία τοῦ «Μακεδονικοῦ» στὰ πλαίσια τῆς τότε «διεθνιστικῆς πολιτικῆς» της;

Ὁ ἔθνικισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκφραση τῶν φοβῶν καὶ τῆς ἀνασφάλειας τῶν ἐθνῶν, ποὺ συγκροτήθηκαν στὴ διάρκεια τῆς τελευταίας χιλιετίας. Πιστεύετε, ὅτι οἱ Ἕλληνες, μὲ δέκα χιλιάδες χρόνια ἱστορικῆς πορείας, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια δεκανίκια; Θὰ ρωτήσετε, σὲ τί ὀφείλεται τότε ὁ ἔθνικισμὸς ποὺ ἐκδηλώθηκε στὸ νεοελληνικὸ κράτος καὶ τὸν ἀναβιώνουν σήμερα οἱ ἀριστερῆς προελεύσεως δυνάμεις. Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή: Οἱ Ἕλληνες εἶναι μειοψηφία σ' αὐτὴ τὴν χώρα!

Ἕλληνες εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν τὴν ἐλληνικὴ παιδεία καὶ τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα καὶ ὅχι ὅσοι συνδέονται ἀπὸ τὴν κρατικὴ ὄντοτητα, ποὺ ἰδρύθηκε τὸ 1821 καὶ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα ποὺ διαμορφώθηκε στὴν δεκαετία μας καὶ κατὰ σύμβαση τὸ ὀνομάζουμε «ἐλληνικὴ γλῶσσα».

Εἶναι ἐλληνικὰ χαρακτηριστικὰ ἡ μιζέρια, ἡ γκρίνια καὶ ἡ τυφολαγνεία ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν παρούσα κοινωνία, ἡ ὁποία ἐδρεύει σὲ μέρος τῶν ἐλληνικῶν ἐδαφῶν; Ἀποτελεῖ Ὑβριν νὰ λέγεται Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ κρατικοδίαιτος λαός, ποὺ ἡ Ἀριστερὰ σὲ ἀγαστὴ συνεργασία μὲ τὶς ἄλλες πολιτικὲς δυνάμεις διαπαιδαγώγησαν καὶ ποδηγετοῦν.

Ὁδηγοῦμαι νὰ ἀποδεχθῶ ἐν μέρει τὴν ἄποψη λιθοξόου, ποὺ ἐκφράστηκε στὴν ἐν λόγω ἐκδήλωση καὶ τόσες ἀντιδράσεις προκάλεσε, ὅτι ἡ δολοφονία τοῦ εὐγενoῦς Ἰουλιανοῦ ὀριοθετεῖ τὴν ρήξή τῆς ἱστορικῆς συνέχειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὡς πολιτικῆς καὶ ἐθνικῆς ὄντοτητας.

Υπῆρξαν αἰῶνες συστηματικῆς δίωξης τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὸ Βυζάντιο, ποὺ ἀνῆκε στὴν ἴδια ἐκείνη πολιτισμικὴ παρέκκλιση, τὸν Μωσαϊσμό, ἀπὸ τὴν ὁποία προήλθε καὶ ὁ Μαρξισμός. Βεβαίως θὰ χρειάζονταν πολὺ περισσότερες προσπάθειες, γιὰ νὰ θιχτεῖ τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα καὶ γιὰ νὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ στάθηκε δυνατόν νὰ καταβάλουν οἱ ὑπῆρέτες τοῦ σκοταδισμού.

Ὅταν ἐπανασυγκροτήθηκε κάποιον ἐλληνικὸ κράτος, αὐτὸ ἔγινε ἀπὸ πολλὰς ὁμάδες, διαφορετικὲς μεταξύ τους, ποὺ υἱοθέτησαν μὲν αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ βρίσκονται

στην διαρκή ανάγκη να επανεπιβεβαιώσουν την ταυτότητά τους — ή να την αρνούνται.

Αὐτοὶ ποὺ αἰσθάνονται καὶ ἄρα εἶναι Ἕλληνες ἀδιαφοροῦν ἀπολύτως γιὰ τέτοιους ἀπλοϊκοὺς — καὶ ἄχρηστους οὐσιαστικὰ — ἀμυντικοὺς μηχανισμούς. Γνωρίζουν, ὅτι μποροῦν νὰ ἐπιβιώσουν καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν καλύτερα, ἀκόμη καὶ χωρὶς κάποια τεχνιτὰ καὶ ἀσφυκτικὰ δικά «τους» σύνορα, παρὰ ὑπερασπιζόμενοι τὴν κρατική ὑπόσταση ἐνὸς συνονθυλεύματος πολιτισμικῶν παραδόσεων, οἱ ὁποῖες τοὺς ἐξευτελίζουν, σφετεριζόμενες τὸ ὄνομά τους καὶ πράττοντας ὑπ' αὐτὸ ὅσα καθημερινὰ βλέπουμε νὰ πράττουν.

Τὸ κακὸ μὲ τὴν ἀριστερά, τόσο στὰ «ἐθνικά» θέματα καὶ τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ὅσο καὶ στὸ σύνολο τῶν ὑπόλοιπων ζητη-

μάτων, εἶναι ὅτι ἐπιμένει νὰ μένει δέσμια τῶν «θέσεων πάνω στὸν Φόυερμαχ». Ἐπιμένει νὰ πιστεύει, ὅτι εἶναι δυνατὸς ὁ ἐκ τῶν προτέρων σχεδιασμὸς τῆς ἱστορίας. Οἱ ἐπανειλημμένες ἀποτυχίες τῆς θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχουν πείσει γιὰ τὸ θεμελιῶδες αὐτὸ λάθος τῆς. Τουλάχιστον οἱ παρούσες σήμερα γνώσεις κοινωνικῆς μηχανικῆς δὲν παρέχουν τέτοιες δυνατότητες. Πόσο μᾶλλον οἱ πρό ἑκατὸ ἐτῶν, ὅταν διαμορφώθηκε ἡ σχετικὴ θεωρία.

Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσει νὰ διερωτᾶται, ἐὰν εἶναι ἔστω ἐπιθυμητὴ ἡ ἀπόκτηση τέτοιων γνώσεων καὶ δυνατοτήτων. Ἐνδεχομένως νὰ πρόκειται γιὰ τὴν πλέον ἐφιαλτικὴ προοπτικὴ.

Μὲ τιμὴ

Στυλιανὸς Γ. Παπαδόπουλος

Τιμοθέου 41-43, 116 33 Ἀθήνα.

Τηλ. 7017890

Ποῦ ὀφείλεται τὸ μῖσος τῶν Ἑβραίων κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Κύριε διευθυντά,

Στὰ τελευταῖα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» γίνεταί πολὺ λόγος γιὰ ἓνα ἀνθελληνικὸ βιβλίον μὲ τίτλο «*Ἡ Μαύρη Ἀθηνᾶ*» ἐκδοθέν ἀπὸ κάποιον Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς καθηγητὴ. Δὲν εἶναι τὸ πρῶτο καὶ δὲν θὰ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο, διότι πολλοὶ μᾶς μισοῦν, ἀφοῦ κανένας λαὸς δὲν ἔχει τὴν γλῶσσα μας, τὴν ἱστορία μας, οὔτε βέβαια ἡ Ἑβραϊκὴ φυλὴ, τὴν ὁποία ἡ Ἑλληνικὴ πάντα ἐβοήθησε καὶ βοήθει. Ἀλλὰ γιατί τὸ τόσο μῖσος τῆς; Θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω μία κατὰ τὴν γνώμη μου φυσικὰ ἐξήγησι, μὲ δύο λόγια, αὐτοῦ τοῦ μίσους τῶν Ἑβραίων πρὸς ἡμᾶς.

Ἡ Ἑβραϊκὴ φυλὴ τὸ πρῶτον ἐμφανίζεται στὴν Φαραωνικὴ Αἴγυπτο ἐπὶ Φαραὼ Ραμσή τοῦ Β' καὶ ἀποτελεῖ τοὺς παρίες ἢ δούλους τῆς, χωρὶς ἰγλῶσσα ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο. Αὐτοὺς τοὺς παρίες κατάρθρωσε νὰ πείσει νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου, στὴν Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὁ μὴ Ἑβραῖος Μουσαῖος ἢ Μωϋσῆς καὶ νὰ τοὺς δώσει κάποιαν ὄντοτητα, προσωπικότητα, δημιουργώντας τοὺς μιὰ Ἱστορία. Τὸ ἱερατεῖο τοὺς, καίτοι ἔλαβε τὶς πρῶτες δοξασίες ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τοιοῦτου, τὶς ἀλλοίωσε καὶ τὶς προσάρμοσε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ

ψυχικὸ κόσμον, ὡς περιγράφεται στὴν Παλαιὰ Διάθηκην.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔκτοτε ἐξηφάνιζαν, ὅπου ἠδύναντο, πᾶν τὸ Ἑλληνικόν, διαστρέβλωναν ὅ,τι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξαφανίσουν καὶ οἰκαιοποιοῦντο ὅ,τι τοὺς ἄρεσε, μὲ ἀποτέλεσμα, μὴ οὔσης ἀντιδράσεως δικῆς μας, νὰ φθάσουν στὸ σημερινὸ σημεῖο νὰ παρασύρουν πολλοὺς ἀπὸ ἄγνοια, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ φορεῖς τοῦ παντός.

Ἐπειδὴ ἐμεῖς γνωρίζομε τὸ παρελθὸν τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν πλαστότητα τῆς ἱστορίας καὶ τὰ ἀποδεικνύομε, προσπαθοῦν μὲ πᾶν μέσον θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο, νὰ μᾶς μειώσουν, ἀποδίδοντάς μας τὶς ιδιότητές των.

Ὑπενθυμίζω ἀκόμα, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐνοποίησαν καὶ τοὺς ἔδωσαν ὀντότητα, προσωπικότητα, ἦσαν ξένοι, μὴ Ἰσραηλῖτες, ὁ Διόνυσος καὶ ὁ βαβυλώνιος Ἑσδρα.

Καὶ ἐρωτῶ: εἶναι πράγματι ὁ «Περιούσιος Λαὸς τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἰσχυρίζονται, ἢ τὸ ἀντίθετο, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ ἔργα των;

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία

Σπυρίδων Φαρμάκης

Εὐτυχίας 18

112 51 Ἀθήναι

Ψυχικές διαταραχές μαθητῶν λόγω μονοτονικού

Ἀγαπητὲ «Δαυλὲ»,

Πρὸ μηνῶν παρηκολούθησα ἐν Ἀθῆναις μίαν ἐκπομπήν εἰς τὸ "New Channel" (πρωὶ Κυριακῆς) ποὺ μὲ ἔκανε νὰ ἀναρριγῇ-σω ἢ μᾶλλον νὰ ἀνατριχιάσω: ὁ φιλόσοφος καὶ ὀξυδερκέστατος συγγραφεὺς Στέλιος Ράμφος πληροφόρουσε τὸ ὑπνωττον καὶ συνεχῶς ἀποπροσανατολιζόμενο ἑλληνικὸ κοινό, ὅτι ἡ γλωσσολόγος Κρήτης καὶ ἐκλεκτὴ ἐπιστήμων κυρία Μαρία Σαββάκη ἀποδεικνύει σὲ ἐργασία της, ἱατρικῶς πλέον, ὅτι τὸ διαβόητο καὶ διάτρητο μονοτονικὸ σύστημα προξενεῖ στὰ παιδιὰ καὶ στοὺς νέους καταφάνως καὶ μὲ αὐξανόμενο ρυθμὸ ἀφασικά προβλήματα δυσλεξίας, δυσγλωσσίας, ἀλαλίας.

Ἔτσι προστίθεται καὶ ἡ μαρτυρία τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, καὶ δὴ τῆς ἱατρικῆς γλωσσολογίας, εἰς τοὺς προτείνοντας ὡς ἐπεῖγον μέτρον ἐθνικῆς ἰάσεως-σωτηρίας, τὴν ἄμεσο ἐπαναφορὰ τοῦ παραδοσιακοῦ παραδεδομένου τονικοῦ συστήματος, ἐκ παραλλήλου μὲ τὴν ὑποστηριζομένη πλέον ὑπὸ πάντων —πλὴν τῶν γνωστῶν κύκλων ἢ μᾶλλον κυκλωμάτων— ἐπαναφορὰ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν εἰς ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Ἔως τώρα εἶχαν ἀναπτυχθεῖ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων καὶ συνάμα φλεγομένων γιὰ τὸ λεπτὸ ἀλλὰ ζωτικῆς σπουδαιότητος αὐτὸ θέμα ἐπιχειρήματα φιλοσοφικά, γλωσσικά, φιλολογικά, ἱστορικά —ἐπιχειρήματα ποὺ οἱ ἀδαεῖς/ἀφελεῖς καὶ οἱ καταχθόνιοι συντονίζονται-ὀργανωταὶ τῆς πανεθνικῆς ὑπνώσεως «εὐκολα» καὶ «ἀνετα» θὰ χαρακτηρίζαν ὡς «θεωρητικὲς φιλολογίες» ἢ καὶ «ἀερολογίες». Τί ἔχουν νὰ ποῦν ὅμως σὲ μίαν ἱατρὸν καὶ γλωσσολόγον, ποὺ μᾶς ἐκθέτει ἐνα καθαρῶς τεχνικὸ-θετικὸ πρόβλημα κολοσσιαίων διαστάσεων καὶ ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας, συγκρινόμενο μὲ τὸ σύμδρομον τῆς ἐπικτήτου ἀνοσοποιητικῆς ἀνεπαρκείας ἢ τὰς ἐκτρώσεις;

Ἀρκετὰ κράτησε ἡ ὑπνώσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὰ ποικιλόμορφα πολυειδῆ παραισθησιογόνα, ἢ ὅποια ἐξ ἄλλου μόνον μακαρία δὲν εἶναι καὶ ἡ ὅποια συν-ἀνα-ταράσσεται κάθε τόσο ἀπὸ ἐφιάλτες καὶ Ἐφιάλτες.

Μετὰ βαθείας ἐκτιμήσεως,

Ἀθανάσιος Κ. Παπατζίμας

Παστέρ 6

Θεσσαλονίκη 546 33

Γιὰ τὴν «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας»

Κύριε Τσατσόμοιρε,

Ἡ Ἑλλάδα καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅπου γῆς, θὰ σᾶς εὐγνωμονοῦν ἐς αἰετὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ μνημειώδους ἔργου σας «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας». Ἡ πολύμοχθη, ἐμπεριστατωμένη καὶ πρωτότυπη ἐρευνά σας γύρω ἀπὸ τὴν οἰκουμένη γλῶσσα, τὴν Ἑλληνικήν, προεκάλεσε ἤδη τριγμούς στὸ στεῖρο ἀκαδημαϊκὸ κατεστημένο τοῦ τόπου μας καὶ εἰδικώτερα στὸν χῶρον τῆς ἐπιστήμης τῆς Γλωσσολογίας.

Τὸ ὄνομά σας καὶ τὸ ἔργο σας θὰ ἀποτελοῦν ἀπὸ τοῦδε σημείου ἀναφορᾶς γιὰ ὅποιανδήποτε μελλοντική, μικρὴ ἢ μεγάλη, μελέτη σχετικὴ μὲ τὴν Ἑλληνίδα Γλῶσσα. Ἡ δυναμικότητα τοῦ ἔργου σας σύντομα θὰ ξεπεράσῃ τὰ στενὰ ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ

χώρου καὶ θὰ κατακτήσῃ ἐπαξίως τὴν παγκόσμια πνευματικὴ σκηνή. Ὁ θεϊκὸς Πολιτισμὸς τοῦ Διὸς καὶ τὰ ἀθάνατα «Μουσεῖα Λόγων» τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀπέκτησαν μὲ τὸ ἔργο σας, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς χιλιετίες, τὸν ἀξιώτερο πρεσβευτὴν τοὺς στὸν κόσμον. Δεχθῆτε, παρακαλῶ, τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἐθνικὴν σας αὐτὴν προσφοράν.

Ἐπαίνους ἀπευθύνω καὶ στὸ ἔγκριτο περιοδικὸ «Δαυλὸς» καὶ στὸν Διευθυντὴν τοῦ κ. Δ. Λάμπρου γιὰ τὴν στήριξιν τῆς τιτάνιας αὐτῆς προσπάθειας.

Ὁ εὐγνωμονῶν Ἕλληνας

Ν.Ε. Πρεάρχης

Καθηγητῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Νηπιαγωγῶν

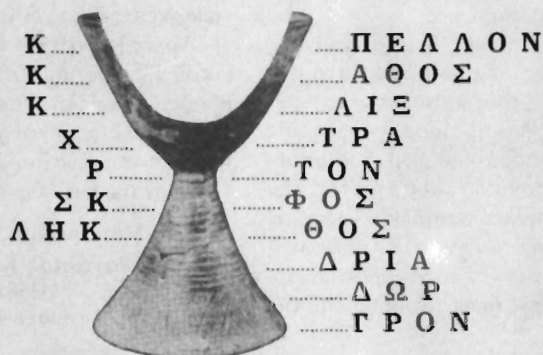
Ἀγ. Πάντων 98 - 176 76 Καλλιθέα

Τὸ σημαντικώτερο καὶ ριζοσπαστικώτερο ἔργο πού δημοσιεύθηκε ποτέ
στὴ Νεώτερη Ἑλλάδα.

Η.Λ. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἀπὸ τὸν ἔλλοπα-θηρευτὴ
μέχρι τὴν Ἑποχὴ τοῦ Διὸς

Ἡ ἀποκωδικοποίησι
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου

Φιλολογικὴ ἐπιμέλεια: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΔΑΥΛΟΣ 1991

- "Ένα δῶρο στὸν ἐκλεκτό σας φίλο, πού θὰ τὸν συνταράξῃ καὶ πού θὰ τὸ κρατήσῃ ὡς ἐγκόλπιο δικό του καὶ τῶν ἀπογόνων του.

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

Φορτωθήτε τὴν ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδος στὴν πλάτη σας

Δὲν εἶναι βέβαια ὁ «Δαυλὸς» ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀπολογηθῇ ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνικοῦ» Κράτους — ποὺ ἄλλωστε τὸ καταγγέλλομε ἐπὶ χρόνια τώρα ὡς μισελληνικὸ Ρωμῆικο Κρατίδιο — τώρα ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν του καὶ τοῦ μισελληνισμοῦ του καταρρέει ἐσωτερικὰ καὶ ἀπειλεῖται ἐξωτερικὰ. Οὔτε εἰμεθα ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δίνουν στὴν ἔννοια «Ἑλλάδα» περιεχόμενο κρατικὸ ἢ γεωγραφικόν. Ἀντίθετα γνωρίζομε, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἐπεβίωσε καὶ πρόκοψε ἱστορικὰ ἐπὶ σειρὰν αἰώνων χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ Ἑλληνικὸ Κράτος· ὅπως καὶ ὅτι ἡ Ἑλλάδα συρρικνώθηκε, παρήκμασε καὶ ἀπειλεῖται μὲ ἐξαφάνιση τελειωτικὴ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ λεγόμενου «Ἑλληνικοῦ» Κρατιδίου, ποὺ ἔχει μεταβληθῇ σ' ἓνα εἶδος ἱστορικῆς ταφόπετρας ποὺ συμπιέζει, θανατώνει καὶ θάπτει συστηματικὰ ὅλες τὶς ἑλληνικὰς ζωτικὰς δυνάμεις καὶ παραλύει ἐσκεμμένα τὸ ἔνστικτο ἱστορικῆς αὐτοσυντηρήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὅμως τώρα δὲν ἀπειλεῖται τὸ κατασκευάσμα αὐτό, ποὺ ἐπὶ τέλους, ἂν μόνον αὐτὸ διέτρεχε τὸν κίνδυνον ἀκρωτηριασμοῦ ἢ ἐξαφανίσεώς του, θὰ ἦταν ἄξιο τῆς τύχης του! Ἀπειλεῖται στὴν πραγματικότη-

τητα ὁ ἴδιος ὁ Ἕλλην, ὁ ἔμψυχος αὐτὸς φορέας καὶ ἐγγυητὴς τῆς ἑλληνικότητος· ὁ Ἕλλην, τὸ γέννημα αὐτὸ καὶ δημιουργημα τοῦ πανάρχαιου ἱεροῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, τοῦ χώρου ποὺ εἶναι τὸ «ἔδος» του, ἡ ἔδρα του, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν νοεῖται καὶ δὲν ὑπάρχει. Ἀπειλεῖται ὁ Ἕλλην μὲ ἀποκοπὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἔδαφος ποὺ τὸν «ἀνέφυν», τὶς ἐστίες ποὺ αὐτὸς ἔστησε καὶ τοὺς βωμοὺς ποὺ αὐτὸς ἀνήγειρε.

Ἐν τέλει: ἀπειλούμεθα ἀπὸ ἐξουσιαστές ποὺ θέλουν νὰ ἐλέγξουν τὴν κοιτίδα μας καὶ νὰ παρεμβληθοῦν ὡς «ἐνδιάμεσοι» κυρίαρχοι μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἡμῶν, ἀπομακρύνοντάς μας καὶ ἀπὸ τὶς φυσικὰς ρίζες μας, ὅπως ἀφανῶς καὶ δολίως ὑπείσηλθαν ὡς «ἐνδιάμεσοι» μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ παρελθόντος μας, ἀνέλαβαν δὴθεν τὴν «εὐθύνην» τῆς συνεχίσεώς του αὐτοῖ, τὸ διεστρέβλωσαν καὶ τὸ συκοφάντησαν καὶ ἔτσι μᾶς ἀπέκοψαν ἀπὸ τὶς ἱστορικὰς ρίζες μας.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε στὸ Σύμπαν αὐτοτελές, ἀνεξάρτητο καὶ αὐθύπαρκτο: ὅλα ἀποτελοῦν σύστημα συναρτήσεων. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καὶ Ἑλληνικότητα «ἐκτὸς τοῦ Κόσμου τούτου», ἀποκομμένη ἀπὸ τὸν Κόσμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο

άνεφύη με φυσικές διαδικασίες και του οποίου αποτελεί μέρος. 'Ανεξαρτήτως του αν το «'Ελληνικό» Κρατίδιο απειλῆται ἢ ὄχι (δὲν ξέρω ἂν εἶναι στίς μέρες πού περνᾶμε θῦμα, δὲν παύω ὅμως, στηριζόμενος στήν «ἱστορία» του, νά τὸ ὑποψιάζομαι καί ὡς θύτην...), ὁ Ἕλληνας δὲν ἔχει καμμιά ἄλλη ἐπιλογή: Ἡ φύση του, ἡ ἱστορία του, ἡ ἀδιατάρακτη ἐναρμόνισή του πρὸς τὸν φυσικὸ νόμο ἐπιβάλλουν νά μὴ δεχθῇ κανένα... «ἐνδιάμεσο» κυρίαρχο μεταξὺ τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ μητρικοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου πού τὸν γέννησε· ἐπιβάλλουν νά πεθάνῃ, παρὰ νά ἀποδεχθῇ ὅποιονδήποτε πού θὰ ἐλέγξῃ ἐκεῖνος τὴν γῆ του, τὴν ἐστίᾳ του καὶ τὰ ἱερά του μάρμαρα...

Ἡ ὠμὴ αὐτὴ ἀλήθεια ἐπιβάλλει ὄχι ἀπλῶς «συμπολήμηση» μας μὲ τὸ «'Ελληνικό»

Κράτος, ἂν τελικά ἀποφασίσῃ αὐτὸ νά πολεμήσῃ ὅταν προσβληθῇ στρατιωτικῶς ὁ Ἑλληνισμὸς (ἡ περίπτωση τῆς... ἀδιαφορίας τοῦ Κρατιδίου «μας» μπροστὰ στὴν Τουρκικὴ εἰσβολὴ στὴν Κύπρο τὸ 1974 δὲν ἐγγυᾶται ὅτι θὰ ἀντιτάξῃ ὅποιαδήποτε ἀντίσταση τώρα σὲ μιὰ νέα ξένη εἰσβολή...). Ἐπιβάλλει ἐπαγρύπνηση καὶ ἀποφασιστικότητα τῶν ἴδιων τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἴδιων τῶν φορέων τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι ἐνδιαφερόμεθα γιὰ τὸ ἱστορικὸ μας μέλλον ἄς ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τίς ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες κι ἄς καταλάβουμε ὅτι μέλλον ὑπάρχει καὶ ἐξασφαλίζεται μόνο γιὰ ὅσους ἐνδιαφέρονται γιὰ νά ὑπάρχῃ. Δηλαδή γιὰ μᾶς καὶ γιὰ κανέναν ἄλλον...

Μετέωρος

Δὲν ὑπάρχει παρὸν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν δὲν ξέρῃ τὸ παρελθόν της. Ὁ «Δαυλὸς» ἀγωνίζεται νά τὸ ἀνασύρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ νά τὸ ἀναστηλώσῃ. Ἀξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός, Ἕλληνας ἢ μὴ, νά συμπαρασταθῇ στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Π. ΔΑΚΟΓΛΟΥ

Τὸ «Ἑκατόμπεδον» ἀποκαλύπτει...

Πῶς ὅλες οἱ μονάδες μετρήσεως μηκῶν προήλθαν
ἀπὸ τὰ συμπαντικὰ μέτρα μετρήσεως τῶν Ἑλλήνων

Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 10ου αἰ. π.Χ. ὑπῆρχε ἐπάνω στὸν βράχο τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕνας μικρὸς ναὸς μὲ βωμό, ἀφιερωμένος στὴν Παλλὰδα Ἀθηνᾶ, προστάτιδα τῆς πόλεως, ὅπου οἱ κάτοικοί της τελοῦσαν τὶς θυσίεις τους. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Σόλωνος (6ος αἰ. π.Χ.) ὁ μικρὸς ναὸς κατεδαφίσθηκε καὶ στὴ θέσι του κτίσθηκε ἕνας καινούργιος, μεγαλύτερος, ναὸς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς μὲ λαμπρὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐμφάνισι. Ὁ ναὸς αὐτὸς φέρεται στὴν ἱστορία μὲ τὴν ὀνομασία «Ἀρχαῖος Ναός» καθὼς καὶ «Ἑκατόμπεδος Ναός», διότι ἡ διαμήκης πλευρὰ του εἶχε μῆκος ἑκατὸ ποδῶν. Τὰ θεμέλιά του ἔχουν σήμερα διασωθῇ (ἐν μέρει) καὶ κεῖνται μεταξὺ τοῦ Ἐρεχθείου καὶ τοῦ Παρθενῶνος, πλησιέστερα πρὸς τὸ Ἐρέχθιο. Ἐκ τῶν θεμελίων συνάγεται, ὅτι ὁ «Ἑκατόμπεδος» εἶχε δύο κίονες σὲ κάθε στενὴ πλευρά, δωρικοῦ ρυθμοῦ, ἐνῶ στὶς ἄλλες δύο πλευρὲς ὑπῆρχαν παραστάδες τοῖχοι ἄνευ κιόνων. Τὰ ἀετώματα εἶχαν γλυπτὴ διακόσμησι μὲ θέματα εἰλημμένα ἀπὸ μύθους τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἡρακλέους.

Περὶ τὸ ἔτος 530 π.Χ. ὁ Πεισίστρατος, ὁ ὁποῖος ἦταν «τύραννος» τῶν Ἀθηνῶν, πλὴν ὅμως ὑπέροχος κυβερνήτης, ἐπεξέτεινε τὸν ἀρχαῖο ναὸ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, καταστήσας αὐτὸν περίστηλον μὲ εἰδικὴ συμβολικὴν ἀναλογία πλευρῶν 1×2 φέροντα ἀνὰ 6 κίονες στὶς μικρὲς πλευρὲς καὶ 12 στὶς μεγάλες δωρικοῦ ἐπίσης ρυθμοῦ (βλέπε σχέδια). Ὁ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπεκταμένος ναὸς διέτηρησε τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ «Ἑκατομπέδου» ναοῦ, περιεῖχε δὲ στὸ ἐσωτερικὸ του τὸν παλαιὸν «Ἀρχαῖον Ναόν».

Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρουμε, γιὰ ἱστορικὴ ὑπενθύμισι, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸ 500 π.Χ. ἐπεχείρησαν νὰ κατασκευάσουν ἕτερον μεγαλύτερο ναὸ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποῖου ἐπετεύχθη ἡ κατασκευὴ μόνο τῶν θεμελίων καὶ ἡ προετοιμασία ὠρισμένων κιόνων. Ὁ ναὸς αὐτὸς ὀνομασθεῖς ἀργότερα «Προπαρθενῶν» ἐπέπρωτο οὐδέποτε νὰ κατασκευασθῇ, διότι κατεστράφη, μαζί μὲ τὸν ἑκατόμπεδον, ἀπὸ τοὺς Πέρσες εισβολεῖς. (Ὁ σημερινὸς Παρθενῶν, ὡς γνωστόν, κατασκευάσθηκε τὸν 5ον αἰ. π.Χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους). Ὁ ἐπεκταμένος ἑκατόμπεδος ναὸς τοῦ Πεισιστράτου περιεῖχε τρεῖς λειτουργικὲς ὑποστάσεις:

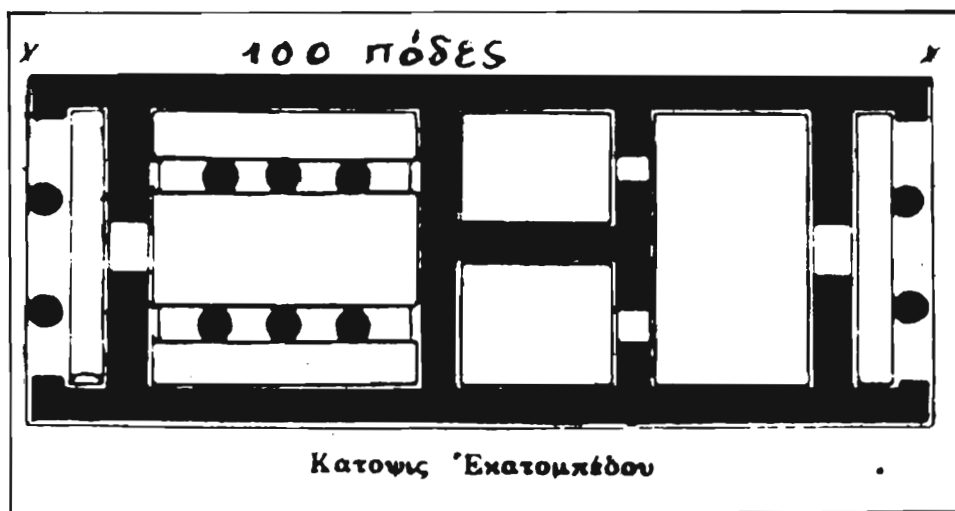
Πρῶτον, ὡς ἦτο φυσικόν, ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς χώρος λατρείας τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, προστάτιδος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, πρᾶγμα αὐταπόδεικτο.

Δεύτερον, ὁ ἑκατόμπεδος ναὸς ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς ὡς πρότυπο ὄργανο συγκρίσεως, ἐπαληθεύσεως καὶ εὐρέσεως τοῦ ἀκριβοῦς μεγέθους τῆς βασικῆς μονάδος μετρήσεως τοῦ μήκους, τοῦτέστιν τοῦ «ποδός» καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγομένων τοιούτων, δι' ὃ καὶ ἐπεκράτησε ἡ ὀνομασία «τὸ ἑκατόμπεδον» (τοῦτέστιν ὄργανόν) ἔναντι τοῦ ἀρσενικοῦ τύπου. Ἡ παράδοσι διέσωσε τὴν ἀλήθεια τῆς συγκριτικῆς αὐτῆς ιδιότητος τοῦ ἑκατομπέδου. Οἱ Ἀθηναῖοι μετρῶντας τὴν διαμήκη πλευρὰ τοῦ ἀρχικοῦ ἑκατομπέδου, ποὺ εἶχε μῆκος ἑκατὸ ποδῶν, τὴν διαιροῦσαν διὰ τοῦ ἑκατὸ καὶ ἔτσι καθώριζαν τὸ μῆκος τοῦ ποδός. Μὲ τὸν τρό-

πον αυτόν, αναφέρεται στην ιστορία, οί 'Αθηναῖοι καθώρισαν τις 'Αττικές καλούμενες μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν, δηλαδή τὸν 'Αττικὸν πόδα, τὸ 'Αττικὸ πλῆθος, τὸ 'Αττικὸ στάδιο κ.λπ., γιὰ τις ὁποῖες θὰ γίνῃ εἰδικὴ ἀναλυτικὴ ἐπεξήγηση ὀλίγον κατωτέρω.

Ἡ **τρίτη** λειτουργικὴ ὑπόστασι ἀφωροῦσε μιὰ εἰδικὴ ὁμάδα ἀνθρώπων, τοὺς ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοὺς σοφοὺς μῦστες, τοὺς προικισμένους μὲ ἱκανότητες στοὺς συμβολισμοὺς καὶ ἀποσυμβολισμοὺς τῶν συμβόλων, οἱ ὅποιοι κατὰ ἓνα μέρος εἶχαν πλαισιώσει τὰ ἑλληνικὰ ἱερατεῖα. Μέσα στὸ σχέδιο τοῦ ἐπεκταμένου ἑκατόμπεδου οἱ μῦστες ἀρχιτέκτονες τῆς μελέτης τοῦ ναοῦ ἐνσωμάτωσαν, μὲ τὸν τότε χρησιμοποιούμενο τρόπο τοῦ συμβολισμοῦ, δύο βασικά μυστικά, τὰ ὁποῖα ἤθελαν νὰ διαιωνίσουν στὶς ἐπερχόμενες γενεές.

Τὸ **ἓνα μυστικὸ** εἶναι ἡ ἀποκάλυψι τῶν πραγματικῶν ἱερῶν βασικῶν μονάδων μετρήσεως τῶν εὐθυγράμμων μηκῶν, δηλαδή τοῦ ἱεροῦ ποδὸς ἢ ἄλλως κοσμικοῦ, τοῦ ἱεροῦ πήχεως ἢ κοσμικοῦ τοιοῦτου, τῆς ἱερᾶς ἢ κοσμικῆς σπιθαμῆς, τοῦ ἱεροῦ ἢ κοσμικοῦ μέτρου καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν δημιουργημένων πολλαπλασίων ἢ ὑπο-

πολλαπλασίων μονάδων μηκῶν, τοῦ ἱεροῦ ἢ κοσμικοῦ πλῆθους, τοῦ ἱεροῦ ἢ κοσμικοῦ σταδίου κ.λπ., καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλων τῶν Κοσμικῶν Ὑπερβατικῶν Ἀριθμῶν μὲ τὴν τότε γνωστὴ γεωμετρικὴ προσέγγισι τοῦ ἑνὸς δεκάκις χιλιοστοῦ, δηλαδή τοῦ ἀριθμοῦ «π» = 3,1416, μὲ κύρια καὶ βασικὴ παρουσίασι τῆς γεωμετρικῆς κατασκευῆς τῆς χρυσεῖς ἀναλογίας τοῦ Χρυσοῦ Ἀριθμοῦ $\Phi = (\sqrt{5} + 1)/2$ καὶ κατ' ἐπέκτασιν καὶ τῆς γιὰ πρώτη φορὰ γεωμετρικῆς ἀπεικονίσεως τοῦ Νεπερίου ἀριθμοῦ

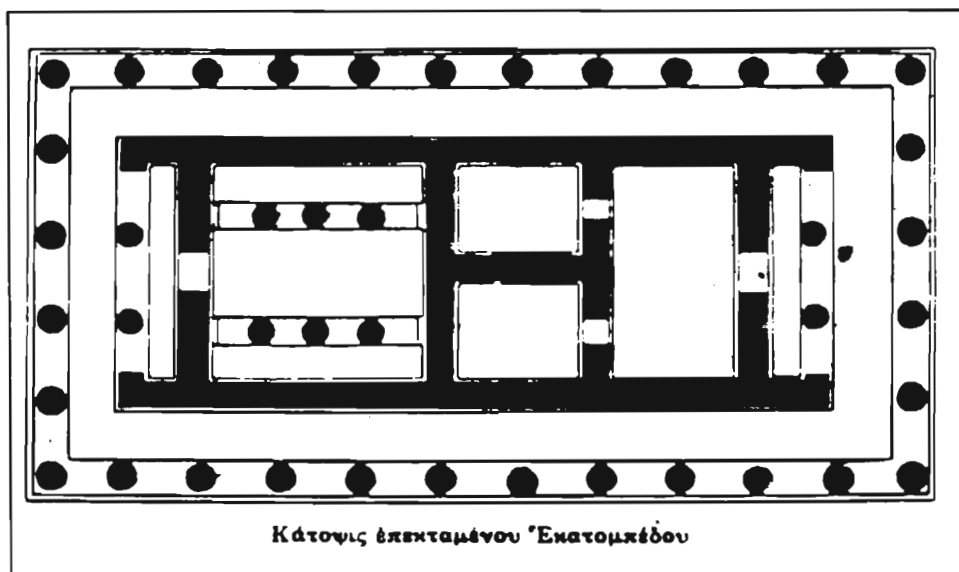
$$\text{ορ}\left[1 + \left(\frac{1}{\mu}\right)\right]^\mu = e = 2,71828...$$

ἀπάντων ἀπεικονιζομένων μὲ τὴν βοήθεια τοῦ τότε θεωρουμένου ὡς μόνου παραδεκτοῦ τρόπου γεωμετρικῆς ἀπεικονίσεως δηλ. διὰ τοῦ κανόνος καὶ διαβήτη (α' ἱεροῦ τρόπου). Αὐτὲς τὶς Ἱερὰς ἢ Κοσμικὰς μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἑλληνικὰ ἱερατεῖα κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ὑπάρχοντος, στὶς ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς πολιτεῖες, «Ἱεροῦ Νόμου» γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν θέ-

σεων καὶ μορφῶν τῶν κατασκευαζομένων ἱερῶν ἢ νέων πόλεων κ.λπ. μνημειακῶν ἔργων.

Τὸ **δεύτερο μυστικὸ** ποὺ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὸν ἀποσυμβολισμό τῆς κατόψεως τοῦ ἐπεκταμένου ἑκατομπέδου εἶναι ὑψίστης σημασίας, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ἡ μεγίστη πνευματικὴ πρόοδος, ἡ μεγίστη πνευματικὴ ἐξέλιξι τῶν τότε ἐπιστημόνων μυστῶν. Οἱ εἰδικὲς αὐτὲς ομάδες τῶν σοφῶν ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως, ὅτι οἱ ἀρχέγονες ὑπάρχουσες λαϊκὲς μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν δὲν ἦσαν γιὰ ὅλους σταθερὲς καὶ ὅμοιες, δὲν εἶχαν δηλαδὴ ἓνα σταθερὸ συγκρίσιμο ὑπόβαθρο, γι' αὐτὸ καὶ διέφεραν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ λαοὺς σὲ λαοὺς. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἐλάττωμα διόρθωσαν οἱ μῦστες τῶν ἐλληνικῶν ἱερατειῶν καὶ ἀνακάλυψαν τὸ σταθερὸ ὑπόβαθρο, μὲ τὸ ὁποῖο πλέον ἔπρεπε νὰ συσχετίζωνται καὶ νὰ συγκρίνονται οἱ πρωτόγονες μονάδες μηκῶν.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐπιστημονικὴ διεργασία τῆς ἐξελιξέως τῶν πρωτογόνων μονάδων μηκῶν, αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιστημονικὴν μέθοδον τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐξελιγμένων καὶ σταθερῶν πλέον μονάδων μηκῶν, ἀποκαλύπτει ὁ ἀποσυμβολισμὸς τοῦ Ἑκατομπέδου. Γιὰ τὴν πλήρη δὲ κατανόησι τῆς ἐξελιξέως αὐτῆς ἀπαιτεῖται ἡ σχετικὴ ἱστορικὴ ἀναδρομὴ στοὺς πρωτόγονους ἀκόμα χρόνους καὶ στὶς μετέπειτα ἐξελίξεις.

Ὅλες γενικὰ οἱ ἱστορίες τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ παραδέχονται, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν τρόπο ποὺ δημιουργήθηκαν οἱ ἀρχικὲς πρωτόγονες μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν, ἓνα γενικῆς ἰσχύος κανόνα: ὅτι δηλαδὴ τὰ ἴδια τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καθὼς καὶ οἱ κινήσεις καὶ οἱ ἱκανότητες αὐτῶν ἢ τῶν ζώων, ἀπετέλεσαν τὶς πρῶτες μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν, ὅπως εἶναι ὁ *πούς*, ὁ *δάκτυλος*, ὁ *βραχίων* κ.λπ. Ὅλες οἱ γνωστὲς πρωτόγονες καὶ ἀρχαῖες μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν στὸν ἐλλαδικὸν χῶρον ἐπαληθεύουν ἐντονώτατα τὸν ἄνω γενικῆς ἰσχύος κανόνα, ἐν ἀντιθέσει μὲ ἄλλους λαοὺς, ποὺ μέρος μόνον τῶν μονάδων τῶν ἐπαλήθευαν τὸν κανόνα, ὅπως π.χ. εἶναι ὁ *πούς*, ὁ ὁποῖος συναντᾶται ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων σ' ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου κόσμου.

Ὁ ἀναφερόμενος πίνακας τῶν πρωτογόνων καὶ στὴν συνέχεια ἀρχαίων μονάδων μετρήσεως τῶν μηκῶν, τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τίς ἀνάγκες τοὺς οἱ λαοὶ στὶς διάφορες πόλεις-κράτη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶναι πολὺ παραστατικός καὶ πολὺ ἐπαληθευτικός τῆς ἰσχύος τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ πρωταρχικοῦ τρόπου δημιουργίας των, διότι ὅλες προέρχονται, τόσον κατ' ὄνομα ὅσον καὶ κατὰ πραγματικὸν μέγεθος, ἀπὸ ἀνθρώπινα μέλη κ.λπ.

Ἐπιλεκτικὰ ἐπεξηγοῦνται οἱ κατωτέρω μονάδες ἐκ τοῦ πίνακος:

- *Παλαιστή* ἢ *παλαστή* ἢ ἄλλως *δῶρον* ἢ *δοχμή* ἢ *δακτυλοδόχη* ἐκαλεῖτο ἡ παλάμη τῆς χειρὸς.
- *Λιχάς* ἢ *κυνοστόμιον* ἐκαλεῖτο τὸ μήκος τοῦ δείκτου καὶ ἀντίχειρος ἐκτεταμένου.
- *Ὀρθόδωρον* ἐκαλεῖτο τὸ μήκος τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ἕως τὸ ἄκρο τοῦ μέσου δακτύλου.
- *Πῆχυς* ἐκαλεῖτο τὸ μέτρο τῆς χειρὸς ἀπὸ τὸ ἄκρο τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τὸ ἄκρο τοῦ μικροῦ δακτύλου.
- *Ὀργυιά* ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν τὸ μήκος τὸ ὁποῖο συναποτελεῖται ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων ἐκτεταμένων ἐκατέρωθεν ὀριζοντίως.
- *Πηγὼν* ἐκαλεῖτο ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ πρώτου ἄρμου τῶν δακτύλων κ.ο.κ.

Ἀκολουθῶς ἡ ἐμπορική ἢ πολιτιστική συναναστροφή τῶν ἀρχαίων λαῶν μετὰ τῶν κ.λπ. ἐπέφερε, ὅπως ἦταν φυσικό, μιὰ «ἀλληλομεταφορὰ» ἰδεῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔδωσαν μὲν τίς δικές τους ἰδέες, ἀλλὰ ἔλαβαν καὶ ἐξ αὐτῶν ἄλλες, ὅπως π.χ. εἶναι ἡ περσική μονὰς μετρήσεως τῶν μεγάλων ἀποστάσεων *παρασάγγη* ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ 30 ἑλληνικά στάδια, καθὼς καὶ ὁ αἰγυπτιακὸς *σχοῖνος* ποὺ ἀντιστοιχοῦσε σὲ 40 ὁδοιπορικά στάδια. Ἐντύπωσι ὅμως προκαλεῖ τὸ γεγονός, ὅτι σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀρχαίους λαοὺς εἶναι κοινὴ ἡ ἔννοια ὠρισμένων βασικῶν μονάδων μηκῶν, ἄσχετα βέβαια ἀπὸ τὴν σταθερότητα ἢ μὴ αὐτῶν, πρᾶγμα ποὺ διатηρήθηκε καὶ σ' ἓνα μεγάλο πλῆθος νεωτέρων λαῶν καὶ μέχρι σήμερα ἀκόμα.

Ἔτσι τὸν ἀρχαῖο περσικὸ λαὸν πέραν τῶν ἄλλων ὑπῆρχε ὁ περσικὸς πῆχυς (=0,545 μ.) καὶ ὁ περσικὸς πούς (= 0,320 μέτρα).

Ἐπίσης στοὺς ἀρχαίους Βαβυλωνίους καὶ Ἀσσυρίους, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὑπῆρχαν καὶ οἱ ὀνομασίες τῶν μονάδων τῆς *σπιθαμῆς* (=0,270 μ.) τῆς *γραμμῆς* (= 0,002μ.) κ.λπ.

Στοὺς Ἑβραίους ὑπῆρχαν οἱ ὀνομασίες, *ἔσβα* = δάκτυλος, *τεράχ* = παλαιστή = 4 δάκτυλοι, *ζερέτ* = σπιθαμὴ = 12 δάκτυλοι, *ἀμμά* = πῆχυς = 24 δάκτυλοι, *κανέ* = ἄκαινα = κάλαμος = 144 δάκτυλοι.

Στὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτο ὑπῆρχαν: ὁ ἀρχαῖος αἰγυπτιακὸς πούς (*ζερέτ* = 0,300 μ.), ἡ ἀρχαία αἰγυπτιακὴ παλάμη (= *σέπ* = $1/7$ μέχ = 0,075), ὁ ἀρχαῖος αἰγυπτιακὸς πῆχυς (= *μέχ* = 0,525 μ.) καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ ὅμοιες κοινὲς μονάδες. Κατὰ τὸν τρίτον αἰ. π.Χ. ἐπεβλήθησαν ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Περγᾶμου Φιλέταιρο οἱ κατωτέρω ἑλληνικὲς, καλούμενες *φιλειταιρικὲς*, μονάδες μηκῶν:

ὁ φιλειταιρικὸς πῆχυς = 0,525 μ., ἡ φιλειταιρικὴ σπιθαμὴ = 0,2625 μ. = $1/2$ Φ.Π., ὁ φιλειταιρικὸς δάκτυλος = 0,021875 = $1/24$ Φ.Π., ὁ φιλειταιρικὸς πούς = 0,350μ., ἡ φιλειταιρικὴ παλάμη = 0,087μ.

Ἀλλὰ καὶ στοὺς νεώτερους καὶ στοὺς σημερινοὺς ἀκόμα λαοὺς διατηρήθηκαν πολλὰς ἔννοιες τῶν μονάδων μηκῶν, ἄσχετα βέβαια ἀπὸ τὴν σταθερότητα ἢ μὴ τοῦ πραγματικοῦ μεγέθους αὐτῶν, ὅπως π.χ. εἶναι:

ΠΡΩΤΟΓΟΝΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΜΗΚΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ														
ΔΑΚ.	ΚΟΝΔ.	ΠΑΛ.	ΔΙΧ.	ΛΙΧ.	ΟΡΘ.	ΣΠΙΟ.	ΠΟΥΣ	ΠΥΓΜΗ	ΠΥΓΩΝ	ΠΗΧΥΣ	ΕΚΚ.	ΞΥΛΩΝ	ΟΡΓΥΙΑ	
1														ΔΑΚΤΥΛΟΣ
2	1													ΚΟΝΔΥΛΟΣ
4	2	1												ΠΑΛΑΙΣΤΗ
8	4	2	1											ΔΙΧΑΣ
10	5	$2\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{4}$	1										ΛΙΧΑΣ
11	$5\frac{1}{2}$	$2\frac{3}{4}$	$1\frac{3}{8}$	$1\frac{1}{5}$	1									ΟΡΘΟΔΩΡΟΝ
12	6	3	$1\frac{1}{3}$	$1\frac{1}{5}$	$1\frac{1}{11}$	1								ΣΠΙΟΜΗ
16	8	4	2	$1\frac{1}{5}$	$1\frac{1}{11}$	$1\frac{1}{3}$	1							ΠΟΥΣ
18	9	$4\frac{1}{2}$	$2\frac{1}{4}$	$1\frac{4}{5}$	$1\frac{1}{11}$	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{8}$	1						ΠΥΓΜΗ
20	10	5	$2\frac{1}{2}$	2	$1\frac{9}{11}$	$1\frac{2}{3}$	$1\frac{1}{4}$	$1\frac{1}{5}$	1					ΠΥΓΩΝ
24	12	6	3	$2\frac{2}{5}$	$2\frac{2}{11}$	2	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{5}$	$1\frac{1}{5}$	1				ΠΗΧΥΣ
64	32	16	8	$6\frac{2}{5}$	$5\frac{9}{11}$	$5\frac{1}{3}$	4	$3\frac{5}{9}$	$3\frac{1}{5}$	$2\frac{2}{3}$	1			ΕΚΚ.
72	36	18	9	$7\frac{1}{5}$	$6\frac{6}{11}$	6	$4\frac{1}{2}$	4	$3\frac{3}{5}$	3	$1\frac{1}{9}$	1		ΞΥΛΩΝ
96	48	24	12	$9\frac{3}{5}$	$8\frac{3}{11}$	8	6	$5\frac{1}{3}$	$4\frac{4}{5}$	4	$1\frac{1}{3}$	$1\frac{1}{4}$	1	ΟΡΓΥΙΑ
40	20	10	5	4	$3\frac{7}{11}$	$3\frac{1}{3}$	$2\frac{1}{2}$	$2\frac{2}{9}$	2	$1\frac{2}{3}$	$\frac{50}{81}$	$\frac{5}{9}$	$\frac{5}{12}$	ΒΗΜΑ
80	40	20	10	8	$7\frac{3}{11}$	$6\frac{2}{3}$	5	$4\frac{4}{9}$	4	$3\frac{1}{3}$	$1\frac{19}{81}$	$\frac{1}{19}$	$\frac{10}{12}$	ΒΗΜΑ ΔΙΠΛΟΥΝ
160	80	40	20	16	$14\frac{6}{11}$	$13\frac{1}{3}$	10	$8\frac{8}{9}$	8	$6\frac{2}{3}$	$2\frac{38}{81}$	$2\frac{2}{9}$	$2\frac{2}{13}$	ΑΚΑΙΝΑ
960	480	240	120	96	$87\frac{3}{11}$	80	60	$53\frac{1}{3}$	48	40	$14\frac{22}{27}$	$13\frac{1}{3}$	10	ΑΗΜΑ
						$133\frac{1}{3}$	100	$88\frac{8}{9}$	80	$66\frac{2}{3}$	$24\frac{56}{81}$	$22\frac{2}{9}$	$16\frac{2}{3}$	ΠΑΘΕΡΟΝ
						800	600	$533\frac{1}{3}$	480	400	$148\frac{4}{27}$	$133\frac{1}{3}$	100	ΣΤΑΔΙΟΝ
						1600	1200	$1066\frac{2}{3}$	960	800	$296\frac{8}{27}$	$266\frac{2}{9}$	200	ΔΙΑΥΛΟΣ
						3200	2400	$2133\frac{1}{3}$	1920	1600	$592\frac{16}{27}$	$533\frac{1}{3}$	400	ΣΤΑΔΙΟΝ ΙΠΠΙΚΟΝ
						9600	7200	$6400\frac{1}{3}$	5760	4800	$1777\frac{7}{9}$	1600	1200	ΔΟΛΙΧΟΣ

Στους Ρωμαίους:

δάκτυλος = *digitus* = 0,0185 μ., παλαστή = *palmus* = 0,0739 μ., πούς = *cubitus* ή *ulma* = 0,4436 μ., βήμα = *gradus* = 2 1/2 πόδια, βήμα διπλοῦν = *passus* = 5 πόδες, κάλαμος = ἄκαινα = *decampeda* ή *pretika* = 10 πόδες, (μέτρον ἀγρῶν) = *actus* = 120 πόδες, στάδιον = *stadium* = 125 διπλᾶ βήματα, *millia* = 1000 βήματα.

Στους Γάλλους:

δάκτυλος = *doigt*, πούς = *pied* = 12 δάκτυλοι, ὀργυιά = *toise* = 6 πόδες.

Στους Ἀγγλους:

πούς = *foot* = 0,30479474 μ., ὀργυιά = *fathom* = 6 πόδια = 1,82288 μ.

Στους Γερμανούς-Ὀλλανδούς:

ὀργυιά τοῦ Ρήνου = 1,8829 μ.

Στους Ἰταλούς:

πούς = *pie* = 0,2858 μ., ὀργυιά = *passonapolitano* = 1,852.

Στους Σουηδούς:

πούς = *foot* = 0,2969 μ., ὀργυιά = *fammar* = 1,7808 μ.

Στους Ἰσπανούς:

πούς = 0,279 μ., ὀργυιά τοῦ Βοῦργος = 1,6956 μ.

Στους Δανούς-Norβηγούς:

πούς = *foed* = 0,318 ή 3,139 μ., ὀργυιά = 6 πόδες = 1,8834 μ.

Στους Ἑλβετούς:

πούς = 0,300 μ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης οἱ:

πρωσσικός ή ρηνικός πούς = *fuss* = 0,3138 μ., ὁ παλαιὸς βιενναῖος πούς = 0,3161 μ., καὶ ὁ σαξωνικὸς παλαιὸς πούς = 0,283 μ.

Διεσώθησαν λοιπὸν καὶ μέχρι σήμερα οἱ ἔννοιες τῶν βασικῶν ἀρχαίων μονάδων μηκῶν «πούς», «ὀργυιά» κ.λπ. Ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν ἀρχεγόνων μονάδων μηκῶν, καθὼς καὶ τῶν διασωθεισῶν μέχρι σήμερα τοιούτων, ἔπασχε ἀπὸ ἑνα σοβαρὸ διπλὸ ἐλάττωμα. Ἀφ' ἑνὸς τὰ μεγέθη τους ἦσαν ποικίλα στοὺς διαφόρους λαοὺς καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ λαϊκοὶ ὀρισμοὶ τους δὲν ὑπέστησαν κάποια ἐξέλιξι ἀνάλογα μὲ τὴν πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ, καθότι ὁ μὲν «πούς» ἐποίκιλλε ἀπὸ 0,250 τοῦ μέτρου μέχρι 0,350, τὸ δὲ «στάδιον» ἀκόμη σοβαρότερα.

Στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἀναφέρονται τὰ κάτωθι «στάδια»:

- Τὸ «στάδιον» τοῦ Ἀριστοτέλους ἰσοδύναμο πρὸς 100 μέτρα.
- Τὸ «στάδιον» τοῦ Ἀρχιμήδους ἰσοδύναμο πρὸς 133 μέτρα.
- Τὸ «στάδιον» τοῦ Ἐρατοσθένους ἰσοδύναμο πρὸς 159 μ.
- Τὸ «στάδιον» τοῦ Ποσειδωνίου ἰσοδύναμο πρὸς 167 μ.
- Τὸ «στάδιον» τοῦ Πτολεμαίου ἰσοδύναμο πρὸς 222 μ.
- Τὸ «στάδιον» τοῦ Ἡρώωνος ἰσοδύναμο πρὸς 197 μ. ή 210 μ.
- Τὸ Ὀλυμπιακὸν «στάδιον» ἰσοδύναμο πρὸς 185,15 μ. ή ἀλλαχοῦ πρὸς 192,21 μ.
- Τὸ «στάδιον» τῆς Ἐπιδαύρου (181,08 μ.).
- Τὸ «στάδιον» τῶν Δελφῶν (177,55 μ.).
- Καὶ τέλος τὸ «στάδιον» γιὰ τὶς γεωγραφικὲς ἀποστάσεις ἰσοδύναμο πρὸς 177,60 μ.

Μιὰ προσπάθεια ἐξελίξεως, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς σταθεροποιήσεως τοῦ μεγέθους τῶν βασικῶν μονάδων μηκῶν κατεβλήθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι ἐχρησιμοποίησαν ὡς πρότυπη σταθερὴ μονάδα μήκους τὴν διαμήκη πλευρὰ τοῦ ἑκατομπέδου ναοῦ τῆς Ἀκροπόλεως, ποὺ εἶχε μήκος ἐνὸς πλέθρου ή 100 ποδῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία κατόπιν διαιρέσεως διὰ τοῦ ἑκατὸ

ελάμβαναν τὸ κατ' αὐτοὺς ἀκριβὲς καὶ σταθερὸ μήκος τοῦ «ποδός». Ἔτσι στὴν ἱστορία ἀναφέρονται οἱ κατωτέρω Ἀττικὲς καλούμενες μονάδες μηκῶν σὲ ἀντιστοιχία μὲ τὰ γαλλικὰ μέτρα:

- Ἀττικὸς ποὺς = 0,30803 μ.
- Ἀττικὸν πλῆθρον = 100 πόδια = 30,803 μ.
- Ἀττικὸν στάδιον = 600 πόδια = 184,818 μ.

Εἶναι ἐπίσης ἱστορικὰ βεβαιωμένο, ὅτι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς σταθεροποιήσεως καὶ γιὰ λόγους κοινῶν συναλλαγῶν τόσο οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅσο καὶ οἱ Ρωμαῖοι διατηροῦσαν ἀκριβῆ πρότυπα τῶν μονάδων γιὰ τὸν ἑλεγχό τους, τὴν φύλαξι τῶν ὁποίων εἶχαν ἀναθέσει στοὺς καλουμένους «μετρονόμους» ἢ «ἀγορανόμους». Τὰ πρότυπα αὐτὰ ἐφυλάσσοντο εἰς μὲν τὴν Ἀθῆνα στὸ ἱερὸ τοῦ ἥρωα Στεφανοφόρου καὶ στὴν «Σκιάδα», εἰς δὲ τὴν Ρώμη στοὺς ναοὺς τοῦ Καπιτωλίου Διὸς καὶ τοῦ Καστορος. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρχαῖοι Πέρσες εἶχαν ἐπίσης κατασκευάσει πρότυπο ὄργανο τῆς μονάδος τοῦ μήκους. Στὰ ἐρείπια τῆς Περσεπόλεως εὐρέθη ἓνας μαρμάρινος κανὼν μὲ τὸ ὄνομα «Δαρεῖος τοῦ Ὑστάσπου», ἀπ' ὅπου ἐπαληθεύθηκε τὸ ἀκριβὲς μήκος τοῦ περσικοῦ ποδός, ἀντιστοιχοῦν πρὸς 0,320 μ., καθὼς καὶ τοῦ περσικοῦ πήχεως ἀντιστοιχοῦν πρὸς 0,545 μ. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ προκύπτει, ὅτι οἱ διάφοροι ἀρχαῖοι λαοὶ προσπάθησαν, γιὰ τὴν διευκόλυνσι τῶν συναλλαγῶν τους, νὰ σταθεροποιήσουν τὶς ἀτομικεῖς τους μονάδες μήκους, δίχως ὁμως συγχρόνως νὰ προβοῦν σὲ ἀνάλογο ἐξέλιξι τοῦ ὀρισμοῦ καὶ τῆς ἐννοίας τῶν βασικῶν ἀρχικῶν μονάδων μήκους σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς δὲν σκέφθηκε νὰ κάμῃ, νὰ βελτιώσῃ δηλαδὴ τὴν ἐννοια καὶ τὸν ὅρισμό τῶν ἀρχηγόνων μονάδων μηκῶν σύμφωνα μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ἔκαναν, σὲ ἀπολύτως στενὸ κύκλο, τὰ ἑλληνικὰ ἱερατεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δι' ἴδιον σκοπόν, δηλ. γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ὑπάρχοντος «*Ἱεροῦ Νόμου*» τῆς κατασκευῆς καὶ τοποθετήσεως τῶν ἑλληνικῶν ἱερῶν κτηρίων καὶ νέων πόλεων. Οἱ μῦστες τῶν ἱερατείων ἀνεζήτησαν καὶ εὗρον ἓνα σταθερὸ τεκμήριο ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν φυσικὴ δημιουργία, πρὸς τὸ ὁποῖο συσχέτισαν καὶ συνέκριναν τὸν ἀρχικὸ πρωτόγονο ὅρισμό τῶν μονάδων τῶν μηκῶν καὶ κατέστησαν ἔτσι τὶς νέες ἐξελιγμένες μονάδες σταθερὲς καὶ ἀμετάβλητες καὶ μεγίστης πλέον ἀκριβείας. Ἐκαμαν δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅ,τι, στὰ χρόνια μας ἔκαναν οἱ ἐπιστήμονες στὴν ἐξέλιξι τοῦ ἀρχικοῦ ὀρισμοῦ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου. Ὅπως εἶναι γνωστό, κατὰ τὸ 1880 ἡ Γαλλικὴ αὐτὴ μονὰς μήκους μὲ τὴν Ἑλληνικὴ ὀνομασίαν «*μέτρον*» εἶχε ὀρισθῇ σὰν τὸ ἓνα τεσσαρακοστὸ τοῦ ἑκατομμυριοστοῦ τοῦ μήκους τοῦ γηίνου μεσημβρινοῦ ποὺ διέρχεται ἀπὸ τὴν Δουνκέρκη, καὶ βάσει αὐτοῦ κατεσκεύασαν μία πρότυπη ἀντίστοιχη ράβδος ἀπὸ ἰριδιοῦχο λευκόχρυσο, ἡ ὁποία φυλάσσεται στὸ περίπτερο τῶν Σεβρῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1927 βελτίωσαν τὸν ἀρχικὸ ὅρισμό τοῦ «μέτρου» ὕστερα ἀπὸ ἀναζήτησι ἐνὸς νέου σταθεροῦ συγκρισίμου τεκμηρίου ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ φυσικὸ περιβάλλον ἀναλόγου μὲ τὴν τότε ἐξέλιξι τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ νὰ ἔδιδε μικρότερο σφάλμα ἀπὸ τὸ προηγούμενο, ποὺ ἦταν μεγέθους 228,8 μικρῶν καὶ ἔτσι συσχέτισαν τὸν νέο ὅρισμό μὲ τὸ μήκος κύματος τῆς ἐρυθρᾶς γραμμῆς τοῦ στοιχείου «*κάδμιον*» στοὺς 15° Κελσίου καὶ σὲ κανονικὴ πίεσι (μῆκος κύματος λ=6438,4696).

Αὐτὴ ἡ ἐξελιγμένη ἐννοια τοῦ γαλλικοῦ «μέτρου» διήρκεσε μέχρι τὸ 1960, ὁπότε καθιερώθηκε καὶ νωότερος ὅρισμός πλέον ἐξελιγμένος, ποὺ προήλθε ἀπὸ τὴν ἐν τῷ μεταξύ πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, ὁ ὁποῖος ἰσχύει καὶ μέχρι σήμερα καὶ ἔχει τὰ πλεονεκτήματα ἔναντι τοῦ προηγουμένου, ὅτι ἔχει περιορίσει τὸ σφάλμα

στο ελάχιστο και ότι εύκολα δύναται να συγκριθῇ με τὸ ἀνακαλυφθὲν νέο ὑπόβαθρο τῆς φυσικῆς δημιουργίας. Ὁ νέος ὁρισμὸς συσχετίζει τὸ «μέτρον» με τὸ μήκος κύματος τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἰσοτόπου 86 τοῦ ἀερίου «κρυπτόν», ποὺ παράγεται ἀπὸ μιὰ λυχνία ἐκκενώσεως ὑπὸ χαμηλὴν πίεσιν καὶ σὲ θερμοκρασία -2° Κελσίου μετὰ τὴν βοήθεια εἰδικῶν φίλτρων.

Ὅτι λοιπὸν συνέβη στὴν ἐξέλιξι τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ γαλλικοῦ «μέτρου» στὸ πέραςμα τοῦ χρόνου ἀνάλογα μετὰ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, δηλαδὴ ἡ ἀναζήτηση καὶ εὑρεσι ἐνὸς σταθεροῦ ὑποβάθρου ἐκ τῆς φυσικῆς δημιουργίας, εὐκόλως ἀναδημιουργομένου, πρὸς τὸ ὁποῖο νὰ δύναται ὁποτεδήποτε νὰ συγκριθῇ τὸ ἀρχικὸ πρότυπο, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς εἶχε συμβῇ στὴν ἐξέλιξι τῶν βασικῶν μονάδων μηκῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν κλειστὴ ὁμάδα τῶν εἰδικῶν μυστῶν τῶν ἐλληνικῶν ἱερατειῶν. Συγκεκριμένα τὰ ἱερατεῖα συσχέτισαν τὸν νέον ἐξελιγμένο ὁρισμὸ τοῦ ἀρχεγόνου «ποδὸς» καθὼς καὶ τῶν ὑπολοίπων μονάδων μηκῶν μετὰ τὴν μόνη γνωστὴ σ' αὐτοὺς σταθερὴ ἀριθμητικὴ παράμετρο, ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὴν φυσικὴ δημιουργία τοῦ Σύμπαντος, μετὰ τὴν χρυσὴ ἀριθμητικὴ ἀναλογία, μετὰ τὸν Χρυσοῦν τοῦτέστιν Ἀριθμὸν καὶ μετὰ τὶς δύο μορφές του, ἤτοι μετὰ τὶς σταθερές παραμέτρους:

$$\Phi = (\sqrt{5} + 1)/2 \cong 1,61803... \text{ καὶ}$$

$$\Phi' = \frac{1}{\Phi} = (\sqrt{5} - 1)/2 \cong 0,61803...,$$

οἱ ὁποῖες μάλιστα πληροῦσαν ὅλες τὶς ιδιότητες τοῦ θεοῦ, διότι ἀφ' ἐνὸς προήρχοντο ἐκ τῆς παγκοσμίου φυσικῆς ἀρμονικῆς δημιουργίας τοῦ «κόσμου» καὶ ἀφ' ἑτέρου ἦταν δυνατὴ ἡ γεωμετρικὴ ἀναπαράστασις των μετὰ τὸν μόνον παραδεκτὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατασκευαστικὸ γεωμετρικὸ ἱερὸ καὶ θεῖο τρόπο, δηλ. διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσας μόνου τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαβήτου.

Τὰ ἱερατεῖα λοιπὸν καθώρισαν εἰδικὰ γιὰ ἀποκλειστικὴ τους χρῆσι, δηλαδὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ὀριζομένου ὑπὸ τῆς πολιτείας «νόμου» τῆς τοποθεσίας στὴν κατάλληλῃ θέσι τῶν ἱερῶν ἰδρυμάτων ἢ νέων πόλεων ἢ μνημειακῶν ἔργων, τὴν ὑπαρξί τοῦ ὁποῖου «νόμου» ἐπιβεβαιώνει ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ παράδοσι (βλέπε Ἀριστοτέλους, *Πολιτικά* VII 133 Ια καὶ 133 Ιβ καὶ Πausanίου, *Ἀττικά* XXXII-2), τὶς κατωτέρω ἀπολύτως ἐπιστημονικὰ ἐξελιγμένες μονάδες μετρήσεως τῶν μηκῶν:

- Ἱερὸς ἢ Κοσμικὸς ποὺς = $\Phi'/2 = 1/2\Phi = 0,309017 \mu$.
- Ἱερὸν ἢ Κοσμικὸν μέτρον = $2\Phi^2 = 5,236 \mu$.
- Ἱερὸς ἢ Κοσμικὸς πῆχυς = $2\Phi^2/10 = 0,5236 \mu$.
- Ἱερὰ ἢ Κοσμικὴ σπιθαμὴ = $\Phi^2/10 = 0,2618 \mu$.
- Ἱερὸν ἢ Κοσμικὸν πλέθρον = $100 \times \Phi'/2 = 30,9017 \mu$.
- Ἱερὸν ἢ Κοσμικὸν στάδιον = $600 \times \Phi'/2 = 185,4102 \mu$.

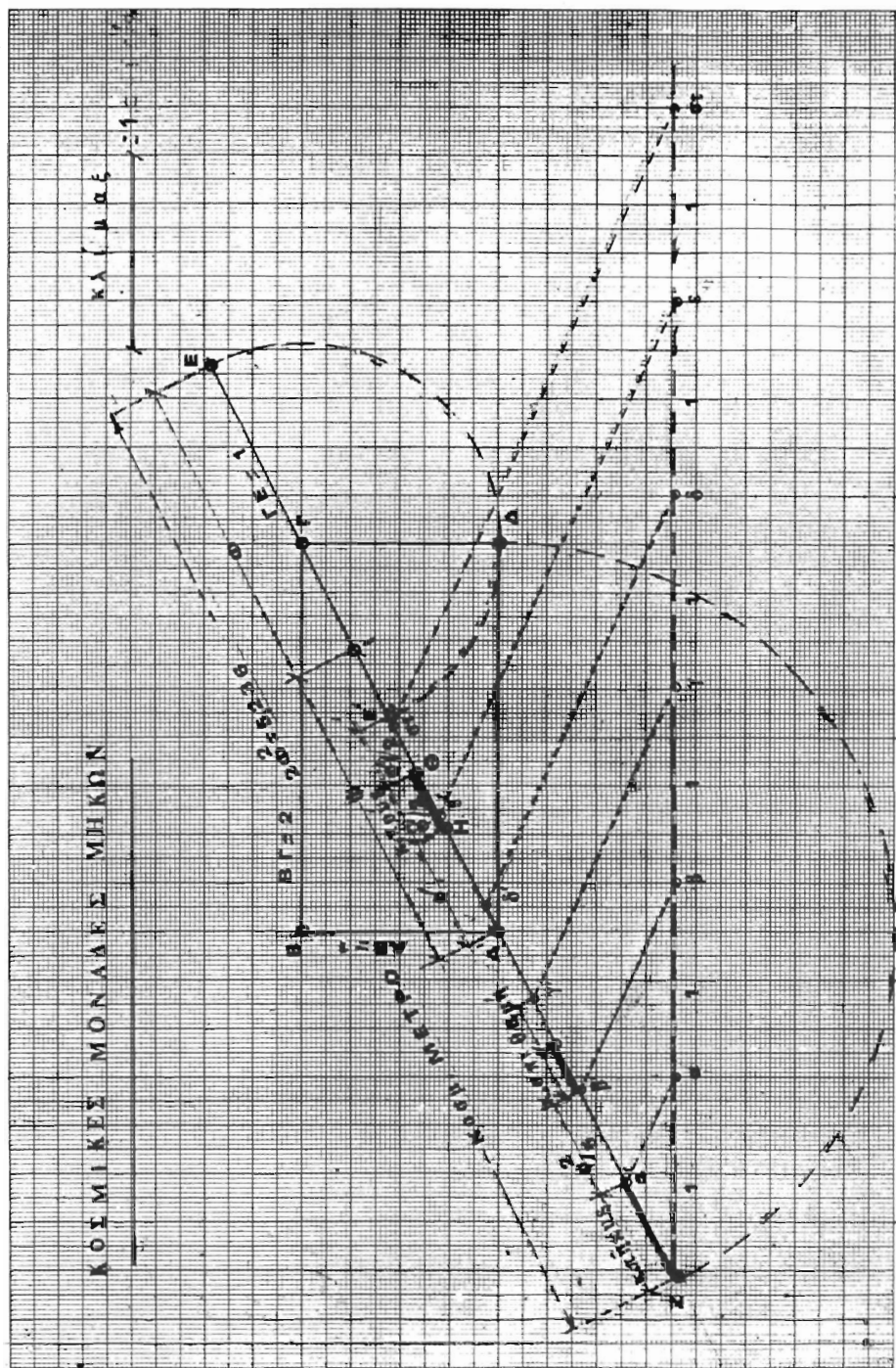
Πρὸς τὶς ἄνω ἱερὲς ἢ κοσμικὲς μονάδες ἐξομοίωσαν καὶ τὶς γνωστὲς στοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνες ὑπερβατικὲς μονάδες, ὅπως εἶναι ὁ ἀριθμὸς π (λόγος περιφερείας κύκλου πρὸς τὴν διάμετρό του), καθορίσαντες προσεγγιστικὸ μέγεθος

$$\pi = 6 \text{ πήχεις} = \frac{12}{10} \times \Phi^2 \cong 3,1416,$$

καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν γνωστὸ ὑπερβατικὸ ἀριθμὸ e (Νεπέριο ἀριθμὸ) =

$$= \frac{\pi \cdot \sqrt{3}}{2} \cong \frac{3 \cdot \sqrt{3}}{5} \times \Phi^2 \cong 2,72.$$

Ἀκολουθῶνς τὰ ἐλληνικὰ ἱερατεῖα ὄχι μόνον καθώρισαν τοὺς νέους ὁρισμοὺς τῶν ἀρχεγόνων μονάδων μηκῶν, στηριζόμενα σὲ σταθερὲς παραμέτρους Φ καὶ

Φ' της φυσικής δημιουργίας, αλλά ἐπὶ πλέον μᾶς παρέδωσαν καὶ διαιώνισαν καὶ τὴν ἀκριβῆ γεωμετρικὴ μέθοδο ἀναπαραγωγῆς αὐτῶν μὲ μόνο τὸν κανόνα καὶ διαβήτη, ἐνσωματώσαντες μέσα στὸν τροποποιημένο ναὸ τοῦ ἑκατοπέδου ὅλη τὴν ἐπιστημονικὴ μέθοδο, τὸν τρόπο δηλαδὴ τῆς ἐπανακατασκευῆς σὲ οἰανδήποτε χρονικὴ στιγμή τῶν ἀκριβεστάτων καὶ σταθερῶν μεγεθῶν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἱερῶν ἢ κοσμικῶν μονάδων μηκῶν. Τὸ δημοσιευμένο ἐδῶ γεωμετρικὸ σχέδιο ἀποσυμβολίζει καὶ ἀποκαλύπτει περίτρανα ὅλη τὴν ἀλήθεια τῶν ἀνωτέρω. Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς του εἶναι ἀπλούστατος καὶ κατανοητότατος (ἀρκοῦν οἱ σχολικὲς γνώσεις τῆς Γεωμετρίας) καὶ ἀναπαράγει γεωμετρικὰ ὅλα τὰ μεγέθη τῶν βασικῶν μονάδων μηκῶν ὡς ἑξῆς:

Ἡ κάτοψι τοῦ ναοῦ τοῦ τροποποιουμένου ἑκατοπέδου παρίσταται μὲ τὸ ὀρθογώνιο παραλληλόγραμμο ΑΒΓΔΑ, ποῦ ἔχει ἀναλογικὲς πλευρὲς 1 πρὸς 2 ἥτοι εἶναι ἡ πλευρὰ ΑΒ = ΓΔ = 1 μονὰς καὶ ἡ πλευρὰ ΒΓ = ΑΔ = 2 μονάδες.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ΑΓ ἔχει μῆκος ἴσο με $\sqrt{5}$. Προεκτείνοντας τὴν διαγώνιο ΑΓ κατὰ τὸ μῆκος τῆς πλευρᾶς ΓΔ = ΓΕ = 1 λαμβάνω τὴν μονοπλευρῶς ἐπεκταμένη διαγώνιο ΑΓΕ μὲ μῆκος ΑΕ = $(\sqrt{5} + 1)$. Τὸ ἥμισυ μῆκος τῆς ΑΕ παριστάνει γεωμετρικὰ τὸν βασικὸ Χρυσοῦν Ἀριθμὸν ἥτοι

$$\frac{AE}{2} = AI = IE = (\sqrt{5} + 1)/2 = \Phi.$$

Ἀντιθέτως, ἀντὶ νὰ ἐπεκτείνωμε τὴν διαγώνιο κατὰ τὴν φορὰν ΓΕ, τὴν μειώνομε κατὰ ΓΕ' = 1, ὁπότε λαμβάνομε τὴν περιορισμένη διαγώνιο ΑΕ' = $(\sqrt{5} - 1)$, καὶ ἄρα τὸ ἥμισυ αὐτῆς παριστᾷ γεωμετρικὰ τὸ μέγεθος τοῦ δευτέρου Χρυσοῦ Ἀριθμοῦ ἥτοι

$$\frac{AE'}{2} = AH = HE' = (\sqrt{5} - 1)/2 = \Phi' = 0,61803.$$

Οἱ μῦστες τῶν ἑλληνικῶν ἱερατειῶν καθώρισαν ὡς σταθερὸ καὶ πραγματικὸ μέγεθος τοῦ ἐξελιγμένου πλέον ἱεροῦ ἢ κοσμικοῦ «ποδὸς» τὸ μέγεθος, ποῦ παρίσταται ἢ ἀπεικονίζεται ἀπὸ τὸ μισὸ τμήμα τῆς εὐθείας ΗΕ' ἥτοι εἶναι

$$\text{Ἱερὸς ἢ Κοσμικὸς πούς} = \frac{HE'}{2} = H\Theta = \frac{\Phi'}{2} = 0,309017...$$

Συνεχίζοντας τὸν ἀποσυμβολισμό ἐπεκτείνομε τὴν διαγώνιο ΑΓ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη κατεύθυνσι κατὰ τὸ μέγεθος τῆς μεγάλης πλευρᾶς τοῦ ἑκατοπέδου ἥτοι κατὰ ΑΔ = ΑΖ = 2 μονάδες, καὶ ἄρα ἡ συνολικὰ ἐπεκταμένη διαγώνιος καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ΖΑΓΕ ἔχει μῆκος ΖΕ = $2 + \sqrt{5} + 1 = 2 + 2\Phi = 2(1 + \Phi) = 2\Phi^2$.

Τὸ ὅλικὸ αὐτὸ μῆκος ΖΕ ἀπεικονίζει γεωμετρικὰ τὸ περίφημο Ἱερὸ ἢ Κοσμικὸ Μέτρο

$$K = ZE = 2\Phi^2 = 5,236,$$

τὸ ὁποῖο παρουσιάζεται σὰν βασικὴ μονὰς στὸ ἀποκαλυφθὲν ἤδη Κοσμογονικὸ Πυθαγόρειο νοητικὸ Σχέδιο τῆς Δημιουργίας τοῦ Σύμπαντος ἢ ἄλλως τὸ Μεγάλον Σχέδιο τῆς Ἀρμονίας τῶν Σφαιρῶν (Συμπάντων), δι' ὃ καὶ ἡ ὀνομασία Κοσμικὸ ἢ Ἱερὸ Μέτρο (βλέπε πρῶτον τόμον τῆς ἔρευνάς μου «Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα» κ.λπ.).

Ἀκολούθως διαιροῦμε τὸ μῆκος ΖΕ σὲ δέκα ἴσα μέρη, ὡς εἰς τὸ σχέδιο παρουσιάζεται, ὁπότε λαμβάνομε τὰ ἴσα τμήματα Ζα' = α'β' = β'γ' = γ'δ' = δ'ε' = ε'στ' = $1/10 K = \Phi^2/5 = 0,5326 \mu$. Τὰ ἴσα αὐτὰ τμήματα ἀπεικονίζουν γεωμετρικὰ τὸν Ἱερὸν ἢ Κοσμικὸν Πῆχυν Πκ = 0,5236, μὲ τὸν ὁποῖο, ὅπως ἔχει ἤδη ἀποδειχθῇ μαθηματικά, ἔχει κατασκευασθῇ ἡ Μεγάλῃ Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου (βλέπε πρῶτον τόμον τοῦ ἔργου μου «Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα»

κ.λπ.), καθώς και τὰ «Ζιγκουράτ» τῆς Μεσοποταμίας καὶ λοιπὰ μεγαλιθικά ἔργα, θέσας ἐκποδῶν τὴν πυραμιδικὴ ἵντσα, ποὺ φαντάσθηκαν μερικοὶ ἐρευνητὲς σὰν μονάδα μήκους κατασκευῆς τῶν ἄνω πυραμίδων.

Τὰ ἡμίση δὲ τμήματα τῶν ἄνω ἴσων τμημάτων

$$\frac{Z\alpha'}{2} = \frac{\alpha'\beta'}{2} = \frac{\beta'\gamma'}{2} = \dots = \frac{\Phi^2}{10} = 0,2618$$

ἀπεικονίζουν τὴν Ἱερὰν ἢ Κοσμικὴ Σπιθαμὴν. Ἐπίσης τὸ τμήμα Ζ στ' ἀποτελούμενο ἀπὸ 6 κοσμικοὺς πῆχεις ἀπεικονίζει γεωμετρικὰ τὸν ὑπερβατικὸ ἀριθμὸ π, στὴν προσεγγιστικὴ τιμὴ τοῦ $\pi = 3,1416$, ποὺ ἦταν γνωστὴ στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ἥτοι $\pi = 6 \text{ πῆχεις} = 6 \times 0,5236 = 3,1416$.

Τὸ γραφικὸ αὐτὸ μήκος π στὴν ἄνω προσέγγισι δίδει, ὅπως εἶναι εὐνόητο, καὶ μία προσεγγιστικὴ λύσι τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου καθὼς ἐπίσης καὶ μία γραφικὴ-γεωμετρικὴ προσεγγιστικὴ ἀπεικόνισι τοῦ ἐτέρου ὑπερβατικοῦ ἀριθμοῦ $e = 2,71828 \cong 2,72$ (Νεπέριος ἀριθμός), τὴν ὁποία γεωμετρικὴ ἀπεικόνισι, ὡς φαίνεται (βλέπε Κ. Χασάπη, «Τὰ μυστικὰ τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος», 1962 καθὼς καὶ Θ. Μανιά, «Τὰ ἄγνωστα μεγαλουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων» σελ. 143), ἐγνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατασκευάζοντες ἓνα ἰσόπλευρο τρίγωνο ἐγγεγραμμένον στὸν κύκλο μὲ διάμετρο τὸ εὐρεθὲν μήκος $\pi = 3,1416$, ὅποτε ἡ πλευρὰ τοῦ τριγώνου αὐτοῦ δίδει τὸν ἀριθμὸ

$$\frac{\pi \sqrt{\cong 3}}{2} \cong 2,72 \cong e.$$

Ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω τρόπο τῆς γεωμετρικῆς ἀπεικονίσεως τοῦ ὀνομασθέντος μεταγενέστερα (1550-1617) Νεπερίου ἀριθμοῦ e παρατηροῦμε ὅτι μέσα στὸ ἴδιο σχέδιο τῆς κατόψεως τοῦ ἐκατόμπεδου ναοῦ τῆς Ἀκροπόλεως ἀποσυμβολίζεται καὶ ἄλλος ἓνας τρόπος τῆς γεωμετρικῆς ἀπεικονίσεως τοῦ Νεπερίου ἀριθμοῦ

$$e = op \cdot \left[1 + \frac{1}{\mu} \right]^\mu = 271828...$$

μὲ ἄριστη προσέγγισι πολὺ καλύπτερη τῆς προηγουμένης.

Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν συσχετίσουμε τὸν Νεπέριο ἀριθμὸ e μὲ τὸν Χρυσοῦν Ἀριθμὸν Φ ἀντὶ τοῦ ὑπερβατικοῦ ἀριθμοῦ π, ἐκφράζοντες τὴν ἀριθμητικὴ τιμὴ τοῦ ὁρίου τῆς παραστάσεως

$$\left[1 + \frac{1}{\mu} \right]^\mu \rightarrow 2,71828$$

συναρτήσῃ τοῦ Φ , ἥτοι

$$e = op \cdot \left[1 + \frac{1}{\mu} \right]^\mu = 2,71828.. = \Phi^2 + \frac{1}{10} + \frac{2}{10.000} + \frac{5}{100.000} + .. \cong \Phi^2 + \frac{1}{10}$$

μὲ ἄριστη γραφικὴ προσέγγισι τῆς τάξεως τῶν 2 δεκάκις χιλιοστῶν.

Στὸ δημοσιευόμενον γεωμετρικὸ σχέδιο ἀποκαλύπτεται ἡ γεωμετρικὴ κατασκευὴ καὶ τῶν δύο περιπτώσεων τοῦ Νεπερίου ἀριθμοῦ e ἐξομοιουμένου σὲ γραμμικὸ μήκος πάντα μὲ μόνη τὴν βοήθεια τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαβήτου.

Ἐτσι ἡ πλευρὰ Λστ' = ΛΜ = Μστ' = πλευρὰ ἰσοπλεύρου τριγώνου Λστ' Μ ἐγγεγραμμένου στὸν κύκλο διαμέτρου Ζστ' = π ἔχει ἀριθμητικὸ μέγεθος =

$$\frac{\pi}{2} \times \sqrt{3} \cong 2,72 \cong e$$

καὶ ἄρα ἀπεικονίζει γεωμετρικὰ τὸν Νεπέριο ἀριθμό.

Ὁμοίως καὶ τὸ μῆκος $\varepsilon'E''$ ἀπεικονίζει ἔτι ἀκριβέστερον τὸν Νεπέριον ἀριθμόν e , διότι εἶναι

$$\varepsilon'E'' = \varepsilon'E + EE'' = \Phi^2 + \frac{1}{10} = 2,71803$$

ἐναντι τοῦ πραγματικοῦ ὁρίου τοῦ e , ποὺ εἶναι $e = 2,71828$.

Τέλος σὰν ἐπίλογο τῆς ὅλης ἀποκαλύψεως, καὶ ἀποτίοντας συγχρόνως καὶ φόρο τιμῆς πρὸς τὸν ἀείμνηστον ἐρευνητὴ καὶ ἀρχαιογνώστη Θεοφάνη Μανιᾶ, ἀναφέρω ὅτι: Ὁ Θεοφάνης Μανιᾶς ἦταν ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἐνετόπισε τὴν ὕπαρξι ἰδιαιτέρων μονάδων μετρήσεως τῶν μηκῶν, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἐξουσιοδοτημένα ἀπὸ τὶς ἐλληνικὲς πολιτεῖες ἱερατεῖα γιὰ τὴν τοποθέτησι τῶν ἱερῶν χώρων καὶ τῶν νέων πόλεων καὶ ἀποικιῶν καὶ τὰ ὅποια ἦσαν διάφορα σὲ πραγματικὸ μέγεθος ἀπὸ τὰ ἐφαρμοζόμενα ἀπὸ τὸν λαὸ πρωτόγονα τοιαῦτα. Ὁ Θεοφάνης Μανιᾶς εἶναι ὁ πρῶτος ἐπίσης, ποὺ προσεπάθησε νὰ ἐπαναπροσδιορίσῃ πειραματικὰ τὰ ἀκριβῆ μεγέθη τῶν βασικῶν μηκῶν τοῦ «ποδὸς» καὶ τοῦ «σταδίου», ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἱερατεῖα. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐχρησιμοποίησε πολλὰ διασωθέντα ἀρχαῖα ἱερὰ μνημεῖα καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ προσωπικοῦ τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ ἐπέτυχε ἀφ' ἑνὸς τὴν ἀνακάλυψι τοῦ τριγωνομετρικοῦ, τρόπον τινά, δικτύου, μὲ τὸ ὁποῖο τὰ ἱερατεῖα καθώριζαν τὶς θέσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ κατασκευασθοῦν τὰ ἱερὰ καὶ οἱ νέες πόλεις καὶ ἀφ' ἑτέρου καθώρισε, ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἄνω, τὰ μέτρα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τὰ ἱερατεῖα καὶ τὰ ὅποια ἀπεκάλεσε «*Πανελλήνια Θρησκευτικά*».

Ἔτσι λοιπὸν μετρῶντας τὶς διαφορὰς διαστάσεις τῶν διασωθέντων μνημείων, ὡς π.χ. τὸ πλάτος τοῦ Παρθενῶνος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, στηριζόμενος στὴν μορφή βέβαια ποὺ τὸ μνημεῖο ἔχει σήμερα, καθὼς ἐπίσης μετρῶντας ἐπὶ τῶν γεωγραφικῶν στρατιωτικῶν χαρτῶν τὶς ἀποστάσεις τῶν ἱερῶν ἀπὸ τὰ βασικὰ μαντεῖα ἢ καὶ μεταξύ των ὡς π.χ. τὶς ἀποστάσεις Δωδώνης - Ἀθηνῶν ἢ Δωδώνης - Σπάρτης ἢ Δελφῶν - Ἀθηνῶν κ.λπ. καθώρισε καὶ πειραματικὰ τὶς πανελλήνιες ἱερὲς μονάδες ὡς ἑξῆς:

- Πανελλήνιος Ἱερὸς Πούς = 0,30909 μ. ἢ $17/55 = 0,3090909$ μ.
- Πανελλήνιον Ἱερὸν Στάδιον = $600 \times 0,3090909... = 185,4545$ μ. ἢ

$$3 \times 100 \times \frac{17}{55} = 185,4545 \text{ μέτρα.}$$

Συγκρίνοντας λοιπὸν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Θεοφάνη Μανιᾶ, δηλαδὴ τῆς διὰ τοῦ πειράματος ἀνευρέσεως τῶν πραγματικῶν μεγεθῶν τῶν μονάδων «Ἱεροῦ Ποδὸς» καὶ «Ἱεροῦ Σταδίου», μὲ τὰ ἀντίστοιχα μεγέθη ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ ἀποσυμβολισμοῦ τοῦ Ἑκατομπέδου τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν διαπιστώνουμε σοβαρώτατη ταύτισι ἐλαχιστοτάτου ἀνεκτοῦ σφάλματος τῆς τάξεως $7/100.000$. Διότι εἶναι:

- Ἱερὸς πούς κατὰ τὸ Ἑκατομπέδον = 0,309017
- Ἱερὸς πούς κατὰ Μανιᾶ = 0,309091

$$[\text{Διαφορὰ}] \quad 0,000074$$

- Ἱερὸν Στάδιον κατὰ Μανιᾶ = 185,4545 μέτρα

- 'Ιερὸν Στάδιον τοῦ 'Εκατομπέδου = 185,4102 μέτρα.

Συνέπεια ὅλων τῶν ἀνωτέρω εἶναι, ὅτι μποροῦμε ἀναμφίβολα νὰ θεωρήσουμε, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ ἀποσυμβολισμοῦ τοῦ 'Εκατομπέδου τῆς 'Ακροπόλεως τῶν 'Αθηνῶν, ἀποτελοῦντα τὴν βασικὴ ἐπιστημονικὴ μαθηματικὴ θεώρησι, ἐπαληθεύονται πλήρως καὶ διὰ τοῦ πειράματος διὰ τῆς ἤδη προηγηθείσης μελέτης-ἀποδείξεως τοῦ ἀειμνήστου Θ. Μανιᾶ ἢ καὶ ἀντιστρόφως, τὰ πειραματικὰ ἀποτελέσματα τῆς μελέτης τοῦ Θ. Μανιᾶ ποὺ ἀναφέρονται στὸ βιβλίο του «*Τὰ ἄγνωστα Μεγαλουργήματα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*» σχετικὰ μὲ τὶς ἱερὲς μονάδες μηκῶν ἐπιβεβαιώνονται καὶ θεωρητικὰ - ἐπιστημονικὰ - μαθηματικὰ ἀπὸ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ ἀποσυμβολισμοῦ τοῦ 'Εκατομπέδου τῆς 'Ακροπόλεως τῶν 'Αθηνῶν.

Υ.Γ. Τὸν ἀνωτέρω συμβολισμό καὶ ἀποσυμβολισμό τῆς γεωμετρικῆς κατόψεως τοῦ «'Εκατομπέδου» (χαρακτηριστικῶν συμβολικῶν διαστάσεων 1×2) ἐγνώριζε ὁ Πυθαγόρας καὶ τὸν ἐδίδασκε στὸ μάθημα ποὺ ἔφερε τὸν συμβολικὸ τίτλο («*ἄκουσμα*»)

«ΤΩΝ ΚΥΑΜΩΝ ΑΠΕΧΕΣΘΕ».

Σχετικὲς λεπτομέρειες καὶ ἀποδείξεις ἀναφέρονται στὸν ὑπὸ ἔκδοσιν 4ον τόμο τῆς μελέτης μου «*Ὁ Μυστικὸς Κώδικας τοῦ Πυθαγόρα καὶ ἡ ἀποκρυπτογράφησις τῆς διδασκαλίας του*».

Βιβλιογραφία:

- 1) 'Αριστοτέλης, «*Πολιτικά*».
- 2) 'Ιππ. Δάκογλου, «*Ὁ μυστικὸς κώδικας τοῦ Πυθαγόρα*» κ.λπ.
- 3) Θεοφ. Μανιᾶς, «*Τὰ ἄγνωστα μεγαλουργήματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων*».
- 4) Οὐνέσκο, «*Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος*».
- 5) Πανσανίας, «*Ἀττικά*».
- 6) Ι. Σταματάκος, «*Λεξικὸν ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης*».
- 7) Κ. Χασάπης, «*Τὰ μυστικὰ τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος*».

ΣΤΑΥΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Ἡμέρες τοῦ Οἰδίποδα

*Οἱ «δίσεκτες συζυγίες» μετέφεραν οὐρανομήκη ἰσορροπία,
τότε ποὺ βρέθηκε ἡ κερκίδα δέντρο στὸ Μαδράς
καὶ ἡ ὠλένη σ' ἓνα ἔλος τοῦ Περοῦ,
καταφύγιο γιὰ τοὺς ἐρωδιούς τῶν πρόσω.
Ἐκτοτε τὸ κενὸ περιμένει διαταγὴ τοῦ Οἰδίποδα,
τὴν κυρία ἀρετὴ καὶ τὴν ἀκμαία ἀκμὴ τῆς Ἀντιγόνης,
τῇ φωνῇ τῶν ἔσω ἐκφύσεων,
ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνει ἀνεπιβεβαίωτη δομὴ ὀριζόντων,
δῶρο τῆς ἐλεήμονος προσδοκίας.*

«Βομβαρδίζεται ή Βαγδάτη»

«Βομβαρδίζεται ή Βαγδάτη»! Δέν ήταν νησί, δέν ήταν ή γοργόνα, πού μ' ἀντάριαζε μέσα στη μαύρη νύχτα καί μου χαλοῦσε τὸν ὕπνο. Ἦταν ὁ γιός μου, ἴδιος ἀρχάγγελος ἀπὸ πάνω μου. — Τί λές βρέ; — Βομβαρδίζεται ή Βαγδάτη.

Κι' ἔτσι καί στηθήκα ὀρθή, ξέσπασα σὲ ὑστερικό θρήνο, μὲ κάτι μικρές, ψιλές φωνούλες πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ μύτη, γιατί προφανῶς τὸ στόμα εἶχε πάθει βραχυκύκλωμα. «Τὰ παιδιά. Τὰ παιδιά. Θεέ μου, τὰ παιδιά», ἔλεγε καί ξανάλεγε ή μύτη μου, καί τὸ τέρας ὁ υἱός μου γελοῦσε. Γιόρταζαν τὰ κανάλια. Μὴ βρίσκοντας ὁμως ἄκρη μὲ τίς φωτεινὲς πηδηχτοῦλες μπαλλίτσες καί τὰ μπλά-μπλά τῶν δημοσιογράφων, τὸ ἔρριξα στη μαντική. Αὐτὸ δηλαδή πού κάνω κάθε φορὰ πού διαβάζω ἐφημερίδα, ἀκούω δελτίο εἰδήσεων, μου χαμογελάει ὁ κ. Μπούς ή μὲ καλοχαιρετάει ὁ γείτονας. «Χαρὰ στοὺς ἄντρες! Ἔμ, τέτοιο πόλεμο κάνω κι' ἐγώ, γιέ μου», εἶπε ή γιαγιά μου κι' ἄρχισε ν' ἀναθυμᾶται τὰ παλιά καί ν' ἀναστενάζει.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ «Βομβαρδίζεται ή Βαγδάτη» εἶχε παρενέργειες στὸν ὀργανισμό μου, πού τὸ κατάλαβα 'πὸ μιὰ πόρτα πού ἦταν φυρὴ κι' ἔκανε ντούκου-ντούκου. Κι' ὅταν πιά βγῆκα ἔξω, γιὰ νὰ δῶ κατὰ ποῦ πέφτουν οἱ βόμβες, «ἔγινε τὸ σῶσε» στὸ καλαμπούρι τοῦ τύπου: «Αὐτή, παιδί μου, κάνει γι' ἀρχηγός τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῶν Η.Π.Α.» καί ἄλλα παρόμοια.

Ποῦ νὰ καταλάβουν αὐτοὶ οἱ ἄσχετοι, πῶς ἐγὼ δὲν εἶμαι ή ὅποια, γιὰ νὰ λογαριάσω τίποτα «Πάτριот» καί «ἐδάφους - ἐδάφους». Ἐγὼ 'χω μπάρμπα τὸν Κανάρη, βρέ, καί παπποῦ τὸν Κολοκοτρώνη, ἀλλ' ἀπλούστατα. Μὲ τοὺς τόσους καί τόσους πολέμους πού ἔχουν ρημάξει ἐτούτη τὴν κατακαυμένη γῆ, πειραχτήκανε μὲ τὴ «θεωρία τῆς ἐξελιξέως». Κάθε πέρυσι καί καλύτερα, πού λένε. Προκειμένου λοιπὸν νὰ κάνω πόλεμο, κάνω ἔρωτα καί τρώω φάπες μὲ τὴ μηχανή.

Κι' ὅταν ὁ Ἀττίλας καθιστᾷ ἔγκυο τὴν κόρη μου τὴν Κύπρη, τὸ ρίχνω στὴν ὑψηλὴ διπλωματία τοῦ «τρέχα-γύρευε», ἐξασφαλίζοντας ἔτσι δημοκρατία, ἄρτον καί θεάματα. «Δημοκρατικά, ὠραῖα σῦκα» διαλαλεῖ κι' ὁ πλανόδιος μανάβης τῆς γειτονιᾶς μου, γέννημα καί θρέμμα τοῦ κυρίαρχου λαοῦ, πού ἀνέβηκε πιά στὴν ἐξουσία καί κάθεται καί τρώει καί πίνει καί τὴν Ἄρτα φοβερίζει. Χάρις δὲ σ' ἐκεῖνο τὸ «μὴ πόλεμος», μὴ γιατί κάνει μᾶμ δηλαδή, τὸ Νόμπελ Εἰρήνης εἶναι προῖκα ἀφάγωτη, κι' ἐκτιμῶμαι βαθύτατα ἀπὸ γείτονες καί μεγάλους φίλους, πού τὸ μόνο πού ζητοῦν ἀπὸ μένα εἶναι νὰ κάθομαι φρόνιμα, ὥστε νὰ μποροῦν κι' αὐτοὶ μὲ τὴν ἡσυχία τους νὰ ἐκτονῶνουν τὴ βιολογικὴ τους φόρτιση στὴ μνήμη τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων. Καί μιᾶμε γιὰ πολὺ μνημόσυνο! Γιατί ἐγὼ εἶμαι καλὸ παιδί κι' ὄχι σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ λύκο τὸ Σαντάμ. Ἐγὼ ἀνῆκω εἰς τὴν Δύσιν! Ξένοιαστη κι ὠραία λοιπόν, ἀφοῦ «στὶς δη-

μοκρατίες δὲν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα» κι ἀπὸ «ἐλληνικὸ φιλότιμο» καὶ μόνον ὀρμώμενη, ἐκτονώνω τὴν πολεμοχαρῇ μου διάθεση στὰ γήπεδα καὶ τὰ ἄλλα ἐθνικὰ καὶ προοδευτικὰ μας στέκια.

Καὶ ἔφυγε ἡ νύχτα καὶ ἔγινε πρῶι καὶ νάσου, ὦρα δεκάτη, μπαίνει μέσα ὁ Οὐγκο μὲ τὴν κιθάρα καὶ τὶς μαλλοῦρες του. Αὐτὸς ὁ ἐλληνογαλλικῆς καταγωγῆς (ἐλληνοαλγερινῆς κατ' ἐμὲ) μαυριδερὸς νεανίας, φίλος τοῦ γιοῦ μου, αἰωνίως ἀχτένιστος καὶ τὸ μαῦρο του τὸ χάλι, ποὺ ποτὲ δὲν τὸν εἶδα μὲ καλὸ μάτι, καθότι δὲν εἶχε καὶ καλοὺς βαθμοὺς στὸ σχολεῖο. Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ ἀρέσει νὰ κρατάω τὴν κατάσταση στὰ χέρια μου, «αὐτὸς μᾶς ἔλειπε», εἶπα μέσα μου, καὶ τὸν ὑποδέχτηκα μὲ γλυκὸ χαμόγελο.

Οἱ δύο νέοι ἀποσύρθηκαν πάραυτα στὸ δωμάτιο μὲ τοὺς ἐνισχυτὲς καὶ τὰ ἄλλα ἠλεκτρονικὰ δαιμόνια, γιατί ὁ μαῦρος ὁ γιός μου ἔπιασε στὸν ἀέρα ἐκεῖνο τὸ «αὐτὸς μᾶς ἔλειπε». Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀκουστεῖ τὸ κελάδημα τῆς ἠλεκτρικῆς κιθάρας, πού, ὅσο κι ἂν μ' ἐξενεύρισε στὴν ἀρχή, πολὺ γρήγορα μὲ παρέσυρε στοὺς δικούς της τοὺς κόσμους. Σὲ μιὰ ἐξωτικὴ φυγὴ στὴν ἔρημο, πορεία ἀτέρμονη πρὸς ἓνα ὄνειρικό, παραδεισένιο τοπίο, ποὺ ὁ μοναχικὸς ὁδοιπὸρος ἀγωνίζεται νὰ φτάσει κάτω ἀπὸ ἓναν ἥλιο-θάνατο. Ὁδυνηρὸ πέρασμα μέσ' ἀπὸ τὴν πυρκαγιὰ τοῦ κόσμου, νοσταλγικὴ προσδοκία γιὰ τὴ «Μακρυνὴ Μητέρα, τὸ Ρόδο τὸ Ἀμάραντο». Κι' ἐκεῖνος ὁ Μαγικὸς Αὐλὸς ποὺ συνέπαιρνε καὶ τὸν ὁδοιπὸρο κι ἐμένα μέσ' ἀπὸ τὶς κίτρινες φλόγες...

Ἐχοντας «πικρὰν πείραν» ἀπὸ ἠλεκτρικὲς κιθάρες, εἶχα μείνει ἀναυδῆ. Ὅποτε νάσου καὶ πάλι ὁ γιός μου. — Θὰ ἤθελες ν' ἀκούσεις μιὰ σύνθεση ποὺ ἔκανε ὁ Οὐγκο τὴ νύχτα; — Ὁ Οὐγκο;! Τὴ νύχτα;! Καὶ ὁ Οὐγκο ἔπαιξε καὶ πάλι τὴ σύνθεση ποὺ ἔκανε μέσα στὴν ἄχαρη νύχτα τοῦ πολέμου, κι' ἐγὼ κρύβοντας ὅσο μπορούσα τὴ ντροπὴ μου, τοῦ εἶπα πὼς εἶναι γεννημένους μουσικὸς, ἓνας γνήσιος ποιητὴς τῶν ἡχῶν καὶ πὼς μὲ κατέπληξε ἡ ὠριμότητά του. — Ὁ Οὐγκο διαβάζει πολὺ ποίηση καὶ ξέρεي ἀπ' ἔξω ὅλες τὶς συμφωνίες τῆς κλασσικῆς μουσικῆς, ἀλλὰ νά... ὁ πατέρας του εἶναι ἀποκλεισμένος στὸν Περσικό. — Τί;! — Καὶ αὐριο μπαίνει στὸ νοσοκομεῖο γιὰ ἐγχείρηση. — Τί ἐγχείρηση;! — Μιὰ ἀφαίρεση στὰ γεννητικὰ ὄργανα. Εἶχε ἀπὸ καιρὸ μιὰ κήλη καὶ τοῦ δημιούργησε πρόβλημα. Σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία;! Ἔ, ὅχι!!

Τὰ χτυπήματα εἶχαν ἔρθει ἀπανωτὰ καὶ μὲ εἶχαν κάνει σκόνη. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἓνας κόσμος εἶχε γυρίσει ἀνάποδα. «Ἐχουμε πολὺ καλὸ γιατρό», εἶπε τὸ παιδί, «συγγενὴ μας καθηγητὴ» καὶ μοῦ χαμογέλασε ἐνθαρρυντικά. Εἶχε καταλάβει σὲ τί χάλι βρισκόμουν καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὲ βοηθήσει...

Μὲ συγχωρεῖς, Οὐγκο. Γενναῖε Οὐγκο. Ἐγκλωβισμένη στὴν προκατάληψη, στ' ἄχρηστα καὶ καταστροφικὰ κεκτημένα μου, ἔχω χάσει τὴν ὁρασή μου. Μᾶς συγχωρεῖτε, παιδιά. Σᾶς κληροδοτήσαμε ὅλα τὰ κακὰ τῆς μοίρας μας κι ἐσεῖς μᾶς χαρίζετε τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε. Νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε, γιατί τὸ ἔχουμε ἀνάγκη, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, μὴ μᾶς παίρνετε στὰ σοβαρά.

Οὐρανία Πρίγκουρη

Η.Λ. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

Ἡ κατὰ γράμμα ἐρμηνεία τῶν λέξεων καὶ ἡ «κλασσικὴ» ἐρμηνεία τῶν λεξικῶν

«ΛΕΓΩ», «ΕΡΩΣ» καὶ «ΛΟΓΟΣ»

1. Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θέματα ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἐρμηνεία τῶν κειμένων τῆς πανάρχαιας ἐλληνικῆς γραμματείας, γιὰ ἐμένα, εἶναι ἡ ἀναζήτησι τοῦ αὐθεντικοῦ νοηματικοῦ περιεχομένου τῶν πανάρχαιων λέξεων τῆς. Εἶναι βέβαιο ὅτι: ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ ἡ «λέξις» σχηματίσθηκε γιὰ νὰ ἐκφράσῃ κάτι, καὶ καθ' ὅλη τὴν ἐπὶ χιλιετίες πορεία τῆς, πλουτίσθηκε ἀλλὰ καὶ ἐξετέθη στὸν κίνδυνο τῆς παρερμηνείας, τὸ δὲ χειρότερο ὅλων, ἀρκετὲς φορὲς ἔχασε τὸ ἀρχικὸ αἶτιο τῆς δημιουργίας τῆς τὸ ὑπὸ τῶν Μουσειῶν δοθέν. Δὲν θὰ ἠδυνάμεθα δέ, ἴσως ποτέ, νὰ ἀνεύρωμε τὸν τρόπο τῆς ἀποδείξεως ὅτι ἐρμηνεύσαμε αὐθεντικὰ τὴν λέξι, δηλ. τὸν γνήσιο τρόπο, ποὺ ἐπεδίωξαν οἱ «ποιηταὶ» τῶν Μουσειῶν λόγων, ἐὰν δὲν καταφεύγαμε στὴν κρυπτόμενη ἐντὸς τῶν γραμμάτων σημασία. Πρέπει νὰ τονίσω ἐδῶ ὅτι: αὐτὴ ἡ ἀδυναμία ἀποδείξεως τῆς αὐθεντικότητος ὠδήγησε ἀπὸ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα πλῆθος συγγραφέων στὴν ἔρευνα τῶν πολλῶν σημασιῶν τῶν λέξεων, ἐχόντων ὡς ἀντικείμενο τὸ λεξικὸ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας. «Ὁ καταρτισμὸς γλωσσαρίων ἀρχὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν περὶ τὸν Ὅμηρον μελετῶν. Σκοπὸν ταῦτα εἶχον νὰ διδάξωσι τοὺς νέους τὴν σημασίαν τῶν ἀπηρχαιωμένων ἢ διαλεκτικῶς ποικιλλουσῶν ἢ ἀπὸ τῆς συνήθους πεζῆς χρήσεως παρεκκλινουσῶν λέξεων ἢ φράσεων, τῶν λεγομένων γλωσσῶν. Οὕτω λοιπὸν προέκυψαν συναγωγαὶ ἐκπονηθεῖσαι ὑπὸ τῶν γλωσσογράφων, οἵτινες καὶ ἀτέχνως καὶ ἀνακριβῶς πολλάκις ἡρμήνευσαν, διὸ καὶ οἱ μεταγενέστεροι, ὡς ἐπιστημονικώτερον περὶ τοῦ πράγματος διαλαβόντες, ἐθεωρήθησαν ἀκριβέστεροι» («Ἱστορία καὶ Βιβλιολογία τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας», ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Houndbuch der Klassischen Altertum Wissenschaft von Iwan Müller, II τόμ. Griechische Lexicographie von Autenrieth σελ. 587-605). Ἡ λεξικογραφία ἐπομένως ἠδύνατο νὰ ἀναζητῇ τὶς σημασίαις τῶν λέξεων κατὰ τὴν πορεία τους διὰ μέσου τῶν χιλιετιῶν (ἱστορικὴ ἔρευνα), ποτὲ ὅμως τὴν αὐθεντικὴν ἐρμηνεία.

2. Ὁ Γερμανὸς φιλόλογος Οὐλριχ φὸν Βιλαμόβιτς-Μέλλεντορφ ἀσχοληθεὶς ἰδιαίτερα μὲ τὰ Ὅμηρικὰ ἔπη (1848-1931) ὑπεστήριξε ὅτι «αὐτὸ ποὺ ἐρμηνεύει, διὰ τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσα τὴν λέξιν δὲν εἶναι ἡ ἐτυμολογία αὐτῆς». Ποῦ ὅμως ὀδηγοῦμεθα; Ὑπάρχει αὐθεντικὴ ἐρμηνεία; Νομίζω, ὅτι ἡ ἀποκάλυψι σήμερα ὅτι τὸ νοηματικὸ περιεχόμενο τῶν ἐλληνικῶν λέξεων ἐρμηνεύεται διὰ τῶν στοιχείων (γραμμάτων) ποὺ τὶς συνθέτουν, ἴσως νὰ ἀποτελῇ τὴν πληρέστερη αὐθεντικὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἡ κωδικὴ σημασία τῶν γραμμάτων ἦταν ἴσως τὸ «λεξικόν» τῆς πανάρχαιας γλώσσας. Αὐτὸ τὸ ἐρμηνευτικὸ βοήθημα δὲν ἐπέτρεπε καὶ δὲν ἐπιτρέπει, ἐὰν κανεὶς τὸ κατανοήσῃ ἀπόλυτα,

τὴν ἐρμηνευτικὴ σύγχυσι πού τόσες παρερμηνεῖες μᾶς παρέδωσε κατὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς ἐλληνικῆς γραμματείας.

“Ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶχε φθάσει στὴν ἱκανότητα νὰ διατυπῶνῃ διὰ τῶν γραμμάτων τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἀνείπωτων τότε ἀκόμῃ πραγμάτων ἢ ἐννοιῶν, οἱ σχηματιζόμενες διὰ τῶν γραμμάτων ἐννοίες ἀπέκλειαν τὶς παρερμηνεῖες καὶ στηρίζαν τὰ βάθρα τῆς διά-λόγου ἀποκαλύψεως τοῦ νοηματικοῦ περιεχομένου τῶν λέξεων. Καὶ σ’ αὐτὴν ὁμως τὴν περίπτωσι, τῆς διὰ τῶν γραμμάτων ἐρμηνείας, ἐτίθετο ἐνώπιον τοῦ ἐρμηνεύοντος ἓνα προϋπάρχον ὑλικὸ λέξεων, πού σχηματίσθηκαν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀρχέγονου φθόγγου μὲ σημασία. Ὁ ἐρμηνευτὴς ἦταν ἐλεύθερος νὰ διαλέξῃ τὸ κατάλληλο ὑλικὸ στηριζόμενος στὸν φθόγγο μὲ τὴν ἀρχικὴ σημασία ἢ τὶς ἐξηρητημένες ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ φθόγγου ἐννοίες, πού ἀπεδόθησαν μὲ αὐτὲς τὶς λέξεις, (Η. Τσατσόμοιρος «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*», ἔκδοσις «Δαυλὸς» 1991). Δὲν θὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ ὅσα στὸ ἐκδοθὲν βιβλίό μου γράφω. Ἐπ’ εὐκαιρία ὁμως τεθέντων ἐρωτημάτων ἀπὸ μέρους ἀναγνωστῶν ἐπὶ τῶν λέξεων *λέγω*, *ἔρος* καὶ *λόγος* ἐπανελάβα ἀντὶ ἄλλου προλόγου τὸ θέμα τῆς αὐθεντικότητος τῶν ἐρμηνειῶν. Ὡς δοῦμε ὁμως τὶς ἐρμηνεῖες τῶν λέξεων *λέγω*, *ἔρος*, *λόγος* καὶ ἐν ἐπιλόγῳ ἃς συμπληρώσωμε μὲ μερικὲς ἀκόμῃ σκέψεις τοῦ παρὸν ἄρθρου.

3. **ΛΕΓΩ.** Στὸ λῆμμα «*λέγω*» τὸ Λεξικὸ Liddell καὶ Scott παραθέτει ὅλες τὶς γνωστὲς ἐρμηνεῖες τοῦ ῥήματος ἀποδεικνύοντας διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν ἐλλειψὶ αὐθεντικῆς ἐρμηνείας. Ὡς δοῦμε πόσες ἐννοίες ἀπέδωσαν οἱ μεταγενέστεροι (ἐννοῶ ὅλοι ὅσοι παρέλαβαν τὴ λέξι ἐκ τῶν κατατεθειμένων κειμένων στὰ «Μουσεῖα λόγων» καὶ τὴν χρησιμοποίησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀγνώστων συγγραφέων τῆς *Θεογονίας* καὶ μέχρι τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου· διότι, θὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ, οἱ χρησιμοποιοθεῖσες λέξεις ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου εἶναι πολὺ προγενέστερες αὐτῶν, θὰ ἔλεγα προγενέστερες καὶ τῆς ἐποχῆς ἀκόμῃ τῆς γραμμικῆς γραφῆς Α καὶ Β ἀναγόμενες στὶς πρὶν χιλιετίες). Διαβάζω λοιπὸν στὸ Λεξικό:

λέγω (Α) πλαγιάζω, θέλω νὰ πλαγιάσω [κατὰ ταύτην τὴν ἐννοίαν ἐκ τῆς ρίζης ΛΕΧ- ὡς ἔδειξε πρῶτος ὁ Βουιτμάνος (Λεξιλόγος) καὶ παρεδέξατο ὁ Κούρτ κ.λ. ὅθεν καὶ αἱ λέξεις λέχ-ος, λεχ-ώ, ἄ-λοχ-ος, λόχ-ος, λόχ-μη, λέκ-τρον].

λέγω (Β) συλλέγω, συναθροίζω, καταλέγω, ἀριθμῶ, ἐπαναλαμβάνω.

*λέγω (Γ) ὡς νῦν λέγω, ὁμιλῶ (Ἰλιάς Ν 275 καὶ Ν 292), κακολογῶ, παραγγέλλω, ψεύδομαι, τάδε λέγω, σημαίνω, θέλω νὰ εἴπω, ἐννοῶ, ὡς λέγουν, λέγεται, λαλέω, καυχῶμαι, ἀναγινώσκω, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι [ὡς ὁ Βουιτμ. πρῶτος ὑπέδειξε τὰ λέγω Β καὶ Γ ἀνήκουσιν εἰς τὴν ρίζαν ΛΕΓ-]. Ἐκ τοῦ (Β) παράγονται τὰ λεκτός, λογάς, καταλέγω, συλλογῆ, ἐκλογῆ καὶ ἐκ τοῦ (Γ) τά: λέξις, λόγος, λογίζομαι. Σημ.: τὸ λατινικὸν *lego* οὐδέποτε σημαίνει λέγω οὔτε τὸ ἐλλ. λέγω ἀναγινώσκω.*

Στὸ ἐκδοθὲν ἔργο μου στὸ λῆμμα Λ ἀναφέρω ὅτι: γενεσιουργὸς φθόγγος μὲ σημασία Λ ὑπῆρξεν ὁ ἦχος τοῦ πηγαίου νεροῦ, ὁ ὁποῖος ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν σχισμὴ τῶν ὀρεινῶν βράχων ἀνισοταχῶς ἔδινε τὸ ἡχητικὸ ἐρέθισμα Λά-λά-λά... ἢ αὐλ-αὐλ-αὐλ... Ὁ ἄνθρωπος κάτοικος τοῦ μετέπειτα ὀνομασθέντος ἐλληνικοῦ χώρου (ἐγὼ προτιμῶ νὰ τὸν ὀνομάζω: τοῦ χώρου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνεφάνη καὶ ἀνεπτύχθη ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα, εἶναι δὲ αὕτῃ ἡ Πελαγονικὴ ὀροσειρὰ καὶ ἡ Πίνδος) ἀπεμνημόνευσε τὸν ἦχον αὐτόν, ἡ ὁμοιότης δὲ τῆς μιμήσεως (τοῦ ἦχου) μὲ τὸν ρυθμὸ τῆς ἀρχέγονης ὁμιλίας ἔδωσε σ’ αὐτόν τὸ δικαίωμα, καὶ τὴν ὁμιλία

νά ονομάση λαλιά. Για τούς ανθρώπους τοῦ χώρου αὐτοῦ μᾶς ὁμιλεῖ ἡ *Θεογονία*: «Γείνατο δ' οὐρεα μακρά, θεῶν (ἀνθρώπων) χαρίεντας ἐν-αὐλ-ους» [ἀνεδύθησαν (γεῖνατο = ἦλθαν στὸ φῶς) τὰ ἐπιμήκη ὄρη τῶν ἀνθρώπων πανέμορφες κατοικίες]. Καὶ δὲν εἶναι, ἐξηγοῦσα, καθόλου τυχαῖο ὅτι ὁ ὀρεινὸς βράχος ὠνομάσθη *λᾶας*, ὅτι τὸ *λᾶ*-ἐθεωρήθη προθετικὸ μόριο μετὰ ἐπιτατικῆς δυνάμεως, ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ βράχου (*λᾶας*) ὡς τὸ κοινὸ σημεῖο συγκεντρώσεως τῶν πέριξ κατοίκων ἐδόθη τὸ ὄνομα *λαὸς* κ.λπ. ὅπως ἀκόμη ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις αὐτῶν γιὰ τὴν στιλπνότητα καὶ τὸ γλοιῶδες τοῦ βράχου γεννήθηκαν οἱ λέξεις *λαμπρός*, *λεῖος*, *λευκός* κ.λπ.

Δι' ὅλων τῶν ἀνωτέρω (πολλὰ ἀκόμη ἀναφέρονται στὴν «*Ἰστ. Γεν. Ἑλλ. Γλῶσσ.*») ἀποδεικνύεται ἡ αἰτιώδης σχέσις τοῦ στοιχείου (γράμματος) *Λ* (λάμβδα) μὲ τὸ πηγαιὸ ὕδωρ ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ «λάπτω διὰ τῆς γλώσσης» ἐπὶ τοῦ ὕδατος - κυρίως παρατήρησις τοῦ θηρευτοῦ γιὰ τὸν ἦχο ποῦ προκαλοῦν τὰ σαρκοβόρα ζῶα κατὰ τὴν ὥρα τῆς πόσεως, ἦχο ποῦ ἐμιμήθη διὰ τοῦ *ΛΑΠ*-. Ἄς ἐπανέλθουμε τώρα στὸ «*λέγω*». Πρέπει νὰ ἐξηγήσω, ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐδῶ ὅσα ἀναγράφω στὸ ἐκδοθὲν ἔργο μου γιὰ τὰ γράμματα *Ε*, *Γ*, *Ω*. Θὰ ἀρκεσθῶ μόνο στίς κωδικὲς σημασίες αὐτῶν (σελίδες 106-109) καὶ θὰ ἀναλύσω δι' αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως *ΛΕΓΩ* καὶ τῆς λέξεως *ΕΡΟΣ*. Ἐὰν ἔδωσα περισσότερα στοιχεῖα γιὰ τὸ γράμμα «*Λ*», τοῦτο τὸ ἔκανα, γιὰ νὰ δώσω ἓνα δεῖγμα τοῦ τρόπου προσεγγίσεως τῆς ἔννοιαις μέσω τῆς σημασίας ἐκάστου γράμματος καὶ γιὰ οὐδὲν ἄλλο.

ΛΕΓΩ

Λ = λαλιά ἀνθρώπινη φωτίζουσα ἢ ἐρμηνεύουσα τὸν περιβάλλοντα τὸν ἄνθρωπο χῶρο (χλωρίς-πανίς-μορφολογία ἐδάφους-φυσικὰ φαινόμενα)· ἡ λαλιά ἐπομένως ἢ ἀνθρώπινη ἐκτείνεται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις καὶ ὀνομάζει πάντα τὰ ἐνδιαφέροντα ἐκάστοτε τὸν ἄνθρωπον πράγματα)·

Ε = ὥθησι ὀφειλόμενη τώρα στὸν ἄνθρωπο καὶ ἐμφανιζόμενη ἐδῶ ὡς λόγος ποῦ στηρίζει (*ἔδος*) τὰ ἀνθρώπινα ἔργα τόσο στὸν περιβάλλοντα τὸν ἄνθρωπο χῶρο (οἰκογένεια) ὅσο καὶ στὸν οἰκουμενικόν·

Γ = ἐπιδίωξις τοῦ ἀνθρώπινου «γίγνεσθαι»

Ω = στὸν οἰκουμενικὸ χῶρο ὡς τελικὸς σκοπός*.

Ποῖες ὅμως ἄλλες καταστάσεις ἢ ἔννοιαι μπορεῖ, διὰ τῶν ὡς ἄνω στοιχείων, νὰ ἐκφράζη ἡ λέξις; Θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ σημαίνει ὅτι: ἡ γλῶσσα ὠθεῖ τὴν γνῶσιν τοῦ κόσμου· ἢ ὅτι: ὁ λόγος ὠθεῖ τὸ γίγνεσθαι ἐν τῷ κόσμῳ· ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο ὁ Δημόκριτος ἐτόνισε, ὅτι «*λόγος ἔργου σκιά*»· καὶ τέλος τὸ γνωστὸ «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος».

* *Ε* = ὠθεῖν (καλεῖν, ὀδηγεῖν, στρέφειν). Κωδ. σημ. Ἑλαύνειν - Ἐδράζειν.

Γ = Χαράσσειν. Κωδ. σημ. Γράφειν - Γεννᾶν - Διανοίγειν.

Ω = Μέγας χῶρος - Ἀπειρον - Σύμπαν.

Σημ. Μήπως ὁ ἄνθρωπος ὅταν λέγει *ΕΓΩ*, δὲν σημαίνει ὅτι ὠθεῖ (*Ε*) ἐαυτὸν καὶ διανοίγεται (*Γ*) πρὸς τὴν Οἰκουμένην καὶ τὸ Σύμπαν (*Ω*);

4. Ὁ Ἀριστοτέλης στὰ «*Μετὰ τὰ φυσικά*» (Α, 4) διατυπώνει τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι πρῶτος ὁ Ἡσίοδος ἀσχολεῖται μὲ τὸ πρόβλημα «*τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως*» καὶ ὅτι: «*Ἡσίοδος δὲ πάντων μὲν πρῶτιστα χάος γίνεται αὐτὰρ ἔπειτα γαῖ' εὐρύτερος, ἡ δ' ἔρος ὅς πάντεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν*». Καὶ γιὰ μὲν τὴν κοσμολο-

γία κακῶς πιστεύει ὁ Σταγειρίτης ὅτι ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Ἡσίοδο. Οὐσιαστικά οἱ πρῶτες διατυπώσεις περὶ «τῆς τοῦ παντός γενέσεως» ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν «Θεογονία». Ἡ ἐπιστήμη τῆς φιλολογίας ἐδέχθη, ὅτι «τὸ ποίημα τοῦτο συντεθὲν ὑπὸ τοῦ ἱερατείου τῶν Μουσῶν περιέλαβεν αὐτουσίους ἢ διεσκευασμένους τοὺς παλαιούς περὶ τῶν γενεαλογιῶν τῶν θεῶν ὕμνους καὶ τὰς περὶ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου παραδόσεις καὶ ἀπετέλεσεν συνάμα τὸ τέρμα τῆς σχολῆς αὐτῆς τῆς ποιήσεως, διότι οὐδὲν ἄλλο κατόπιν αὐτοῦ ὅμοιον ποίημα συνετέθη· ἐνῶ ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ἰδίου μαρτυρεῖ διὰ τὴν ὑπαρξίν ὁμοίων προγενεστέρως» (Ἡσίοδος, «Ἄπαντα», ἔκδ. Ι. Ζαχαρόπουλος). Τὶς ἀπόψεις μου ἐπὶ τῆς «Θεογονίας» ἀναλυτικῶς ἔχω ἐκθέσει στὸ τεῦχος 25/1984 τοῦ Δαυλοῦ. Ἐδῶ ἀπλῶς θὰ τονίσω, ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστη ἀκόμη καὶ ἡ χιλιετία τῆς παρουσίας καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου καὶ ἀπλῶς, ὅπως ἄλλωστε ἰσχύει μέχρι σήμερα, αὐθαιρετοῦντες οἱ «δεινοὶ» καθώρισαν τὴν χρονολογία μὲ βάσι ὅτι: τὸ ἐλληνικὸ ἀλφάβητο παρελήφθη ἀπὸ τοὺς Φοίνικες, ἄρα καὶ τὸ Θεογονικὸ κείμενο τοποθετεῖται «πρὸ τοῦ VIII αἰῶνος καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ IX αἰῶνος»!!

Αὐτὴ ἡ μικρὴ παρέκβασι σκοπὸν εἶχε ἀπλῶς μόνο νὰ τονίσῃ τὴν ἀπόλυτη ἀντίθεσι τοῦ γράφοντος πρὸς τὶς αὐθαίρετες χρονολογήσεις καὶ ἀκόμη νὰ διαστείλῃ τὸν χρόνον τῆς συγγραφῆς ὑπὸ τῶν «ποιητῶν» τῶν «Μουσειῶν λόγων», καὶ ὅχι τοῦ «ἱερατείου τῶν Μουσῶν», τοῦ κειμένου τῆς *Θεογονίας*, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὄντως περιλαμβάνονται καὶ οἱ παραδόσεις «περὶ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου» ἢ ἀκριβέστερα ἡ ἀναζήτησι «τῆς τοῦ παντός γενέσεως», ὅπως τὴν διέσωσε ὁ Ἀριστοτέλης.

5. Ὁ μικρὸς αὐτὸς πρόλογος ἐτέθη, διότι ἡ λέξι «ἔρος» (μὲ ὅμικρον) πρωτοεμφανίσθηκε στὴν πανάρχαια Κοσμολογία, τὴν ὁποία ὡς ἐνιαῖο κείμενο, μὲ πολλὰς ἀκόμη σπουδαῖες πληροφορίες, ἐπαναδημοσίευσεν ὁ Ἡσίοδος, πιθανὸν καὶ κατ' ἐντολήν τῶν Ἑλικωνιάδων Μουσῶν. Γιὰ τὴν Κοσμολογία τῆς *Θεογονίας* ἔχω ἀναφερθῇ στὸ 31/1984 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ». Ἐδῶ θὰ σταθῶ μόνο στοὺς στίχους ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει, γιὰ νὰ διαπιστώσουμε κατ' ἀρχὴν χάριν ποίας νοηματικῆς ἀνάγκης ἐτοποθετήθη ὡς τρίτο στοιχεῖο τῆς Κοσμογενέσεως ὁ «ἔρος» «ὅς τὰ πάντα μεταπρέπει ἀθανάτοισιν». Ἄς δοῦμε ὅμως τοὺς τρεῖς αὐτοὺς στίχους τοῦ ἔπους τῆς *Θεογονίας* (116, 117, 118 κατ' Ἀριστοτέλη):

● *Ἡ τοι μὲν πρώτιστα χάος γένετ' αὐτὰρ ἔπειτα...*

Ἑρμ.: Μὲ τὴν φράσι «Ἡ τοι μὲν πρώτιστα» δηλοῦται τὸ πρῶτο συμβὰν τὸ ὁποῖο προέκυψε ἀπὸ ἓνα βίαιο ρῆγμα (Big Bang) [ἡ ρίζα εἶναι ΧΑΦ- καὶ τὸ ρῆμα χάσκω = ἀνοίγω] (τὸ ἄγνωστο «πρῶτο κινεῖν»!) ταυτοχρόνως...

● *Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ*

Ἑρμ.: Ἡ εὐρύκολπος Γαῖα, ἡ ὁποία ὅμως, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖται στοὺς στίχους 126, 127, ἴσονται πρὸς τὸν ἀστερόπληθο Οὐρανὸ [«Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑ αὐτῇ/ Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει/»], ἐπομένως ἡ λέξι *Γαῖα* ἐταυτίζετο μὲ τὴν «οὐσία», ἄνευ οὐδενὸς διαχωρισμοῦ, τῆς ἐννοίας τοῦ «εἶναι Κόσμος».

● *ἡδ' Ἔρος ὅς πάντεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν.*

Ἑρμ.: Ὁ Ἔρος ἐδῶ γιὰ τοὺς κοσμολόγους τῆς *Θεογονίας* μοιάζει νὰ ἔχη τὴν μορφή μιᾶς δυνάμεως ἱκανῆς νὰ μετατρέπῃ τὰ πάντα σὲ ἀθάνατα. Τέτοια ὅμως μορφή εἶναι τότε μόνο ἐφικτὸ νὰ ὑπάρξῃ, ἐὰν τὴν θεωρήσουμε ὡς ταυτόσημη

πρός τὸ «γίγνεσθαι». Στὴν περίπτωσι ὁμως αὐτὴ συμπίπτουμε μὲ τὸ γενεσιουργὸ αἷτιο, ὁπότε πράγματι ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς μὴ ἀπώλειας τῶν πάντων καὶ ἡ ἔννοια τῆς διαδοχῆς αὐτῶν.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἑρμηνεία τῆς λέξεως «ἔρος» ἡ κατατεθειμένη, θὰ ἔλεγα, στὰ «Μουσεῖα λόγων» καὶ εὐρισκόμενη στὸ πανάρχαιο κείμενο τῆς *Θεογονίας*.

6. "Ἄς δοῦμε τώρα ἀμέσως μὲ ποιῆς ἔννοιες ἀνευρίσκομε τὴν λέξι *ἔρος* στὸ λεξικὸν Liddell καὶ Scott.

ΕΡΩΣ, ὁ — ὁ ἀρχαιότατος, ἀλλ' ἀπλῶς ποιητικὸς τύπος τοῦ «ἔρωτος» (πρβλ. γέλως), ὁ ἔρως, σφοδρὰ ἐπιθυμία... συχνότατα ἐν τῇ φράσει «ἐξ ἔρον ἐντο», ἐξέντο ἔρον, ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν (ἴδε ἐν λ. ἐξίημι)· ἐν χρῆσει ὡσαύτως παρ' Ἡσιόδῳ ἐν *Θεογ.* 120 κ.λπ... Ἀφοῦ δὲ ἔρος εἶναι ὁ καθόλου Ὀμηρ. τύπος, τὸ ἔρως (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν ἐκδόσει τοῦ Ὀμ., Ἰλιάδος Γ 442, Ξ 294) πιθανῶς δεόν νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔρος καὶ ἐν Ὀδυσ. Σ 212 ἢ δοτ. ἔδει νὰ γραφῇ ἔρφ (ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσιν) οὐχὶ ἔρω (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ ἔρωτι). Π ὡς κύριον ὄνομα, ὁ θεὸς ἔρως (*Θεογ.* 120). [Σημ. τὸ Π ἔρως μὲ ω οὐδαμοῦ εἰς *Θεογονίαν*].

ΕΡΩΣ, ὡτος... Νεώτερος τύπος τοῦ Ἐπικ., καὶ Λυρ., ἔρος ἐνθερμος ἀγάπη, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν πάθους (περὶ τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων ἴδε ἐν λ. ἔρος)... ἐπίσης ἔρως, ἐπιθυμία πράγματός τινος... 2) Τὸ πρᾶγμα ὃ ἐρᾷ τις... 3) ἐπὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς.. Π ὡς κύρ. ὄνομα ὁ θεὸς Ἐρως...

Ἡ λέξι «ἔρος» δὲν θεωρεῖται ὡς παραγόμενη ἐκ τῆς ρίζας *ΕΡ-* ἢ *FEP-* (μὲ δίγγραμμα), πού ἐξ αὐτῆς οἱ λέξεις, **πάντοτε κατὰ τὸ λεξικό**, ἐρῶ, εἶρω, ῥήτῳ, ῥήτρα, ῥήτωρ, ῥῆμα καὶ ἀκόμη πιθανῶς οἱ λέξεις ἐρέω, ἐρεείνω, ἐρωτάω καὶ ἐρευνάω, ἀρίζω, εἰρήνη.

Τὸ ῥῆμα «ἐράω» (παθ. *ἐραμαι*) μὲ τὴν σημασίαν τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος μεταξὺ τῶν δύο γενῶν φαίνεται ὡς παραγόμενο ἐκ τῆς λέξεως *ἔρος* ἢ *ἔρως*, ἀλλὰ οὐδαμοῦ δυνάμεθα νὰ στηρίξουμε τὴν ἄποψιν αὐτή. Κατὰ τὴν γνώμην μου ὑφίσταται ἀσφαλῶς σχέσι τῶν λέξεων ἐράω, ἐραμαι, ἐρατός, ἐραστῆς κ.λπ. μὲ τὴν λέξι «ἔρος» (ἔρως), ἀλλά, ὅπως ἤδη ἀνέπτυξα ἐδῶ, ἡ λέξι *ἔρος* εἶχε εὐρύτατο περιεχόμενον καὶ ἀνεφέρθη στὸ συμπαντικὸ «γίγνεσθαι». Θεωρῶ τέλος, ὅτι ὑπῆρξε σύγχυσι τοῦ «ἐρῶ»= ἔχω ἔρωτα (τοῦ ῥήματος ἐράω, παθ. *ἐραμαι*) καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ῥήματος λέγω, πού εἶναι πάλι ἐρῶ. Ἡ σύνδεσι αὐτῶν τῶν δύο γιὰ τὴν στηρίξι τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐντὸς τῆς λέξεως «ἔρος» περικλείεται καὶ ἡ λέξι λόγος μόνον «ποιητικῇ ἀδείᾳ» μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ.

7. Ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω διαφαίνεται, ὅτι οἱ πανάρχαιοι κοσμολόγοι ἀποδώσαντες στὴ λέξι *ἔρος* τὴν ἑρμηνείαν «ὅς πάντεσσι μεταπρέπει ἀθανάτοισιν» ἔδειξαν τὸ περιεχόμενον τῆς λέξεως αὐτῆς. Μετὰ ταῦτα ἡ κατὰ γράμμα ἑρμηνεία τῆς λέξεως πράγματι, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως, συμπίπτει μὲ αὐτὴν τῶν κοσμολόγων τῆς *Θεογονίας*.

Ε = ἐλαύνω, ὠθῶ — Ρ = κινῶ ῥοϊκὰ — Ο = στὸν χῶρον — Σ = σημεῖο ὁρατὸ (μορφὴ) παλινδρομοῦν. Ἄρα: Ἡ ἐλαύνουσα ῥοϊκὴ κίνησι (ἢ προερχόμενη ἐκ τοῦ ῥηγματικοῦ συμβάντος) στὸν χῶρον (τὸν ἀπροσδιόριστο) γίνεται ὁρατὴ διὰ τῶν παλινδρομοῦντων σημείων.

Διαπιστώνουμε μετὰ ταῦτα, ὅτι ὁ συσχετισμὸς τοῦ «ἔρος» μὲ τὴν συνουσίαν τὴν ἀνθρώπινην στηρίζεται ἀσφαλῶς σὲ κοινὰ γνωρίσματα, π.χ. ὠθησι, ῥοή ζωοφόρος ἐντὸς τῆς μήτρας (χῶρος), καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὄντως εἶναι ἓνας ἀκόμη ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος καὶ μετατρέπεται τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον σὲ ἀθάνατο. Αὐτὸ δικαιολογεῖ τὴν χρῆσιν τῆς ἴδιας λέξεως σὲ κάποιον βαθμὸν, δὲν μποροῦμε ὁμως νὰ

θεωρήσουμε ότι ή λέξι *ἔρος* καί ή λέξις *λόγος* ἀπό τήν ἀρχή συνεδέοντο. Ἡ λέξι «*λόγος*», ή όποία ἐχρησιμοποιεήθη τόσο στήν *Θεογονία* (π.χ. στίχ. 890· «*αἰμυλίοισι λόγοις*») ὅσο καί στόν Ὅμηρο (Ἰλ. Ο 393) καθ' ὁμοίον τρόπον, ἀλλά καί στόν Ἡσίοδο (*Ἔργ. καί Ἥμ.* 78: «*ψευδεῖς λόγοι*»), ἐλάμβανε τοὺς προσδιορισμοὺς πάντοτε «*αἰμύλιος*» [θελκτικά, παραπλανητικά λόγια] ἢ «*ψευδής*» [πλημμελές συμπέρασμα, ἀπατηλὸς συλλογισμός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπορρέουν ψευδῆ συμπεράσματα, ψευδὴς λόγος, ψέμα, ψευτιά, ὅπως καί σήμερα]. Ἡ παραπλάνησι ἢ ἐξαπάτησι ἢ ἀκόμη ἢ διὰ λόγων προσέλκυσι τοῦ ἄρρενος ἢ θήλεος ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συνουσίας ἢ τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἵδους δὲν χαρακτηρίσθηκαν παρὰ μόνο πολὺ ἀργότερα ὡς «ἔρωτικός λόγος». Αὐτὰ ὡς συμπεράσματα τῆς ἀναζητήσεως τῶν σημασιῶν τῶν δύο λέξεων *ἔρος-λόγος* στὰ κείμενα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γραμματείας.

Ἄς δοῦμε τέλος στήν λέξι «*λόγος*» τί μᾶς ἀποκαλύπτεται μὲ τήν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία της.

ΛΟΓΟΣ

Κατὰ τήν λεξικογραφία οὐδέποτε σημαίνει τήν λέξι ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτῆς σημασίᾳ, δηλ. ἀπλῶς ὡς τὸ ὄνομα πράγματος ἢ πράξεως (ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτο ἐκφέρεται διὰ τῶν λέξεων *ἔπος*, *ὄνομα*, *ῥῆμα*... ἀλλὰ μᾶλλον ὡς τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ πρόκειται ὡς τὸ περιεχόμενο, δηλ. τὸ πραγματικὸ καὶ ὄχι τυπικὸ μέρος τῆς λέξεως. Ἐξ ἄλλου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἔργο ὡς πρᾶγμα ἀπλῶς λεχθὲν ἀλλὰ μὴ τελεσθὲν («*λόγος ἔργου σκιά*»: Δημόκριτος παρὰ Φίλων ι 1.615)· καὶ ἔτσι ὅπως τὸ ὄνομα, ἀπλοῦν ὄνομα, «*λόγια μονάχα*». Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ἐδῶ ὅλα ὅσα περιέχονται στὸ λῆμμα «*λόγος*» τοῦ λεξικοῦ Liddell καὶ Scott. Στὴν παράγραφο ὁμως V λέγει: «ἐπειδὴ ἡ ἐλληνικὴ πεζογραφία ἤρξατο διὰ τῆς ἱστορίας, οἱ «*λόγοι*» κατήντησαν νὰ ἔχωσι τὴν γενικὴν σημασίαν τοῦ πεζοῦ λόγου ἢ τῆς πεζογραφίας, ὡς τὸ λατ. *oratio* κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ποίησις καὶ ποίημα. Ἀριστ. Ποιητ. 2.5. σ. 26 ἐν λόγῳ καὶ ὠδαῖς κ.λπ.». Στὸ (B) δὲ τοῦ λήμματος λέγει: «ἡ δύναμις τῆς διανοίας ἣτις ἐκφαίνεται ἐν τῷ προφορικῷ λόγῳ τὸ «*λογικόν*» ἢ σκέψις κ.λπ. 2) ἰδέα, γνώμη, προσδοκία κ.λπ.».

Ἐπανερχομαι τώρα στήν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία. Ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ὁμιλίας, τῆς λαλιᾶς (Λ) προσπάθησε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ οἰκουμενικὸ (Ο) γίνεσθαι (Γ) καὶ τίς ἐν τῷ κόσμῳ μορφές, ὁρατὰ σημεῖα (ΟΣ). Εἶναι ἐπίσης δυνατόν ἢ λαλιά νὰ ἔγινε οἰκουμενικὴ (Ο) διὰ τῆς γραφῆς (Γ), τουτέστιν δι' ὁρατῶν (Ο) σημείων, συμβόλων (Σ). Ἡ δευτέρη αὐτῇ ἐκδοχῇ ἴσως νὰ ἐρμηνεύῃ τὰ ὑπὸ τῆς λεξικογραφίας σημειούμενα περὶ πεζογραφίας.

Ἐὰν προσέθεσα ἐδῶ καὶ ἄλλες ἔννοιες, τὸ ἔπραξα, γιὰ νὰ τονίσω ὅτι καὶ στὰ γράμματα προσετέθησαν ἀργότερα, διὰ τοῦ σχηματισμοῦ νέων λέξεων μὲ ἀρκτικά ἀπὸ τὸ Α-Ω, ἔννοιες ποὺ διευρύναν τὴν ἀρχικὴ κωδικὴ σημασία αὐτῶν. Αὐτὸς ὁ ἄγνωστος γιὰ τὴν λεξικογραφία «*λόγος*» ἀπετέλεσε τὸ μικρὸ ἢ μεγάλον περιεχόμενο τῶν σημασιῶν τῶν λέξεων τῆς πανάρχαιας καὶ ἀρχαίας ἐλληνικῆς γραμματείας, ὁ ὁποῖος ἀνεζητήθη καὶ κατεγράφη ὑπ' αὐτῆς.

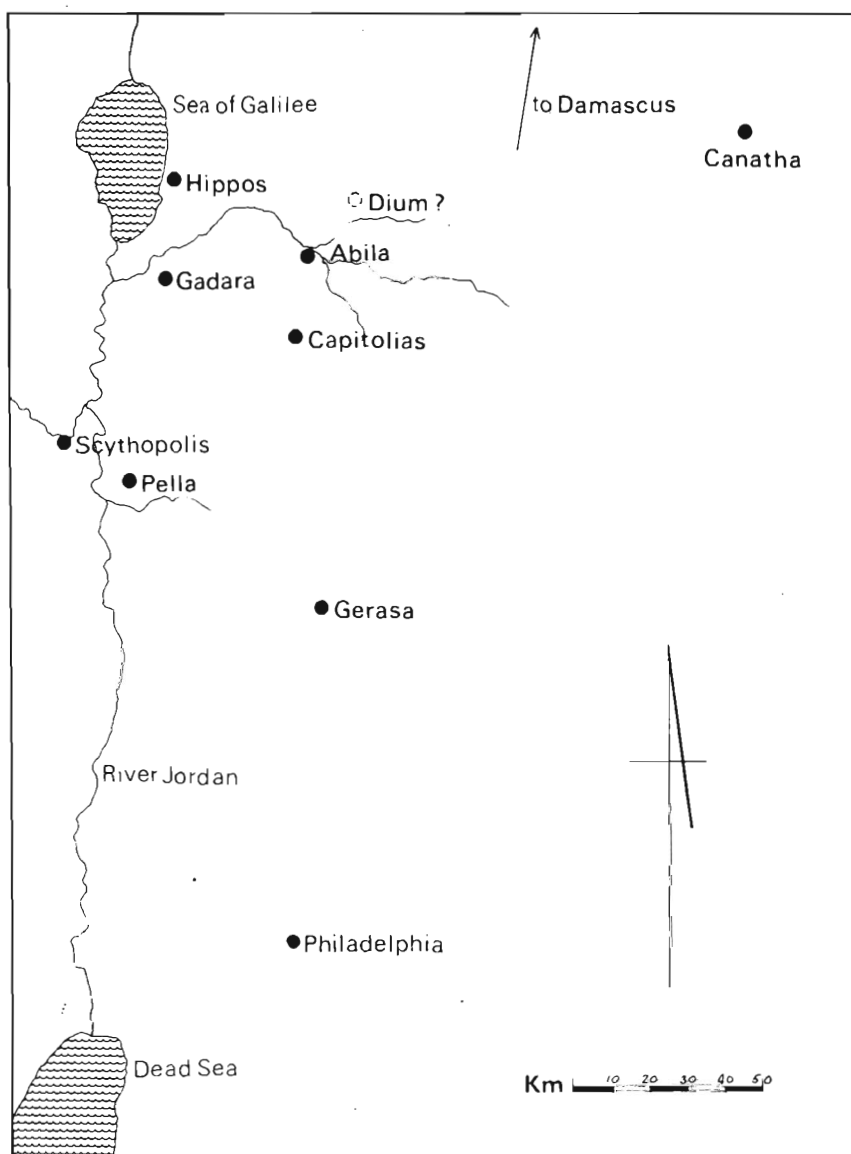
8. Κλείνοντας θὰ τονίσω ἐδῶ, ὡς ἐπίλογον, ὅτι: ἀκριβῶς τὸ ἔργο τῆς Ἑλληνικῆς Λεξικογραφίας ἀποτελεῖ τὴν μέγιστη ἀπόδειξις τῆς «αἰτιώδους σχέσεως» λέξεως καὶ πράγματος ἢ ἔννοιας, ποὺ δι' αὐτῆς ἀποδίδεται. Ἡ Ἑλληνικὴ Λεξικογραφία δὲν περιωρίσθηκε, ὅπως διαπιστώνει κανεὶς ἀμέσως, μόνο στήν παράθεσι

τῶν σημασιῶν οἱ ὁποῖες ἀπεδόθησαν στὴν λέξι (ἱστορική ἐρευνα), ἀλλὰ κατέφυγε στὸ «ἔτυμον» τῆς λέξεως, διαπιστώνουσα ὅτι πλεῖστες λέξεις προέρχονται ἀπὸ ἄλλες λέξεις διὰ παραγωγῆς ἢ συνθέσεως. Ἡ λέξι - λέγουν οἱ λεξικογράφοι - , ἡ ὁποία δὲν προέρχεται ἀπὸ ἄλλη λέξι, σχηματίζεται ἀπὸ κάποια ρίζα ἣτοι ἀπὸ ἓνα ἀρχικὸ θέμα καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι πρωτότυπη ἢ ἀπλή. Ἡ λέξι πού προέρχεται ἀπὸ ἄλλη λέξι σχηματίζεται μὲ τὴν προσθήκη στὸ θέμα τῆς ἐνὸς παραγωγικοῦ προσφύματος καὶ τέλος ἡ λέξι ἢ ὁποία προέρχεται μὲ τὴν ἔνωση δύο θεμάτων ἀποκαλεῖται σύνθετη. Ἐτυμολογία, μετὰ ταῦτα, ἀποκαλεῖται ἡ ἀνάλυσι λέξεως στὰ συστατικὰ μέρη καὶ «*ἡ εὑρεσις τῆς προελεύσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς σημασίας αὐτῆς*». Καὶ ἔτσι φθάνει «ὁ κόμπος στὸ χτένι», ὅπως λέει ὁ λαός...

Πὼς ὅμως ἐσχηματίσθη τὸ θέμα, ἡ ρίζα τῆς λέξεως, δηλαδὴ τὸ ἀμετάβλητο μέρος, ὁ πρωταρχικὸς πυρήν, ἡ φύτρα ἐκ τῆς ὁποίας γεννήθηκε ἡ λέξι; Ἀπάντησι βεβαίως στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἐδόθη ἀπὸ τὴν γλωσσολογία: Ἐφευρέθη ἡ συμβατικότητα! (ἴδε «*Ἱστορίαν Γενέσεως Ἑλληνικῆς Γλώσσας*»). Τὴν ἀπάντησι τοῦ πῶς τὴν ἔδωσα ἤδη στὸ προαναφερθὲν ἔργο μου. Ἐδῶ ἀπλῶς θὰ ἐπαναλάβω ὅτι: ἡ ρίζα τῆς λέξεως ἐσχηματίσθη ἀρχικῶς ἀπὸ τὴν μίμησι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἤχων τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν χώρου καὶ τῶν ὑποστασιακῶν του ἐκδηλώσεων (χαρά, λύπη, ὀργή κ.λπ.), ἐν συνεχείᾳ δὲ ἀνεπτύχθη ἡ τεχνικὴ τῆς ὀνοματοθεσίας ὑπὸ τῶν «Μουσειῶν λόγων» (ἐποχὴ Διὸς) διὰ τῆς ἀναλύσεως τῶν φθόγγων μὲ σημασία καὶ τῶν σχηματισθεισῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης λέξεων (ὀνοματοποιΐα - ὑποστασιακὴς σημασίαις), ἐκ τῶν ὁποίων προέκυψαν οἱ ἤχοι ἐκάστου στοιχείου τοῦ φθόγγου μὲ σημασία. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἤχων ἐσχηματίσθη τὸ ἀλφάβητο. Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου καὶ ἐπέκεινα ὑπῆρξε ἐκρηκτικὴ, χιλιάδες νέα ὀνόματα ἐξεδόθησαν γιὰ τὰ πράγματα ἀλλὰ καὶ τὶς ἔννοιαι καὶ κατεγράφησαν, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὸ πρῶτο γλωσσάριο τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, αὐτῆς δηλαδὴ πού ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἑλλοπία «*ἐνθα Δωδώνη*». Ἡ μόνη ἀδυναμία τῆς νέας μεθόδου πρέπει νὰ ἀνεφάνη κατὰ τὴν ἐκφορὰ τῶν λέξεων καὶ μάλιστα γιὰ τοὺς κατοίκους ἄλλων περιοχῶν τοῦ πλανήτη μας. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία ἔδωσε ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ προσωνύμια «*λιγύφωνοι*», «*βαρβαρόφωνοι*» κ.λπ., ἀλλὰ τὸ μέγιστον ὅλων ὑπῆρξε ἡ προσαρμογὴ τῶν λέξεων στὶς φωνολογικὰς ἀξιώσεις τῶν λαῶν, μέχρι τοῦ σημείου νὰ παύσῃ γι' αὐτὰς νὰ ἀναγνωρίζεται ἡ πηγή.

Ἐν προκειμένῳ παραπέμπω στὶς δημοσιεύσεις τοῦ κ. Ἀποστόλου Κ. Γατσίου στὸν «Δαυλό». Ὁ ἀναγνώστης θὰ κατανοήσῃ πολλὰ ἐκ τῆς πολύτιμης αὐτῆς ἐργασίας. Ἐλπίζω ὅτι ἔχω ἱκανοποιήσῃ πολλὰ ἐρωτήματα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Δαυλοῦ», οἱ ὁποῖοι, ἴσως, δὲν ἔχουν ἀκόμη διαβάσει τὸ ἔργο μου. Σ' αὐτοὺς καὶ σὲ ὅσους ἐν συνεχείᾳ θὰ θέσουν σχετικὰ ἐρωτήματα τὸ παρὸν ἄρθρο ἀπαντᾷ.

Δὲν ὑπάρχει σκεπτόμενος ἄνθρωπος, πὺ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται νὰ διαβάξῃ ἓνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Μιλῆστε στὸν ἐκλεκτὸ φίλο ἢ γνωστὸ σας γιὰ τὸν «Δαυλό» καὶ ὑποδείξτέ του ποῦ θὰ τὸν βρῇ (βλ. ὀπισθόφυλλο).

Χάρτης της ελληνικής Δεκαπόλεως καταρτισθείς από ξένους αρχαιολόγους.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Ἡ Μακεδονία τῆς Ἰορδανίας

Δέκα Ἑλληνικὲς πόλεις στὴν Μ. Ἀνατολὴ μαρτυροῦν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ. — Ἀριστουργήματα ἀρχιτεκτονικῆς καὶ καλλιτεχνίας ἄγνωστα στὸ Ἑλληνικὸ Κράτος. — Ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, τὸ ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ θέμα.

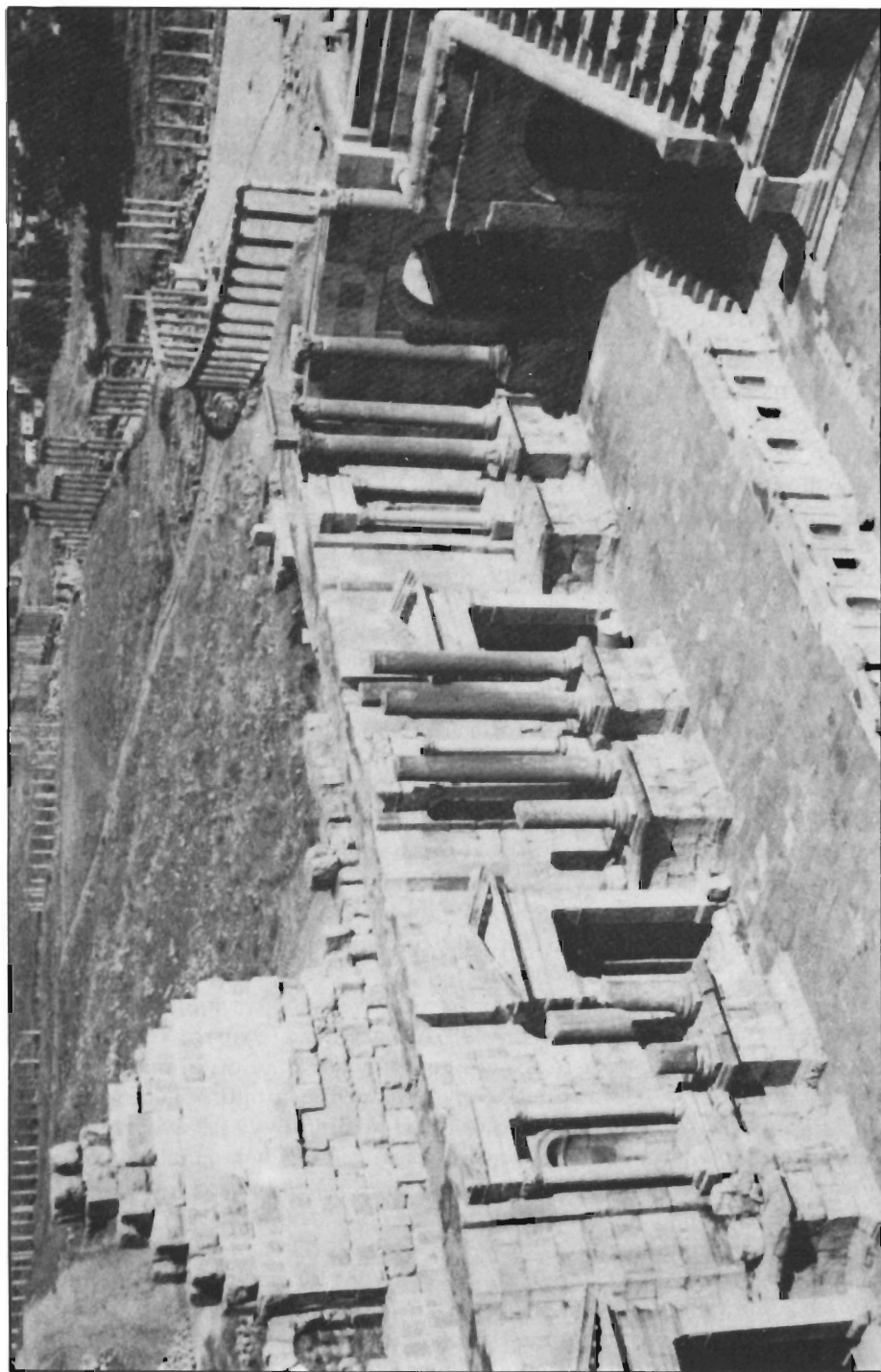
Παντοῦ ἀπ' ὅπου πέρασαν ἢ ἔζησαν οἱ Ἕλληνες ἄφησαν πολιτιστικὰ μνημεῖα. Στὰ παράλια τῆς Μεσογείου καὶ ἀρκετὰ μέσα στὴν ἐνδοχώρα ἀνεκαλύφθηκαν πόλεις, ναοὶ, θεάτρα, στάδια, οἰκοδομήματα κ.τ.λ. Ταυτόχρονα ἀμέτρητα εἶναι τὰ ἀριστουργήματα τέχνης, ποὺ διασωθήκανε παρὰ τὶς ὀργανωμένες καταστροφές.

Καὶ ἄλλοι λαοὶ ζήσανε σὲ διάφορες περιοχές, καὶ ζοῦν ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει ὅμως περίπτωση λαοῦ ποὺ νὰ κληροδότησε στὴν ἀνθρωπότητα τὸ πλοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ μᾶς χάρισαν οἱ πρόγονοί μας. Ἄς πάρουμε ἕναν ἄλλο ἱστορικὸ λαό, ὅπως π.χ. ὁ ἐβραϊκός. Πουθενὰ δὲν θὰ βρῆτε ἕνα ἐβραϊκὸ μνημεῖο, ἕνα ἐβραϊκὸ ἄγαλμα, ἕνα ἐβραϊκὸ θέατρο, οὔτε ἀκόμη καὶ ἐβραϊκοὺς ναοὺς ἀντάξιους στὸ μεγαλεῖο τοῦ θείου δὲν θὰ συναντήσετε. Μοναχὰ οἱ Ἕλληνες, πολλὰς φορές, στολίσανε τὴν γῆ διαμονῆς τους μὲ ὑπέροχα πολιτιστικὰ δημιουργήματα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀποτελέσματα ἀπειρης ψυχικῆς δυνάμεως.

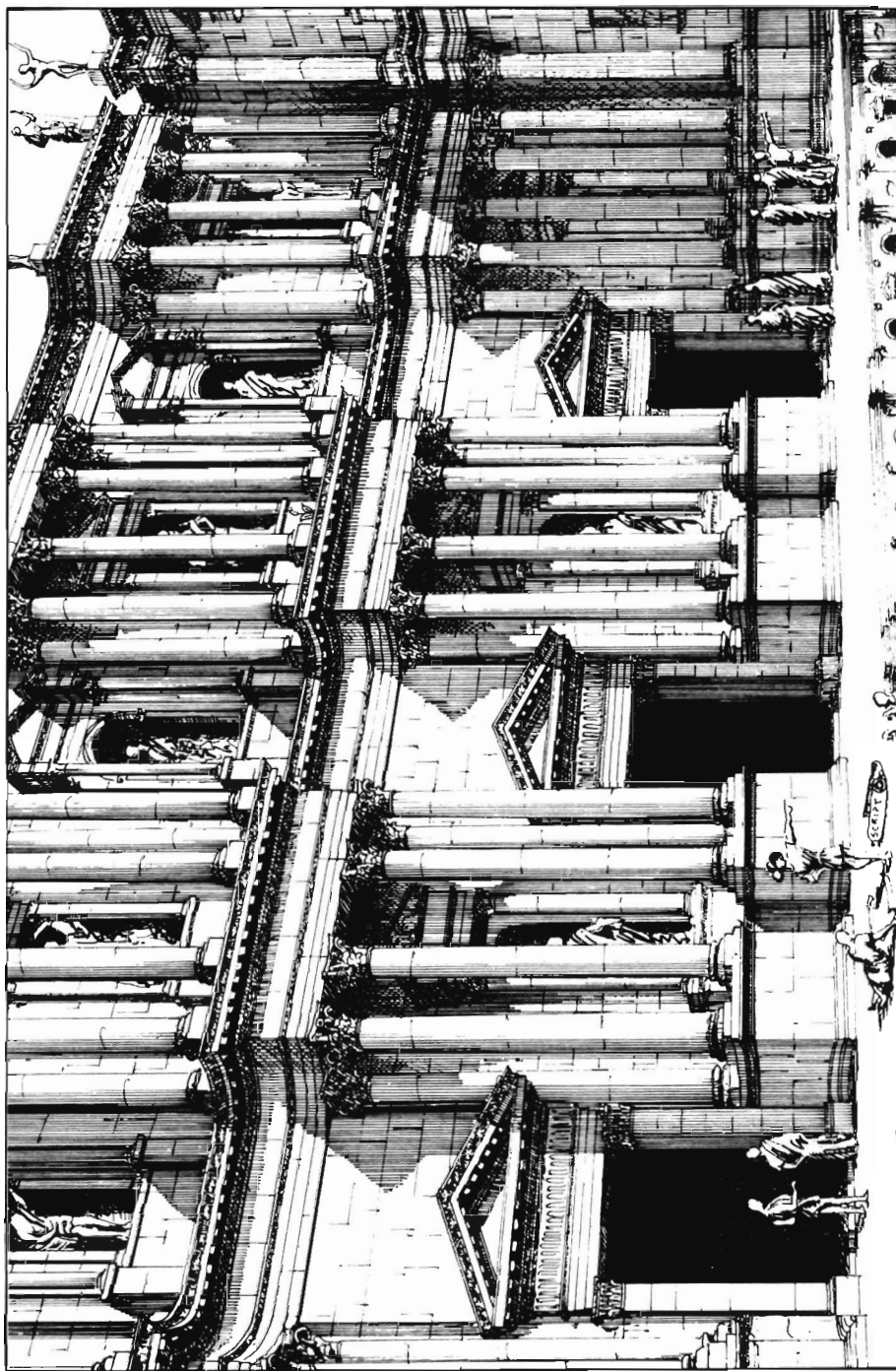
Ἡ Δεκάπολις ἐκφράζει τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ στὴν Μέση Ἀνατολή. Τὰ ὑπέροχα κτίρια, τὰ θεάτρα, τὰ στάδια, οἱ ναοὶ καὶ ὁ περίλαμπρος πολιτισμὸς ποὺ οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν ἐκεῖ ἀκτινοβολοῦν ἀκόμη, μολονότι ὑπέστησαν ὀργανωμένες καταστροφές ἀπὸ ἀνθρώπους.

Μὲ τὸν καιρὸ οἱ πόλεις τῆς Δεκαπόλεως λιγοστεύσανε πληθυσμιακὰ λόγω πολέμων καὶ κυρίως ὑπογεννητικότητος. Ἀπομείνανε ἐλάχιστοι κάτοικοι, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γέροντες. Καὶ τότε ἐμφανισθήκανε οἱ ἐβραῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτήσανε νὰ ὑποταχθοῦν οἱ ὀλιγοστοὶ Ἕλληνες στὸν Ἰουδαϊσμό. Ὅπως ἦταν φυσικό, οἱ Ἕλληνες ἀρνήθηκαν νὰ ὑποκύβουν. Προτίμησαν νὰ πεθάνουν. Διᾶλεξαν οἱ ἐλάχιστοι Ἕλληνες νὰ πέσουν μαχόμενοι, παρὰ νὰ παραδοθοῦν στοὺς ἐβραίους. Οἱ πόλεις κατεστράφησαν: *"Those cities which refused to Judaized were destroyed"* (I. Browning: *"Jerash and the Decapolis"*, London 1982, p. 27).

Ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Ντ. Ρόπς («*Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴν Παλαιστίνη*», ἐκδ. «Παπαδήμας», Ἀθ. 1988, σελ. 52-53) περιγράφει πῶς οἱ ἐβραῖοι δὲν κατῴρθωσαν νὰ κυριαρχήσουν στὴν Δεκάπολι καὶ μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει ἰδιαίτερα τὴν Πέλλα, ἡ ὁποία *«προτίμησε νὰ τὴν καταστρέψουν, παρὰ νὰ ἀσπασθῇ τὸν Ἰουδαϊσμό»*. Τὴν Πέλλα συγκεκριμένα ἱδρυσαν πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ

Ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου τῆς πόλεως Γεράσας.

Ἀναπαράστασις τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς Γεράσας.

ἀπόμαχοι στρατιῶτες τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καὶ τὴν ὠνόμασαν Πέλλα, γιὰ νὰ θυμούνται τὴν πατρίδα. Οἱ ἔβραιοι μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ἰανναῖο τὴν περικύκλωσαν καὶ ζήτησαν ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν νὰ «περιτμηθοῦν» καὶ νὰ ἀλλαξοπιστήσουν. Οἱ Ἕλληνες ἀπέρριψαν μὲ περιφρόνησι τὴν ἀπαίτησι τῶν Ἰουδαίων. Δίχως νὰ ὑπολογίσουν τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν, ἄρπαξαν τὰ ὄπλα τους καὶ ἔπεσαν ὅλοι μαχόμενοι, ἡ δὲ πόλις των κατεστράφη. Στὰ ἱστορικὰ βιβλία περιγράφεται μὲ ἔκδηλη ἐκτίμησι ἡ θυσία τῆς Πέλλας, ἡ ὁποία ἀρνήθηκε τὴν «ἀπαίτησι νὰ ἀκολουθήσῃ Ἰουδαϊκὰ ἥθη» (*“it refused the demand that it should follow Jewish practices...”*: R. Khouris, *“Pella”*, ἐκδ. Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Σύδνεϋ Αὐστραλίας 1988, σελ. 16). Τελικὰ ὁ αὐτοκράτωρ Πομπήιος ἀνοικοδόμησε πάλι τὴν πόλι, πού στὴν θέσι της βρίσκεται σήμερα τὸ χωριὸ “Ἐλ Βουδσχές.

Τὴν τύχη τῆς Πέλλας εἶχε καὶ ἡ Γεράσα, τὴν ὁποία οἱ ἔβραιοι ἐπυρπόλησαν. Πρόσφατα τὴν ἐπισκέφθηκα. Παρὰ τίς καταστροφὲς ὀρθοῦται ἀκόμη ἐκεῖ. Οὔτε οἱ Ἰουδαῖοι οὔτε οἱ αἰῶνες μπόρεσαν νὰ τὴν ἐξαφανίσουν. Ἀπέχει 30 περίπου χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Ἀμμὰν (ἀρχαία Φιλαδέλφεια), τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰορδανίας. Βρίσκεται στὴν πλαγιά μιᾶς κοιλάδας, πού τὴν διασχίζει ἕνας μικρὸς ποταμός, μᾶλλον χείμαρρος, ὁ Χρυσορρόης καὶ ἔχει οἰκοδομηθῇ βάσει πολεοδομικοῦ σχεδίου, πού τῆς ἐξασφάλιζε ὁμορφιά, λειτουργικότητα καὶ ἀσφάλεια.

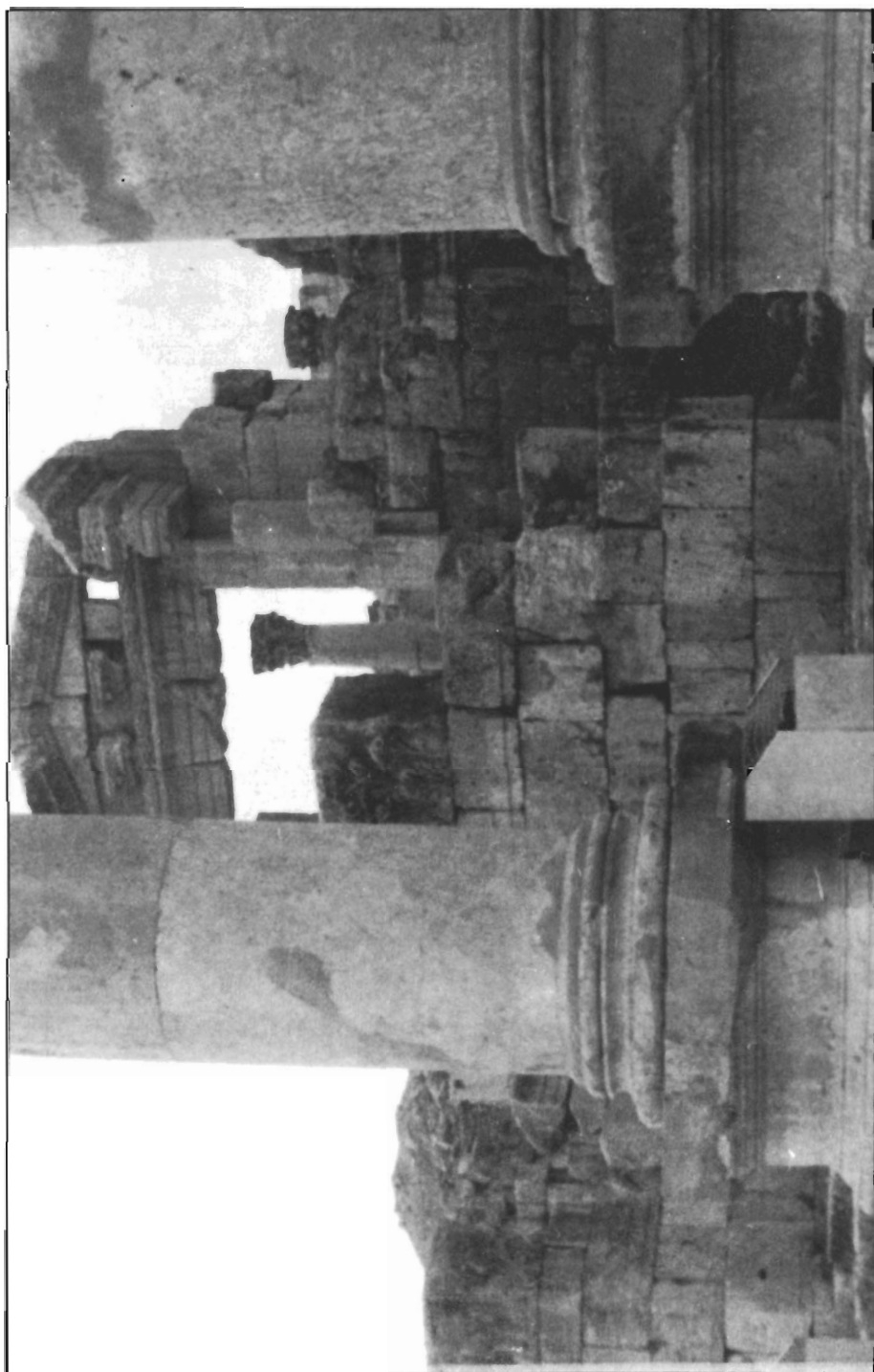
Ἡ πόλι γεωγραφικὰ κεῖται στὴν Παλαιστίνη καὶ ἀποτελοῦσε μέλος τῆς ἑλληνικῆς Ὀμοσπονδίας τῆς Δεκαπόλεως, πού τὴν συγκροτοῦσαν, ὅπως φανερώνει καὶ τὸ ὄνομά της, δέκα πόλεις. Αὐτὲς ἦταν: Φιλαδέλφεια, Πάφανα, Σκυθόπολις, Γεράσα, Ἰππόνη, Γάδαρα, Δαμασκός, Δῖον, Κάναθα καὶ Πέλλα. Ὅλες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Σκυθόπολι χτισθῆκανε πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ στὴν ὀνομαζομένη Ὑπεριορδανία. Ἡ Δαμασκός, ἂν καὶ ἦταν στὴν Συρία, μετεῖχε τῆς Δεκαπόλεως.

Μόλις εἰσέλθης στὴν πόλι, αἰσθάνεσαι ἀμέσως τὸ μεγαλεῖο της. Οἱ ναοὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τοῦ Διὸς, τοῦ Διονύσου ὀρθώνονται ἀκόμη μεγαλοπρεπεῖς. Οἱ βάρβαροι καταστρέψανε τὰ ἀγάλματα. Οἱ σεισμοὶ ρίξαν τὰ οἰκοδομήματα. Ἀλλὰ μείνανε ἀρκετά, γιὰ νὰ δείχνουν τὸν περίλαμπρο Ἑλληνικὸ πολιτισμό, πού κάποτε ἤκμαζε.

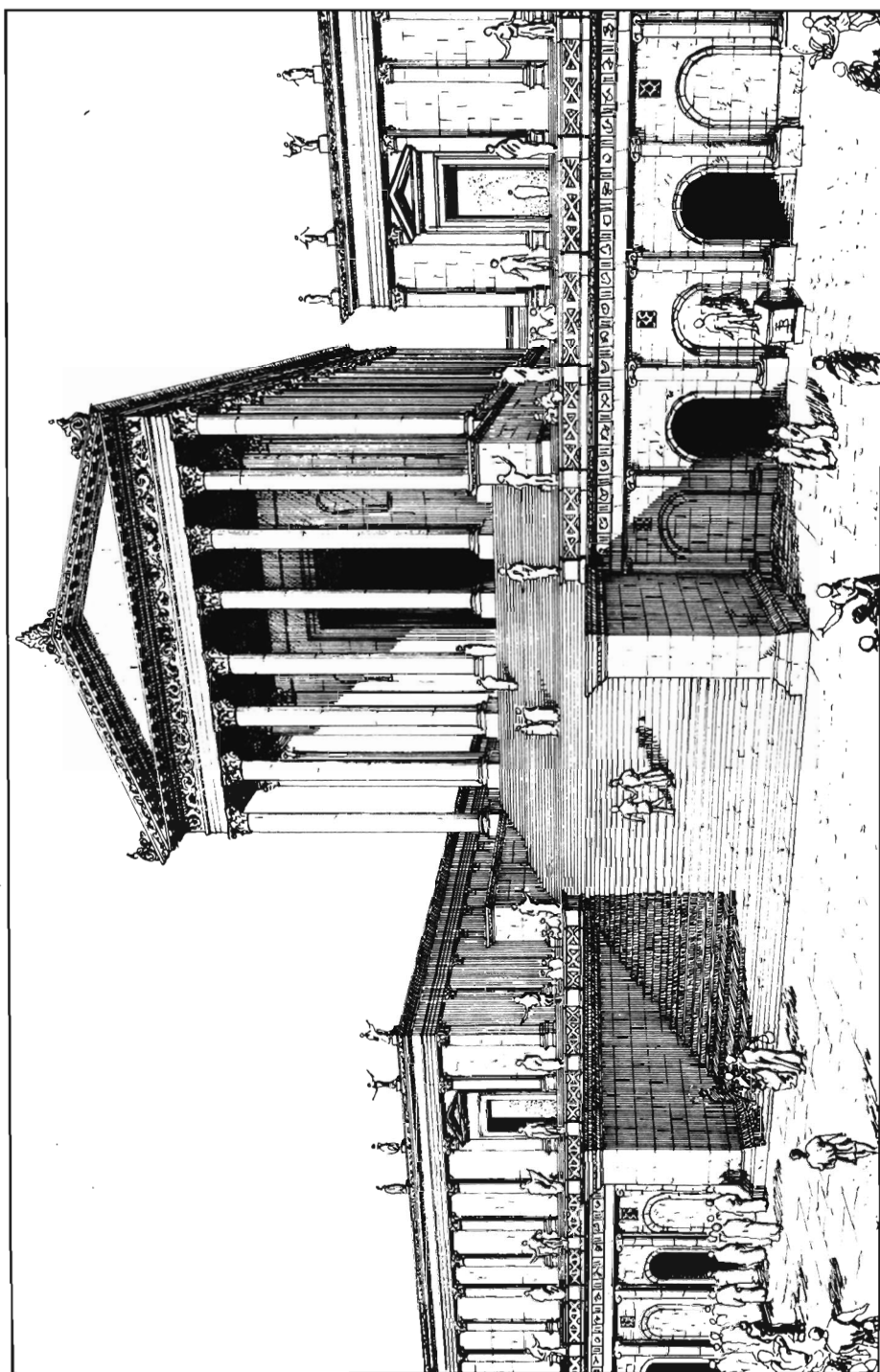
Ἀνεβαίνοντας τίς πλατειᾶς κλίμακες τῆς εἰσόδου τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος θαυμάζεις τὴν ἐπιβλητικὴν σειρά τῶν κιόνων Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Εἶναι σὰν νὰ σοῦ στέλνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων τὸ μήνυμα, ὅτι ἐδῶ ὑπῆρξε Ἑλλάς. Οἱ ἀπεικονίσεις σὲ σχέδια τῆς πρωταρχικῆς μορφῆς τῶν ναῶν προκαλοῦν δέος. Πρόκειται περὶ κτιριακῶν συγκροτημάτων μὲ ἔξοχα καλλιτεχνήματα. Ἀξιοθαύμαστοι ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ δρόμοι, πού κοσμοῦνται μὲ δύο ἀτελείωτες σειρὲς κιόνων, ἐνῶ τὸ δάπεδό τους εἶναι ὅλο στρωμένο μὲ μαρμάρινες πλάκες. Δεξιὰ περνοῦσαν τὰ ἄρματα καὶ ἀριστερὰ οἱ πεζοί. Ἀκόμη διακρίνονται τὰ ἵχνη ἀπὸ τίς ρόδες. Ἐντυπωσιακὰ προβάλλουν τὰ ἀπομείναντα μέρη τῶν «τετρακιονίων» πυργίσκων, πού δὲν νομίζω ὅτι βρίσκονται ὅμοιά τους σ’ ἄλλες Ἑλληνικὲς πόλεις.

Τὰ προπύλαια τοῦ Ναοῦ τοῦ Διονύσου σὲ προδιαθέτουν γιὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ σπουδαιότητα τοῦ μνημείου. Πλησίον ὑπάρχει μουσεῖο τῶν Νυμφῶν μὲ πηγὴ, ἀπ’ ὅπου ἀκόμη καὶ τώρα κάπου-κάπου ἀναβλύζει λίγο νερό.

Τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἀρκετὰ χιλιόμετρα, σώζονται ἐν μέρει. Ἐξ ἀπὸ αὐτὰ οἰκοδομήθηκε ἡ νέα πόλις ἀπὸ Κιρκασίους μὲ πέτρες, πού παίρνανε ἀπὸ τὴν ἀρ-

Ο ναός του Διός (λεπτομέρεια) σε πρόσφατη φωτογραφία.

Ἀναπαράστασις τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἀπὸ ἀρχαιολόγων.

χαία πόλι. Εὐτυχῶς αὐτὸ τὸ κακὸ σταμάτησε καὶ τὸ Ἰορδανικὸ κράτος προστατεύει τὶς ἀρχαιοτήτες μας. Ὅμως δὲν ὑπάρχουν κεφάλαια γιὰ τὴν χρηματοδότησι τῶν ἀνασκαφῶν. Ἐτσι μόνον τὸ 20% τῆς Γεράσας ἀνεσκάφη, τὸ ὑπόλοιπο 80% παραμένει βυθισμένο στὴν γῆ.

Τὸ θέατρο εἶναι σχεδὸν ἀνέπαφο. Στὰ πλάγια ἔχει ἀναγραφὲς μὲ ὀνόματα. Ἡ ἀκουστικὴ του, ὅπως σ' ὅλα τὰ ἀρχαιοελληνικὰ θέατρα, εἶναι καταπληκτικὴ. Ὅταν μιλοῦσες ἀπὸ τὸ κέντρο, ἔνοιωθες ὅτι ὁμιλεῖς σὲ μικρόφωνο. Τὸ τσαλάκωμα τοῦ χαρτιοῦ ἀκούγεται μέχρι τὴν τελευταία κερκίδα. Στὴν σκηνὴ τοῦ θεάτρου βρήκαμε ἕνα γέρο βεδουῖνο μὲ γαλανὰ μάτια καὶ λευκὴ Ἑλληνικὴ γενειάδα. Δέχθηκε νὰ φωτογραφηθοῦμε μαζί του. Μᾶς εἶπε, ὅτι δὲν εἶναι Ἀραβας, ἀλλὰ ἔχει Ἑλληνικὴ ρίζα. Ὁ ξεναγὸς μᾶς ἐξηγοῦσε στὰ Ἑλληνικὰ κι' ὁ στρατιώτης ποὺ ἔλεγχε τὰ διαβατήρια στὸν δρόμο μᾶς μίλησε μὲ πολὺ ὥραϊα Ἑλληνικά. Ἀρχίσαμε νὰ νοιώθουμε παράξενα ὁμορφα. Ὑπάρχει λοιπὸν στὴν Ἰορδανία μιὰ ἄλλη Ἑλλὰς γνήσια, πρωταρχικὴ καὶ δυστυχῶς τελείως ἄγνωστη στὸ νεοελληνικὸ κρατίδιο.

Ἀπὸ μόνον του ἔρχεται τὸ ἐρώτημα: γιὰ ποιὸ λόγο οἱ ἔβραιοι κατέστρεψαν τὴν Πέλλα, τὴν Γεράσα κ.τ.λ. Οἱ λόγοι κατὰ τὴ γνώμη μας δὲν εἶναι πολιτικοὶ οὔτε στρατιωτικοὶ οὔτε θρησκευτικοὶ ἀλλὰ ψυχολογικοί. Ναί, ψυχολογικοί. Ὁ ἔβραϊσμός δὲν ἄντεχε νὰ βλέπῃ στὰ γειτονικά του ἐδάφη νὰ ἀναπτύσσωνται ὑπερπολιτισμένες πόλεις, γεμάτες ἀπὸ ἀξιοθαύμαστα ἔργα ὑλικά καὶ πνευματικά. Αὐτὸ ποὺ δὲν ἦταν ἄξιοι νὰ ἀνταγωνισθοῦν ἢ νὰ μιμηθοῦν ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξαφανίσουν, νὰ τὸ ἐξολοθρεύσουν, νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά, γιὰ νὰ μὴ δείχνῃ τὴν διαφορὰ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἐβραίων.

Μολαταῦτα τὰ θεῖα δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπέζησαν καὶ ἀποτελοῦν τὴν πολιτιστικὴ δόξα τῆς οἰκουμένης, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς ἐβραίους δὲν ἔμεινε τίποτε. Ὅπως βεβαιώνει ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ρὸπς (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 350), «στὴν ἱστορία δὲν ἔχει μείνει οὔτε ἓνα ὄνομα ἀπὸ Ἰσραηλίτη καλλιτέχνη. Οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν ἔχουν ἀνακαλύψει οὔτε ἓνα Ἰουδαϊκὸ ἀριστούργημα».

Καλοῦμε τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, νὰ στείλῃ στὴν Γεράσα ἓνα συνεργεῖο τηλεοράσεως, γιὰ νὰ κινηματογραφηθῇ τὴν πόλι καὶ νὰ τὴν δείξουν στοὺς ἐδῶ βαλκανίους. Ἀς διατεθοῦν λίγα χρήματα γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, ποὺ πραγματικὰ ἀποβλέπει στὴν προβολὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Εἶναι καθημερινὸ φαινόμενο, ὅτι πολλοὶ σκεπτόμενοι Ἑλληνες ἐκφράζουν εὐχάριστη ἐκπληξή, εὐθύς ὡς ἀνακαλύπτουν ὅτι ὑπάρχει ἓνα περιοδικὸ σὰν τὸν «Δαυλό». Δῶστε μας τώρα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τηλέφωνα 3223957 ἢ 9841655 τὰ ὀνόματα καὶ τὴν πλήρη διεύθυνση τῶν ἀξιολόγων ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός σας. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ «Δαυλοῦ» θὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ πνευματικὰ καὶ θὰ τοὺς βοηθήσῃ οὐσιαστικὰ νὰ συνειδητοποιήσουν τὶς πτυχὲς τῆς κοσμοϊστορικῆς καμπῆς ποὺ διατρέχει ἡ ἀνθρωπότητα τοῦ καιροῦ μας.

Κυκλοφόρησε τήν 1η Δεκεμβρίου.

ΔΑΥΛΟΣ

Η ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ

Ἀνέκδοτα
Ποιήματα

1991/Ζ'

Ἕνα εὐγενικὸ δῶρο στὸν ἐκλεκτὸ σας φίλο

(Στὰ γραφεῖα τοῦ «Δ» καὶ στὰ σοβαρὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης
• Ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς κατόπιν τηλεφωνήματος: τηλ.: 3223957, 9841655)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

“Οτι στη σημερινή Ελλάδα υπάρχει σπουδαία και πολλή ποίηση, σίγουρα από τις σπουδαιότερες και παραγωγικότερες στον κόσμο, αυτό είναι ένα γεγονός ελάχιστα μὲν γνωστό, πού όμως κάποιοι έχουν συνειδητοποιήσει — και πάντως όχι τὸ θλιβερό Ρωμέικο Κρατίδιο καὶ οἱ ἐξ ἴσου θλιβεροὶ «ἀρμόδιοι» ταγοὶ του· ὅτι όμως ἡ ὑψηλὴ αὐτὴ ποιότης καὶ ἡ ἀφθονή ποσότης τῆς σημερινῆς ἐλληνικῆς ποιήσεως ὀφείλονται σ’ ἓνα καὶ μόνο πλεονέκτημα τοῦ Ἑλλήνος ποιητοῦ ἐναντί ὄλων τῶν ὁμοτέχνων του οἰουδήποτε ἔθνους, **τὴν Γλῶσσα του**, τὴν θεία Ἑλληνικὴ Γλῶσσα μας, αὐτὸ ἀμφιβάλλω ἂν τὸ ἔχη διαγνώσει κανεὶς ἕως τώρα. Ἡ ἀνὰ χεῖρας ἐκδοσὴ, ἐπαρκῶς ἀντιπροσωπευτικὴ τῆς «τελευταίας λέξεως» τῶν καταστάσεων καὶ τῶν τάσεων τοῦ σύγχρονου ἐλληνικοῦ ποιητικοῦ λόγου, ἀφοῦ περιλαμβάνει ἀνέκδοτα δείγματα γραφῆς 100 ζώντων Ἑλλήνων ποιητῶν, ἐπιλεγμένα μεταξύ 3.700 καὶ πλέον ἀνεκδότων ποιημάτων 1.850 περίπου ποιητῶν, πού τίμησαν τὴν **«ΕΤΗΣΙΑ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ»** τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ τὴν συμμετοχὴ τους στὴν ἐφετερινὴ ἐβδόμη κρίση της, ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξη τῆς εὐεργετικῆς, ἀναζωογονητικῆς καὶ γονιμοποιητικῆς ἐπιδράσεως, τῆς μαγικῆς οὕτως εἰπεῖν αὐτῆς ἐπῆρειας, πού ἀσκεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἡ Ἑλληνικὴ Λέξη, τὸ τέλειο αὐτὸ δημιούργημα τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, στὸ προϊόν τῆς σκέψεως καὶ τῆς γραφίδας τοῦ ποιητῆ πού τὴν χειρίζεται. Καὶ τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα ἀνακύπτει, ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ κυοφορῶν ποιητὴς ἀποφασίζει ἢ ἐξαναγκάζεται νὰ παραβιάσῃ τὴν παλαιὰ δογματικὴ συνταγὴ (πού διέτασσε, ἢ ποίηση νὰ μὴ χρησιμοποιῇ παρὰ μόνο τὸ λεξιλόγιό τῶν Ἑλλήνων τῆς Τουρκοκρατίας) καὶ προσφεύγει στὴν χρησιμοποίησιν ὁποιασδήποτε κατάλληλης λέξεως τοῦ γιγαντιαίου λεκτικοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ, λέξεως ὁμηρικῆς, κλασσικῆς, μετακλασσικῆς, βυζαντινῆς, «καθαρευουσιάνικης» ἢ λέξεως ἐπικῆς, φιλοσοφικῆς, ἐπιστημονικῆς, «λογίας», τεχνολογικῆς. Καμμιὰ ποίηση στὸν κόσμο δὲν εἶναι προικισμένη μ’ ἓνα τέτοιον ἀνεπανάληπτο θησαυρό· καὶ γι’ αὐτὸ ὅλοι οἱ ποιητὲς τοῦ κόσμου ὕστεροῦν ἀπελπιστικὰ ἐναντί τῶν συναδέλφων τους πού γράφουν στὴν **μία καὶ ἐνιαία καὶ διαχρονικὴ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα**, αὐτὸ τὸ καύχημά μας, τὴν περηφάνειά μας, τὸ καμάρι μας.

ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Διευθυντὴς Περιοδικοῦ «Δαυλός»

Ὁ πρόλογος τῆς **Z' ΕΤΗΣΙΑΣ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΣ** τοῦ «Δ».

ΟΙ ΔΕΚΑ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

Βιβλιοδετημένοι πολυτελῶς (μαυρόδετοι μὲ χρυσοτυπία) οἱ δέκα ἐτήσιοι τόμοι τοῦ «Δαυλοῦ» (Ἰανουάριος 1982 — Δεκέμβριος 1991) περιλαμβάνουν στίς 6.962 σελίδες τους:

- τίς μεγάλες καὶ ριζοσπαστικὲς ἔρευνες γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα καὶ Γραφή, ποὺ ἀνέτρεψαν τὰ ἱστορικὰ ψεύδη αἰῶνων καὶ γίνονται ἤδη καταλύτης στὰ ἰσχύοντα ἐπιστημονικὰ δόγματα διεθνῶς·
- τίς μεγάλες καὶ πρωτοποριακὲς ἔρευνες γιὰ τὴν ἄγνωστη ἕως τώρα ἐπιστημονικὴ, μαθηματικὴ καὶ ὄντολογικὴ σκέψη τῶν Ἑλλήνων — σκέψη ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἐπιστημονικὴ κατάρκτηση τοῦ καιροῦ μας·
- τὴν ἐπιστημονικὴ ἀποκατάσταση τοῦ Μεγάλου Χαμένου Πολιτισμοῦ τῆς προκατακλυσμιαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ποὺ ἕως τώρα παρέμενε ἄγνωστος, θαμμένος κάτω ἀπὸ τὴν λάσπη τῆς Καταστροφῆς καὶ τὸν ὄγκο τοῦ Ἱστορικοῦ Ψεύδους καὶ τῆς Ἱστορικῆς Συκοφαντίας·
- τὴν γενικὴ καὶ ἐποπτικὴ δημιουργικὴ κατανόηση τοῦ ἀληθινοῦ παρελθόντος ὡς ὁδηγοῦ γιὰ τὸ παραπαῖον παρὸν καὶ τὸ ζοφερὸ ἀβέβαιο μέλλον τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητας·
- πληθώρα μελετῶν, ἀναλύσεων, σχολίων καὶ παντός εἶδους ριζοσπαστικῶν κειμένων, ποὺ ἀνατέμνουν τὴν κοσμοῖστορικὴ καμπὴ τοῦ καιροῦ μας καὶ διατυπώνουν ἔλλογὴ ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη γιὰ τὰ ἐπερχόμενα.

● Ὁ «Δαυλὸς» ἐπαληθεύθηκε πλήρως σ' ὅλες τίς ἐκτιμήσεις καὶ προβλέψεις ποὺ διετύπωσε ἀπὸ τὸ 1982 γιὰ τὰ μεγάλα γεγονότα τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ δέκα τόμοι τοῦ «Δαυλοῦ» ἀποτελοῦν ἓνα corpus ὑπερχρονικῆς καὶ ὑπερτοπικῆς σκέψεως καὶ ἓναν ἀσφαλῆ ὁδηγὸ γιὰ τὴν κατανόηση τῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος, τὴν ἐρμηνεία τῶν συμβαινόντων τοῦ παρόντος καὶ τὴν ἔλλογὴ προσέγγιση τῶν συμβησομένων τοῦ μέλλοντος.

● Διατίθενται μόνο στὰ Γραφεῖα τοῦ Περιδικιοῦ.

● Ἀποστέλλονται καὶ ταχυδρομικῶς κατόπιν τηλεφωνήματος (τηλ. 3223957, 9841655).

ΤΙΜΗ ΔΕΜΕΝΟΥ ΕΤΗΣΙΟΥ ΤΟΜΟΥ: Δρχ. 7.000.

● Μὴ γεμίζετε τίς βιβλιοθῆκες σας μὲ ἄχρηστο τυπωμένο χαρτί. Βάλτε στὰ ράφια τους τοὺς δέκα τόμους τοῦ «Δαυλοῦ» ἐξασφαλίζοντας ἔτσι σὲ σᾶς καὶ τοὺς ἀπογόνους σας ἓνα ὑπερχρονικὸ δείκτη γιὰ τὴν κατανόηση καὶ ἐρμηνεία τῆς ἱστορικῆς καὶ πολιτικῆς πραγματικότη-
τας.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ «ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ» ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

‘Ο «Χριστιανιστής»

«Χριστιανιστής» εἶν’ αὐτὸς ποὺ ὑποδύεται τὸν χριστιανὸ μιμούμενος τοὺς ἑξωτερικοὺς τύπους καὶ συμπεριφορὰς του, ἐνῶ οὐσιαστικὰ δὲν ἔχει κοινὰ σημεῖα μὲ τὸν δεύτερο, τὸν ὁποῖο ἐκθέτει καὶ καθιστᾷ ἀναξιόπιστο καὶ ἀντιπαθὴ στὸ κοινὸ ἑξαιτίας τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς ἀντιφατικότητάς του.

‘Ο χριστιανιστής εἶναι συγγενὴς τύπος μ’ ἐκείνους τοῦ φαρισαίου καὶ τοῦ μικρο-πολιτικάντη ἀλλὰ καὶ τοῦ δοκησίχριστου καὶ τοῦ θεομαίχτη. Ἔχει ὅμως καὶ κάτι τὸ ἐντελῶς ξεχωριστό, ἔνεκα τοῦ ὁποῖου διακρίνεται σαφῶς ἀπὸ δαύτους: ‘Ο τύπος αὐτὸς εἶναι παράσιτος, μ’ ὅλες τὶς σύγχρονες μορφές καὶ μεθόδους, τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν χριστιανικῶν ὁργανώσεων ἀλλὰ καὶ τοῦ κράτους καὶ τῶν χριστιανῶν γενικώτερα.

‘Ο χριστιανιστὴς ἀποτελεῖ συνήθη τύπον τῶν ἀσιογενῶν κοινωνιῶν μας, προέρχεται δὲ ἀπ’ τὶς πλατειὲς μάζες τῶν σαλτιμπάγκων καὶ ἀκαρπιῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἀνακαλύπτουν τρόπους «νὰ τρώγῳσι χωρὶς νὰ σκάπτωσιν»! Ὅμως δὲν ἀρκεῖται σ’ αὐτό: ὁ χριστιανιστὴς θέλει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησή του, νὰ συμβουλεύῃ μεγάλους καὶ μικροὺς, νὰ ὑποδεικνύῃ τὸ «ὁρθό» σὲ κάθε περίπτωση καὶ ν’ ἀνακαλῇ στὴν τάξη τοὺς τάχα ἀστοχοῦντες...

‘Ο χριστιανιστὴς εἶναι προσαρμοστικὸς τύπος κι ἀνάλογα μὲ τοὺς ἀνέμους ἀρμενίζει. Καμμιά πολιτικὴ ἀλλαγὴ καὶ καμμιά κατάσταση δὲν τὸν κλονίζουν. Μπορεῖ καὶ προσαρμόζεται τόσο στὶς διάφορες ἐποχὲς ὅσο καὶ στὸ περιβάλλον ποὺ ἐπιπολάζει, φορῶντας ἀνάλογα τὸ κατάλληλο προσωπεῖο. Ἔτσι στοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, γιὰ παράδειγμα, ἐνεδύετο τὴ στολὴ τοῦ καλογήρου ἢ τοῦ αὐτόκλητου προφήτου καὶ κήρυκος καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπαλλασσόταν τόσο τῶν στρατιωτικῶν τοῦ ὑποχρεώσεων ὅσο καὶ τῆς φορολογίας, ἐνῶ στοὺς σημερινοὺς χρόνους αὐτοανακηρύσσεται συντηρητὴς καὶ προστάτης τῶν ἐλληνοχριστιανικῶν ἡθῶν καὶ παραδόσεων...

‘Ο χριστιανιστὴς φέρεται ὥσάν νὰ σηκώνῃ στὶς πλάτες του ὅλο τὸ βάρος τῆς ἠθικῆς· εἶναι σὰν νὰ λέγῃ: «Ἐγὼ εἶμαι ὁ στυλοβάτης τῆς ἠθικῆς· χωρὶς ἐμένα ἡ ἠθικὴ κινδυνεύει»! Κι ὅμως ἡ ἠθικὴ του δὲν εἶναι παρὰ ὑποκρισία καὶ φαρισαϊσμός. Ἐπιδεικνύει, λοιπόν, σεμνοτυφία τόσο μὲ τὸ ἀρχαῖκὸ ντύσιμο καὶ κούρεμά του ὅσο καὶ μὲ τὸ πλαστὸ μεϊδίαμα καὶ τὴν ἄκαιρὴ σιωπὴ του, ἐνῶ παράλληλα παραβιάζει καὶ ἀθετεῖ ὅλους τοὺς οὐσιαστικοὺς κανόνες τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς.

‘Ο χριστιανιστὴς, ἐξυπακούεται, ὑποδύεται τὸν ἄνθρωπο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι φιλακόλουθος, λοιπόν, καὶ φιλοπανήγυρις· ἀνελλιπῶς παρακολουθεῖ τὴν κυριακάτικὴ λειτουργία κι ἀπὸ καμμιά πανήγυρη φροντίζει νὰ μὴν λείπῃ. Στὸν ἱερὸ ναὸ ἐπιδιώκει νὰ καταλάβῃ περίβλεπτη θέση κι ὁσάκις τὸ ἐπιτρέπουν οἱ συνθήκες λαμβάνει ἐνεργὸ μέρος στὰ δρώμενα, ἔτσι ὥστε νὰ καταστήσῃ τὴν παρουσία του γνωστὴ σὲ ὅλους κι ἰδιαίτερα στὶς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχές, προκειμένου νὰ τὴν ἐξαργυρώσῃ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία...

Ὁ χριστιανιστὴς εἶναι γλοιώδης τύπος κι ἀδίστακτος. Μὲ ιδιαίτερη τέχνη πλησιάζει τοὺς ὑπαλλήλους ποὺ κατέχουν θέσεις «κλειδιά» στὸν κρατικὸ μηχανισμό, ἐπικαλούμενος γνωριμίες καὶ συστάσεις ὑψηλὰ ἰστάμενων προσώπων· μὲ πειστικότητα τοὺς ἀναφέρει κάθε «καλὸ λόγο» καὶ ἔπαινο, ποὺ τάχα ἄκουσε γι' αὐτοὺς, καὶ μ' ἀναισχυντία καταλήγει στὸ κυρίως θέμα του, ποὺ ἄλλο δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκδουλεύσεις καὶ εἰδικὴ μεταχείρισή του. Καλὰ εἶναι, λοιπόν, ἂν κάποιοι στὶς συναλλαγές του μὲ τὸν χριστιανιστὴ βρεθεῖ ἀδικημένος, νὰ δώση τόπο στὴν ὀργή καὶ νὰ παραιτηθῇ, διότι ὁ χριστιανιστὴς ἔχει παντοῦ τὰ «μέσα» κι ἡ ἐπιτυχία του εἶναι ἐξασφαλισμένη ἐκ τῶν προτέρων...

Ὁ χριστιανιστὴς εἶναι φθονερός τύπος καὶ μνησικάκος. Φίλαντος, ἐξαιτίας σωματικῶν ἐλαττωμάτων ἢ ψυχοπνευματικῶν ἀνεπαρκειῶν, δὲν μπορεῖ οὔτε ν' ἀγαπᾷ οὔτε καὶ ταπεινὸς νὰ εἶναι, ἔστω κι ἂν δηλώνῃ ὅτι ἀνήκει στὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης. Πρόκειται περὶ ἐπικινδύνου φιδιοῦ, ποὺ ὑποφέρει ἐξαιτίας τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἄλλων καὶ τραυματίζεται καίρια ἀπ' τὴν κάθε ἐπιτυχία τους. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ γιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του στὸ πανεπιστήμιο, ἡ προαγωγή καὶ διάκριση τοῦ συναδέλφου του, ἡ οἰκονομικὴ ἀνέλιξη τοῦ γείτονά του, ἀντὶ νὰ τὸν χαροποιοῦν, τὸν πικραίνουν βαθύτατα καὶ τοῦ στεροῦν τὸν ὕπνο. Ἐνα ἀνάξιο λόγου λάθος τοὺς ὡσαύτως εἶναι ἄρκετὸ νὰ δώση λαβὴ στὸ χριστιανιστὴ, ὥστε ν' ἀρχίσῃ τὴν πολεμικὴ ἐναντίον τους, πάντοτε ἀνωνύμως...

Ὁ χριστιανιστὴς εἶναι δουλικὸς τύπος καὶ δόλιος. Ποτὲ δὲν ὀρθώνει τὸ ἀνάστημά του καὶ χαμηλοβλέπει διαρκῶς, «ὥσπερ μεσημβριάζον προβάτιον»! Μὲ ἀπλανὲς βλέμμα χαιρετίζει ὅσους συναντᾷ στὸ δρόμο καὶ μὲ δουλοφροσύνη χαμηλώνει τοὺς «ποντικοειδεῖς ὀφθαλμούς του» σ' ὅσους κατέχουν μιὰ κάποια σημαντικὴ θέση, ὑπολογίζοντας πάντοτε στὴν ὑποστήριξή τους, διότι αἰσθάνεται μονίμως ἀδύναμος καὶ πάντα ἁμαρτωλός.

Ὁ χριστιανιστὴς πάσχει ἀπὸ ὑπαρξιακὰ προβλήματα κι αἰσθήματα μειονεξίας. Μονίμως βασανίζεται ἀπὸ ἐνδόμυχους φόβους, αἰσθήματα ἐνοχῆς καὶ μεταφυσικὲς ἀναζητήσεις. Εἶναι λοιπὸν προληπτικὸς καὶ δεισιδαίμονας, δεισίθεος καὶ βαβυλωνιστὴς. Ἐγκαταλείποντας τὸν ἱερὸ ναὸ τῶν χριστιανῶν, ἀτενίζει μὲ δέος τὸ τζαμί τοῦ Μωάμεθ, στὸν ὁποῖο προσεύχεται νοερά· διερχόμενος ὡσαύτως ἀπ' τὴν οἰκία τῆς καφετζοῦς, δὲν παραλείπει νὰ ζητήσῃ τὰ προγνώστικά της.

Ὁ χριστιανιστὴς εἶναι ἐξουσιαστικώτατος τύπος. Ἀνίκανος νὰ προγραμματίσῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς πέρας μιὰν ἐργασία· ἀκατάλληλος νὰ δημιουργήσῃ ὅ,τιδήποτε· ἀδύναμος νὰ ζήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑαυτὸν καταφεύγει στοὺς κόλπους τῆς ἐξουσίας, στὴν ὁποία προσφέρεται ψυχῇ τε καὶ σώματι κι ἀπ' τὴν ὁποία, ἐξυπακούεται, προσδοκᾷ τὰ πάντα. Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ ἄνθρωπο τῆς προσκολλησέως εἴτε τοῦ κράτους εἴτε τῆς ἐκκλησίας, ἀπ' ὅπου ἀντλεῖ τόσο θέληση ὅσο καὶ δυνατότητες ζωῆς, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ εἶναι πιστὸ ὄργανό της.

Σαράντος Πὰν

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κ. ΓΑΤΣΙΑΣ

”Ετσι έκβαρβαρίσθηκε καὶ καταστράφηκε ἡ παγκόσμια Ἑλληνικὴ Πρωτογλῶσσα

Θεώρημα Πρῶτο. - Ἡ καταστροφή τῆς πρωτογλώσσας ταυτίζεται μὲ τὴν καταστροφή τῆς πρωθελληνικῆς. Τὴν καταστροφή τοῦ πρώτου ἐλληνικοῦ λόγου ὡς ἐπίσης καὶ τὴν καταστροφή τῶν κατοπινῶν μορφῶν ποὺ ἔλαβεν οὗτος στὴν πορεία τῆς ἱστορίας, μετασχηματιζόμενος δια-χωρο-χροنيῶς σὲ διάφορες σταθερὲς μορφές ποὺ ἀποτελοῦν τὴν «Ἑλληνικὴ Γλῶσσα» τῆς ἐκάστοτε ἐποχῆς, μποροῦμε, λέγω, τὴν καταστροφή αὐτή, νὰ τὴν παρατηρήσουμε καὶ νὰ τὴν μελετήσουμε ἐπιστημονικὰ σήμερα μέσα σ’ ὁποιαδήποτε «γλῶσσα» ἢ διάλεκτο τοῦ πλανήτη μας, ἐφ’ ὅσον ὁποιαδήποτε «γλῶσσα» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ὑποδιάλεκτος τῆς Ἑλληνικῆς.

Θεώρημα Δεύτερο. - Ὅποιαδήποτε ἐλληνικὴ ὑποδιάλεκτος (ὁποιαδήποτε γλῶσσα τοῦ κόσμου) ἀποτελεῖται ἀπὸ παρεφθαρμένες ἐλληνικὲς λέξεις, οἱ ὁποῖες δύνανται νὰ ἐτυμολογηθοῦν μέσῳ τοῦ καταγραμμένου λεξιλογίου τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, ἀφοῦ πρῶτα ἀποκαταστήσουμε τὶς παραφθορὲς ποὺ οἱ διάφοροι λαοὶ ἐπέφεραν στὶς ἐλληνικὲς λέξεις καθιστώντας τες τὶς περισσότερες φορὲς ἀγνώριστες. Μπορῶ νὰ καταπιαστῶ μ’ ὁποιαδήποτε λεξιλόγιο ὁποιασδήποτε «γλῶσσας» τοῦ κόσμου, γιὰ ν’ ἀποδείξω αὐτὸ ποὺ λέω. Ὡστόσο θὰ ξεκινήσω ἀπ’ τὰ λίγο-πολύ γνωστὰ στοὺς περισσότερους λεξιλόγια τῶν σημαντικότερων σήμερα γλωσσῶν, γιὰ τὸν λόγο ὅτι εἶναι εὐκόλο γιὰ τοὺς ἀναγνώστες νὰ μὲ παρακολουθήσουν.

Παραδείγματα παραποιήσεως ἐλληνικῶν λέξεων. Ὅταν ἓνας ἄγγλος λέη ἔε(ρ) καὶ γράφῃ AIR, δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παραποιῇ προφορικῶς καὶ γραπτῶς τὴν ἐλληνικὴ λ. ἀήρ/ἄερ-ας/αὔρα κ.τ.λ., διότι τὸ AIR τοῦ Ἄγγλου, ἐνῶ προέρχεται σαφῶς ἀπ’ τὸ ἐλληνικὸν ΑΗΡ ἢ ΑἶΡ-α, ἐν τούτοις μήτε στὴν προφορὰ μήτε στὴν γραφὴ ἀκολουθεῖ τὴν προέλευσίν του.

Ὅμοιως παραποιοῦν οἱ ἄγγλοι τὸ ἐλλήν. ἐπὶρῥημα «ἄλλως», ὅταν τὸ προφέρουν «ἔϊλιας» καὶ τὸ γράφουν: ILLAS. Βάλτε τὸ ἀγγλικὸν ALLIAS κάτω ἀπ’ τὸ δικό μας «ἄλλως», γιὰ νὰ δεῖτε καθαρὰ ποιὲς παραφθορὲς πραγματοποιήθηκαν πάνω σὲ τούτη τὴν ἐλληνικὴ λέξη:

A Λ Λ Ω Σ

A L I A S

Βλέπετε, ὅτι οἱ ἄγγλοι μετέτρεψαν σὲ φωνῆεν καὶ μάλιστα γιῶτα (Ι) τὸ δεύτερο λάμδα (Λ). Ἄντε τώρα νὰ καταλάβης, ὅταν ἀκούσης ἓναν ἄγγλο νὰ λέη ἔϊλιας, ὅτι χρησιμοποιεῖ τὸν τύπο τῆς ἐλληνικῆς λ. ἄλλως (= ἀλλιώτικα, διαφορετικά).

Ἐνας ἄγγλος λέει: «ἄελιμπαϊ» καὶ γράφει ALIBI, προκειμένου ν’ ἀποδώσῃ τὴν ἐλληνικὴ λ. «ἄλλοθι» (= «ἄλλοῦ» καὶ μτφρ. δικαιολογία). Βάλτε τὸνα κάτω ἀπ’ τ’ ἄλλο καὶ παρατηρήστε:

A Λ Λ Ο Θ Ι

A L I - B I

Σὲ τούτη τὴν λέξη οἱ ἄγγλοι (καὶ οἱ προηγηθέντες αὐτῶν λατῖνοι) φκιάζανε γιῶτα (Ι) τὸ δεύτερο λάμδα (ὅπως συνέβη καὶ στὴν προηγούμενη λέξη ἄλλως/ALLIAS).

Κατόπιν ἐξαφάνισαν τὸ Ο κι ἔκαναν Β (ΜΠ) τὸ ἐλληνικὸ Θ.

Ἵπάρχει κάποιο «σύστημα» στὸν ἐξαγγελισμὸ τῶν ἐλληνικῶν λέξεων; Ὁχι. Αὐτό, πρόχειρα, μπορούμε νὰ τὸ καταλάβουμε, ὅταν δοῦμε π.χ. τὴν λ. «ἀλληγορία». Στὰ ἀγγλικά εἶναι: ALLEGORY (προφορά: ἄελιγκερι). Βλέπετε ἐδῶ, ὅτι τὸ δεῦτερο λάμδα διατηρήθηκε (ἀντίθετα μ' ὅ,τι εἶδαμε στὸ ἄλλοθι καὶ στὸ ἄλλως). Ἡ κατάληξη τῆς ἐλλήν. λ. ἀλληγορί-α πετάχτηκε. Τὸ Ι ἔγινε Υ.

Ἀνάλογες παραποιήσεις στὸν ἐλληνικὸ λόγο ἔκαναν καὶ οἱ γερμανοί. Ποῦ νὰ φανταστῇτε π.χ., ὅταν ἀκούσετε τὴν λέξη «ἀλμόζεν», ἢ τὴν δεῖτε γραμμένη: ALMOSEN, ὅτι πρόκειται γιὰ κακοποίηση τῆς ἐλληνικότητος λ. «ἐλεημοσύνη»! Βάλτε τὴν γερμανικὴ λέξη κάτω ἀπ' τὴν ἐλληνική:

E L E H M O Σ Y N H

A I. M O S E N

Ὅπως βλέπετε, ἡ ἐλληνικὴ λ. ἐλεημοσύνη... ἀποδεκατίστηκε καὶ παραμορφώθηκε φοβερά. Ἡ κατάληξη -η (= ἡ) πετάχτηκε. Τὸ ἐλλήν. Υ-ψιλὸν μετεσχηματίσθη σὲ Ε-ψιλόν. Τὸ ἀρχικὸν Ε τόκαναν οἱ Γερμανοὶ Α. Τὸ —ΕΗ— τῆς ἐλ-εη-μοσύνης μας ἀπεβλήθη. Περιέργως τὰ σύμφωνα τῆς ἐλλήν. λ. (ΛΜΣΝ) διατηρήθηκαν ἀνέπαφα στὴν γερμανικὴ λ. (ΙΜΣΝ). Ἀπ' τὰ φωνήεντα μόνον ἓνα διατηρήθηκε: τὸ Ο-μικρόν, «κοινὸν» καὶ στὶς δύο λέξεις.

Στὴν γερμανικὴ λ. «μπίσοφ», γραπτ. BISCHOF, παραμορφώνεται ἡ ἐλληνικὴ λ. ἐπίσκοπος: Ἰδέστε μὲ ποιὸ τρόπο. Πέταξαν κατ' ἀρχὴν τὴν κατάληξη -ος, ποὺ στοὺς γερμανοὺς δὲν σήμαινε τίποτε, ἐνῶ σὲ μᾶς εἶναι ἐνδεικτικὴ πολλῶν χαρακτηριστικῶν (πρβλ. ὅς: αὐτὸς ποὺ εἶναι... ὁ), κάνοντας ἀρχικά τὴν λέξη: ἐπίσκοπ. Ἐν συνεχείᾳ πέταξαν καὶ τὸ ἀρχικὸν -Ε, διότι ἡ πρόθεση ἐπὶ στὴν λ. ἐπί-σκοπὸς γι' αὐτοὺς δὲν σήμαινε τίποτε, ὁπότε ἔγινε ἡ λέξη: πίσκοπ. Δέστε τώρα ὅτι ἀπὸ τὰ δυὸ «Π» τὸ ἀρχικὸ τὸ ἔκαναν βαρύτερο, δηλ. «ΜΒ» (Β), ἐνῶ τὸ τελικὸ ψιλότερο, δηλ. «Φ» (F), ἂν καὶ πρόκειται σ' ἀμφότερες τὶς περιπτώσεις γιὰ τὸ φθογγόγραμμα «Π». Ἀκολουθῶς ἀπέδωσαν τὸ συμφωνικὸ σύμπλεγμα «ΣΚ» μὲ SCH ποὺ κατάντησε τελικὰ στὴν προφορὰ νὰ ἀποδίδεται μὲ παχὺ Σ. Οὐσιαστικὰ πρόκειται γιὰ ἐξαφάνιση τοῦ κάππα. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα σαφῶς, πόσο πολὺ καὶ οἱ γερμανοὶ ἀλλοίωσαν τὶς ἐλληνικὲς λέξεις.

Λίγα δείγματα φραγκικῆς κακοποίησης τώρα. Ἀς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὶς ἐλαφρὲς μορφὲς κακοποιήσεως π.χ. ἡ φραγκικὴ λ. ἀκρομπάτ (= ACROBATE), δηλώνει τὸν «ἀκροβάτη» μας. Ἐδῶ οἱ φράγκοι πέταξαν τὸ τελικὸν -ς (ἀκροβάτη-ς) καὶ ἀφοῦ κατέστησαν Ε τὸ Η, τελικὰ τὸ ἄφησαν ἄφωνο (μουέτ, σιεβά). Δὲν παρέλειψαν βέβαια νὰ προφέρουν τὸ μέσο-χειλικὸ-βῆτα πιὸ βαριά ὡς: «ΜΠ». Πιο προχωρημένη μορφή κακοποίησης συναντοῦμε π.χ. στὶς φράγκικες λ. «ζελέ» καὶ «ζελατέρ» ZELÉ, ZEILATEUR, ποὺ σημαίνουν ἀμφότερες (καὶ προέρχονται) ἀπὸ τὴν ἐλλήν. λ. ζηλωτῆς (πρβλ. «ζέλ», γραπτ. ZELE: ζῆλ-ος, σπουδῇ, προθυμία). Ἐξετάζοντας τὸ ζελέ (ZELE) σὲ σχέση μὲ τὴν λ. ζηλωτῆς βλέπουμε, ὅτι οἱ φράγκοι πέταξαν τὴν τελευταία συλλαβὴ (-τῆς) καὶ «σῆκωσαν ὄρθιο» τὸ ω-μέγα κάνοντάς το ε-ψιλόν. Τὸ «ζελατέρ» πάλιν ἐξεταζόμενο σὲ σχέση μὲ τὸ ζηλωτῆς διατηρεῖ περισσότερα ἴχνη ἐλληνικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ δὲν λείπουν κι ἐδῶ ἓνα σωρὸ κακοποιήσεις. Τὶς βλέπουμε, ἅμα βάλουμε τὴ μιὰ λέξη κάτω ἀπ' τὴν ἄλλη:

Z H Λ Ω Τ -Η Σ

Z E I Λ T -EUR

Βλέπετε, ὅτι τὰ ἑλληνικά Η οἱ φράγχοι τᾶφκιαζαν Ε. Τὸ Ω-μέγα τῶκαναν Α κι ἀντὶ γιὰ τὸ τελικὸ -Σ βλέπουμε ἓνα -UR.

Ἀκόμα πιὸ πολὺ τροποποίησαν λέξεις ὅπως ἡ ἑλληνικὴ «βίος» (ἡ ζωή). Στὰ φράγκικα εἶναι VIE (προφ. «βί»). Ἐφυγε κι ἐδῶ ἡ κατάληξη -ος, ἐνῶ ἓνα παραπανίσιο -ᾠφωνο Ε μπῆκε γιὰ κατάληξη. Κι ἡ παλάμη ἔγινε: πῶμ (γρ. PAUME). Βάζοντας τὸ «πῶμ» κάτω ἀπ' τὴν παλάμη μας, βλέπουμε τὴν κακοποίηση σαφῶς:

Π Α Λ Α Μ Η

Ρ Α U Μ Ε

Ἐνα «U» στοὺς φράγκους ἀντικαθιστᾷ τὴν μεσαία συλλαβή (ἐδῶ: -λά). Τὸ «βλέ-φαρο» γίνεται ἀκόμα πιὸ ἀγνώριστο πωπιέρ (γρ. PAUPIERE). Ἴδετε τὴν ἀντιστοιχία:

Β Λ Ε Φ Α Ρ -Ο Ν

Ρ Α U Ρ Ι Ε Ρ -Ε

Τὰ χειλικὰ μας (μέσο «Β» καὶ ψιλὸ «Φ») γίνανε σκληρὰ φραγκικά «Π».

Σ' ἓνα σουηδικὸ λεξικὸ βλέπουμε τὴν λ. «στάλ» (γρ. STALL), ποὺ σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ ἑλλην. λ. σταῦλος. Βάζοντας τὴ μιὰ κάτω ἀπ' τὴν ἄλλη βλέπουμε τὴν κακοποίηση:

Σ Τ Α Υ Λ -Ο Σ

Σ Τ Α Λ Λ

Κι' οἱ σουηδοὶ «πέταξαν» τὴν ἑλλην. κατάληξη -ος. Ἐν συνεχείᾳ μετέτρεψαν τὸ φωνῆεν Υ-ψιλὸν τοῦ στα-ύ-λου σὲ σύμφωνο, δηλαδὴ τὸ ἀφομοίωσαν πρὸς τὸ ἐπόμενο λάμδα, κι ἔτσι κατάντησαν τὴν ἑλληνικὴ λ. «σταῦλος» ὡς: «στάλ». Σὲ μιὰν ἄλλη περίπτωση κάνανε τὸ ἑλληνικὸ Ο-μικρὸν Β στὴν λ. SALIV (προφ. «σάλιβ») ποὺ σημαίνει: σάλιο, σίαλος. Ἀπ' τὴν ἑλλην. λ. νῦν (= τώρα) πέταξαν τὸ τελικὸ -N καὶ τὴν ἔκαναν: NU. Ἀπ' τὴν ἑλλην. λ. νέ-ος (καινούργιος) πέταξαν τὸ -ος, κι ἔκαναν τὸ νέ-NU = νέος. Δέστε καὶ τὴν σουηδικὴ λ. «νάτ» (γρ. NATT), ποὺ σημαίνει νύχτα. Βλέπετε σ' αὐτὴν, ὅτι οἱ σουηδοὶ πέταξαν τὴν ἑλλην. κατάληξη -α, ἔτρεψαν τὸ «X» σὲ «T» ἀφομοιώνοντάς το πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν T, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ «Υ» σὲ «Α»: NATT.

Πάρτε ὅποια γλῶσσα τῆς γῆς θέλετε. Οἱ κακοποιήσεις τῶν ἑλληνικῶν λέξεων εἶναι ἐκδηλές. Στὰ τούρκικα π.χ. δέστε, πῶς κακοποίησαν τὴν «ἐκκλησίᾳ» μας: KILISE. Πρῶτα πέταξαν τὴν κατάλ. -α, ὥστε ἔμεινε «ἐκκλησί». Κατόπιν πέταξαν τὸ Ε κι ἔμεινε: «κκλησί». Μετά, πέταξαν τὸ ἓνα ἀπ' τὰ δύο «Κ», κι ἔμεινε: «κκλησί». Ἐπειδὴ ὅμως οἱ τούρκοι δὲν μποροῦν νὰ προφέρουν δύο σύμφωνα μαζὶ (ΚΛ), «σφηνώσαν» ἀνάμεσά τους ἓνα «Ι», κι ἔγινε: «κιλισί». Γιὰ νὰ μὴν ἀκούγεται ἴσως συνεχῶς ι-ι-ι, κάναν τὸ τελευταῖο -Ι, Ε καὶ κατάντησαν τὴν ἐκκλησίᾳ μας: KILISE.

Παρατηρήστε, τί μεγάλη κακοποίηση κάναν οἱ τούρκοι στὴν ἑλλην. λ. *χαρακτήρ*. Πέταξαν τὴν κατάληξη -ηρ κι ἔμεινε: *χαρακτ*. Τὸ -KT εἶναι δίψηφο σύμφωνο, συνεπῶς ἀδύνατο νὰ τὸ προφέρουν. Ἀντὶ ὅμως νὰ σφηνώσουν ἓνα «Ι» ἀνάμεσα στὰ «Κ-Τ», κάνανε κάτι ἀπλούτερο: πέταξαν τὸ «Κ», κι ἔμεινε: «χαρακτ». Ἡ χηροποίησαν ἐν συνεχείᾳ τὸ «X» τόσο, ποὺ τὸ μετέτρεψαν σὲ «Σ»: «σαρακτ». Βάλανε τέλος ἐντελῶς διαφορετικὰ φωνήεντα στὴν θέση τῶν δικῶν μας «Α»: κι ἄντε σὺ νὰ διακρίνης στὴν σημερινὴ τουρκικὴ λ. «σιρετ» (SIRET) τὴν δική μας ἑλληνικὴ λ. *χαρακτήρ*, ἀπ' τὴν ὁποία ἡ τουρκικὴ SIRET ἀσφαλῶς προῆλθε...

Μὴν φανταστῇ κανεὶς, ὅτι τὰ παραδείγματά μου ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἐλάχιστες

ἀμελητέες «συμπτώσεις». "Όλες οι λέξεις όλων των γλωσσών του κόσμου, όλων των εποχών, προέρχονται από κακοποιημένες ελληνικές λέξεις. **Στήν πραγματικότητα ή γλῶσσα τῆς γῆς εἶναι μία: ή Ἑλληνική.** Πάρτε όποια λέξη βρεθῇ μπροστά σας και ψάξτε την. "Ετσι μούρθε αὐτή τῇ στιγμή στό νοῦ ή λ. «παξιμάδι» (ἴσως ἐπειδή τὸ εἶδα στό πιᾶτο μαζί με τὸ τσάι πού πίνω τώρα, πού γράφω αὐτό τὸ ἄρθρο). Πρόκειται γιά τὸ παξιμάδιον τῶν ἀρχαίων. Οἱ τούρκοι τὸ λένε «μπεξιμέτ» (γρ. BEKSIMET), οἱ πέρσες: «μπεξουμάτ» (BEKSUMAT), οἱ φράγκοι: BISCUIT, οἱ ἱταλοὶ κι ἐμεῖς «μπισκότο». "Ας τὰ δοῦμε ὅλα μαζί:

Π	Α	Ξ	Α	Μ	Α	Δ	Ι	Ο	Ν
Π	Α	Ξ	Ι	Μ	Α	Δ	Ι		
ΜΠ	Ε	Ξ	Ι	Μ	Ε	Τ			
ΜΠ	Ε	Ξ	ΟΥ	Μ	Α	Τ			
ΜΠ	Ι	ΣΚ	ΥΙ		Τ				
ΜΠ	Ι	ΣΚ	Ο		Τ		Ο		

Βλέπετε, πῶς τὸ ἐλληνικὸ-χειλικὸ «Π» ἔγινε ἀπ' τοὺς τούρκους, τοὺς πέρσες και τοὺς φράγκους και τοὺς ἱταλοὺς βαρὺ -«ΜΠ». Τὸ «Ξ» (= ΚΣ) διατηρήθηκε στοὺς τούρκους και τοὺς πέρσες. Στούς φράγκους και τοὺς ἱταλοὺς ...ἀναποδογύρισε κι ἀπὸ «ΚΣ» ἔγινε «ΣΚ» (μπι-σκ-ότο). Τὸ «Μ» ἐξαφανίστηκε στοὺς φράγκους και τοὺς ἱταλοὺς, ἐνῶ οἱ τούρκοι και οἱ πέρσες τὸ διατηροῦν. Τέλος τὸ μέσο-ὀδοντικὸ-«Δ» τοῦ παξαμα-δ-ίου γίνεται σκληρὸ-ὀδοντικὸ-«Τ» στό τούρκικο «μπεξιμέτ», τὸ περσικὸ «μπεξουμάτ», τὸ φράγκικο «μπισκουίτ», τὸ γνωστὸ μας: «μπισκότ-ον». Γιά τὰ φωνήεντα «μὴν ψάχνετε νὰ βρῆτε ἄκρη», ὡς και γιά τίς καταλήξεις.

Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ, σ' όποια λέξη κι ἂν πάρετε. 'Ο ἐλληνικὸς μας βύσσος, γίνεται στοὺς λατίνους BYSSUS (πλήρης ἀντιγραφή, ἀκόμα και τοῦ διπλοῦ SS), στοὺς τούρκους «μπούζ» (BYZ). Καταλαβαίνετε ἐδῶ, ὅτι οἱ τούρκοι κάνανε τὸ ἐλλην. B→ΜΠ, τὸ ἐλλην. Υ→ΟΥ (U) και τὰ δύο ΣΣ→Ζ. Τέλος, «πέταξαν» τὴν κατάληξη -ος. Οἱ ἐβραῖοι τὸν βύσσο μας τὸν κάνανε: BYS (προφ. μπούτς). Οἱ ἄραβες: «μπεζζ», οἱ Ἰνδοὶ (σανσκριτικά): BAS, οἱ ἀρμένιοι: «μπεχέτς». Δὲς και στοὺς φράγκους: TISSU (ὁ ὑφασμένος)... πόσο «πιστὰ» διατήρησαν τὸ διπλοῦν «ΣΣ», ἂν και κάναν τὸ B τοῦ βύσσου μας T!

[Συνεχίζεται]

ΜΙΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἑπόμνηση

Περπατοῦμε σὲ μιὰ ματωμένη γῇ
 μετὸ στίγμα τῆς ἐνοχῆς στό πρόσωπο.
 Οὔτε ὁ ἥλιος οὔτε ἡ βροχή
 οὔτε οἱ ἄνεμοι οὔτε τὰ κύματα τῶν ὠκεανῶν
 μποροῦν νὰ σβήσουν
 τὸ σημάδι πού μᾶς ἄφησαν στό μέτωπο οἱ καιροί,
 τὰ προπατορικὰ ἁμαρτήματα τῆς ἐποχῆς τῶν σπηλαίων,
 τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀετῶν, τοῦ μύθου τῶν Ἀρίων
 καί τοῦ χαμοῦ τῆς Χιροσίμα.

Περπατοῦμε σὲ μιὰ ματωμένη γῇ
 μετὸ στιλέττο τῆς ἐπόμνησης στό στήθος
 ἀνάμεσα σὲ τάφους και ὄνειρα.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Δύο Έλλάδες

Στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων πραγματοποιούνται κοσμογονικές ανακατατάξεις, ενώ στα παρασκήνια προετοιμάζονται απίθανες αλλαγές. Το μέλλον βέβαια είναι άγνωστο, αλλά μετά βεβαιότητας διαπιστώνεται από παντού κάποια όξυνση εθνικισμού. Οι πολιτικοί παρατηρητές άρχισαν να μιλούν πάλι για την «**πυριτιδαποθήκη των Βαλκανίων**». Όλοι προπαρασκευάζονται να είναι παρόντες στην τράπεζα των ανακατατάξεων, όπου θα εμφανισθούν με απαιτήσεις, διεκδικήσεις και κυρίως πανέτοιμοι να χύσουν αίμα για τους εθνικούς τους σκοπούς.

Μέσα σ' αυτόν τον αναβρασμό των βαλκανικών εθνοτήτων οι μόνοι ήρεμοι είναι οι Έλληνες. Ιδιαίτερα μάλιστα νηφάλιο είναι το Έλληνικό κράτος, λες και δεν διεξάγεται δίπλα μας φονικός πόλεμος, λες και οι Σκοπιανοί δεν διεκδικούν την Μακεδονία μας, λες και οι Ιταλοί δεν εισήλθαν και στρατιωτικά στην Άλβανία, όπως παλιά, λες και στην Βόρειο Ελλάδα δεν δραστηριοποιείται ή τάχα μουσουλμανική, αλλά στην ουσία Τουρκική μειονότητα κ.τ.λ. Για την Ελληνική εξωτερική πολιτική φαίνεται ότι όλα αυτά συμβαίνουν κάπου μακριά, στο άλλο ήμισφαίριο και όχι μέσα και δίπλα στην πατρίδα μας.

Υπάρχουν σήμερα δύο Έλλάδες. Η μία ή **βαλκανική**, που θέλει αδράνεια, αποφυγή κάθε κινδύνου, παραίτηση από κάθε διεκδίκησή μας, καλόπισμα των Τούρκων, παράπονα στους Σκοπιανούς: «δεν ντρέπεσθε να λέτε ιστορικές ανακρίβειες; ή Μακεδονία είναι Ελληνική, το απέδειξαν και οι ανασκαφές της Βεργίνας» (δηλαδή, αν δεν γίνονταν ανασκαφές, θα μέναμε από επιχειρήματα;).

Η άλλη Έλλάς είναι ή **Ελληνική** που θέλει Βόρειο Ήπειρο, που απαιτεί αποκατάσταση συνόρων προς Βορράν, ιδίως προς τις Ελληνικές πόλεις της Μακεδονίας που βρίσκονται υπό σλαβικό ζυγό, που θέλει να αγωνισθῇ για Ἀνατολική Ρωμυλία, που στίς απαιτήσεις των Τούρκων στο Αίγαίο απαντᾷ με τὰ δικαιώματά μας στην Ἀνατολική Θράκη, Ἰμβρο, Τένεδο κ.τ.λ.

Κάθε Έλληνας διαλέγει ποιάν Ελλάδα προτιμᾷ. Τὴν Ψωροκώσταινα που «πολιτισμένα» που «ΕΟΚικά» θὰ ἀπασχολῆται με τὸν Κοσκωτᾶ, τὶς προβληματικές καὶ τὸ ἰσοζύγιο πληρωμῶν ἢ τὴν Ελλάδα τοῦ πνεύματος τοῦ 1912-13 τοῦ 1920-22 καὶ τοῦ 1940-41.

Κάθε Έλληνας ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ προτιμήσῃ τὴν μία ἢ τὴν ἄλλη Ελλάδα. Τὸ βέβαιο ὅμως εἶναι, ὅτι ὅλοι μας ξέρουμε ποιά Ελλάδα εἶναι ἀντάξια τῆς ἱστορίας της καὶ με ποιά Ελλάδα γράφεται ἡ ἱστορία.

Ἡρώες καὶ ψευτοήρωες

Στὴν Ελλάδα δὲν σεβόμαστε τοὺς ἥρωες που θυσιάσθηκαν ἢ ἀκρωτηριασθήκανε στοὺς ἀγῶνες τῆς πατρίδος. Ἀκόμη καὶ τὸ σῆμα οἱ ἴδιοι ἀνάπηροι ἔπαυσαν νὰ τὸ φέρουν. Ἐκεῖνο τὸ ὁμορφο ἔμβλημα με τὸ στεφάνι δάφνης καὶ τὸ ξίφος σπάνια τὸ βλέπουμε, διότι τὸ κράτος δὲν τὸ τιμᾷ, οἱ πολῖτες δὲν τὸ τιμοῦν. Ἀπὸ τὸ 1940 ἕως τὸ 1952, δηλαδή ἀπὸ τὴν δόξα τοῦ 1940, τὴν πραγματικὴ Ἀ-

ντίστασι, την περίοδο 1946-49 και τόν πόλεμο της Κορέας χιλιάδες Έλληνό-πouλα στρατιῶτες, αξιωματικοί και ἄλλοι ἀγωνιστὲς ἔχασαν τὴν ἀρτιμέλειά τους μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἰδανικῶν τῆς Ἑλλάδος. Κι' ὅμως γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς χιλιάδες ἀποδειγμένους ἥρωες δὲν καθιερώθηκε μιὰ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν των. Ἐνῶ γιὰ τοὺς ψευτοῦς τοῦ Πολυτεχνείου κ.τ.λ. τελοῦνται γιορτὲς μὲ ὑποχρεωτικὴ συμμετοχὴ τοῦ κράτους σ' αὐτές, μὲ ἀργίες, μὲ ὁμιλίες ἀκόμη καὶ στὸν Στρατό, μὲ «προσκυνήματα» τῶν μαθητῶν καὶ μὲ καταθέσεις στεφάνων ὅλης τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας στὸ «ἱερό» χῶρο τοῦ Πολυτεχνείου.

Ὁ στρατός, τὰ κόμματα, οἱ μαθητές, οἱ φοιτητές, ὁ δῆθεν πνευματικὸς κόσμος, οἱ ἐργατοπατέρες καὶ γενικὰ ὁλόκληρο τὸ κράτος δὲν τιμοῦν τοὺς νεκροὺς ἥρωες τῶν πολέμων μας. Γιατί; Διότι τόσο ἀξίζουν, διότι τόσο καταλαβαίνουν τίς θυσίες; Ὁχι τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἀπλούστατα οἱ ἐξουσιαστὲς τοὺς εἶπαν ποιοὺς θὰ τιμοῦν καὶ ποιοὺς ὄχι. Καὶ γιὰ τοὺς ἐξουσιαστὲς δὲν πρέπει νὰ τιμῶνται οἱ ἔθνικοι ἥρωες, διότι ἔτσι παραδειγματίζεται ἡ νεολαία, ὀξύνεται ὁ πατριωτισμὸς καὶ προβάλλονται τὰ ἰδανικά, πράγματα ἀντίθετα πρὸς τίς ἐπιδιώξεις τῶν ἐξουσιαστῶν, πὺ θέλουν λαοὺς μὲ κοινωνικὰ αἰτήματα, μὲ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις κι ὄχι μὲ ἔθνικα ὁράματα.

Ἐξ ἄλλου ἐμεῖς ἔχουμε στρατό, ἀλλὰ δὲν τὸν χρησιμοποιοῦμε. Οὔτε γιὰ τὴν Κύπρο οὔτε γιὰ τὴν βόρειο Ἡπειρο οὔτε νὰ τρίζουμε τὰ δόντια στοὺς σλαβοσκοπιανούς ψευτομακεδόνες. Πουθενὰ γιὰ ἔθνικοὺς λόγους δὲν ἐχρησιμοποιήσαμε τὸν στρατό μας. Αὐτὸν τὸν ἔχουμε γιὰ νὰ μαζεύη τὰ σκουπίδια, ὅταν ἀπεργοῦν οἱ σκουπιδιάρηδες καὶ νὰ μεταφέρη μὲ τὰ αὐτοκίνητά του τοὺς Ἀθηναίους, ὅταν ἀπεργοῦν οἱ ὁδηγοὶ λεωφορείων. Βέβαια ὁ στρατός εἶναι ἔτοιμος νὰ κάνη τὸ καθήκον του, ἀλλὰ ἡ κομματικὴ ἡγεσία δὲν τοῦ θέτει ἔθνικὲς ἀποστολές. Ἀπεναντίας ἐπιδιώκει νὰ τὸν δημοσιοῦπαλληλοποιήσῃ καὶ νὰ τοῦ στερήσῃ κάθε ἰδεολογικὸ περιεχόμενο. Φαντάζεσθε, ὅτι ἦταν ποτὲ δυνατό τὸ νεοελληνικὸ κρατίδιο νὰ τὰ ἔβαζε μὲ τοὺς Ἀμερικανούς; φαντάζεσθε ποτὲ ὅτι θὰ ἄντεχε τὸ κοινοβουλευτικὸ καθεστῶς, ἂν βομβαρδιζόταν ἐπὶ μῆνες καθημερινὰ ἡ Ἀθήνα, ὅπως ἡ Βαγδάτη; Φαντάζεσθε τοὺς νεοέλληνες πολιτικοὺς νὰ ἦταν στὴν πρώτη γραμμὴ μάχης ὅπως οἱ Ἰρακινοί; Οἱ νεοέλληνες ἀντιαμερικανοὶ μόνο πορεῖες μπροστὰ στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία μποροῦν νὰ ὀργανώσουν καὶ μὲ τέτοιους περιπάτους πιστεύουν ὅτι διαφυλάσσουν τὴν ἔθνικὴ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος! Ἄν τοὺς πῆτε νὰ ἀγωνισθοῦν, πρῶτοι καὶ καλύτεροι οἱ ὀργανωτὲς τῶν ἀντιαμερικανικῶν πορειῶν θὰ λιποτακτοῦσαν. Τὸ 1974 οἱ Τοῦρκοι ἐπετέθησαν στὴν Κύπρο καὶ στὴν Ἑλλάδα διελύθη ἓνα καθεστῶς, πὺ μάλιστα ἐβασίζετο στὸν στρατό. Σκεφθῆτε τί θὰ συνέβαινε, ἂν ἡ Ἀμερικὴ ἐπετίθετο στὴν Ἑλλάδα.

Μὲ τὴν σύγχρονο νεοελληνικὴ νοοτροπία τῶν προσφυγῶν σὲ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς καὶ τῶν ἐκλιπαρήσεων, γιὰ νὰ μᾶς δώσουν ἄλλοι τὸ δίκαιό μας, δὲν ἐπιζοῦν τὰ Ἑθνη.

Παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν

Συγχαίρομε τὸν Δήμον Ἐλούντας, ὁ ὁποῖος μπάζωσε μὲ κοκκινόχωμα 3.000 τ.μ. τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Ἐλούντας (ἡ πόλι εἶναι ἡμιβυθισμένη στὴν Ἀλυκὴ Ἐλούντας) καὶ ζητεῖ νὰ μπαζώσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου, γιὰ νὰ κατασκευάσῃ ποδοσφαιρικὸ γήπεδο!..

Αἴσα

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ*

**ΓΗΡΑΣ: Ἡ ἀναπότρεπτη πορεία
ἀπὸ τὴν σύλληψη μέχρι τὸν θάνατο**

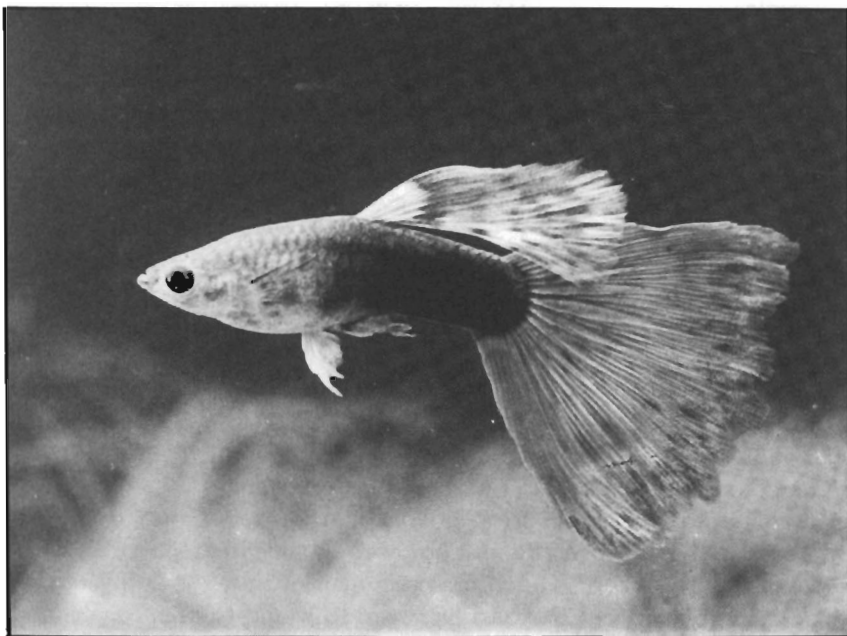
«Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀνασταίνει, μὲ πεθαίνει κι ὅλας»

Τὸ 1989 ἐκυκλοφόρησε στὴν Γερμανία γραμματόσημο, τὸ ὁποῖο δείχνει τὰ ποσοστὰ συνταξιοδοτήσεων ἀρρένων-θηλέων κατὰ τὴν προβιομηχανικὴ ἐποχὴ (ἔτος 1889), τὴν σύγχρονη (ἔτος 1989), καὶ τὴν μελλοντικὴ (ἔτος 2000). Παρατηροῦμε, ὅτι ὀλιγώτεροι συνταξιοδοτούμενοι ὑπάρχουν κατὰ τὴν προβιομηχανικὴ ἐποχὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἡ γραφικὴ παράστασι τῆς κατανομῆς ἔχει σχῆμα ἑλατου καὶ περισσότεροι κατὰ τὴν σύγχρονη ἐποχὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἡ παράστασι τῆς κατανομῆς ὁμοιάζει μὲ μπαλλόνι καὶ ἀκόμη περισσότεροι κατὰ τὴν μελλοντικὴ, ὅπου τὸ μπαλλόνι εἶναι πιὸ φουσκωμένο στὸ ἐπάνω μέρος.

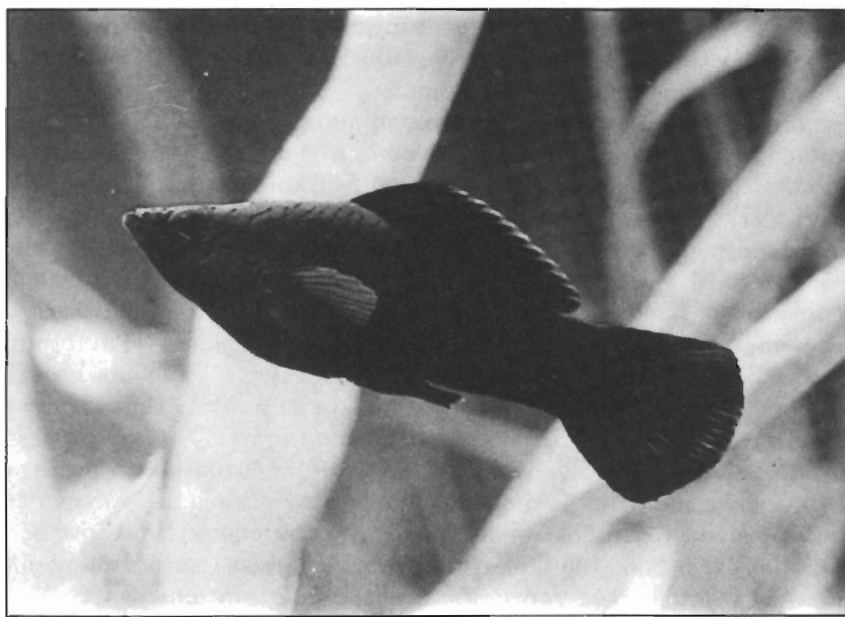
Τὸ προσδόκιμον τῆς ἐπιβιώσεως, διότι περὶ αὐτοῦ πρόκειται, κατὰ παράδοσιν συνδέεται μὲ τὸ ἀκαθάριστο ἐθνικὸ προϊόν ἢ ἀκόμα καλύτερα κατὰ Wieser¹ μὲ τὴν κατανάλωσι ἐνέργειας. Ἡ ἀνεξέλεγκτη ὅμως αὔξησι τῆς ἐνέργειας ἔχει καὶ δυσάρεστες ἐπιπτώσεις, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ Rowland-Isaksen². Σχετικὰ μὲ τὴν αὐτοδηλητηρίασι τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὶς συνεπαγόμενες ἀρνητικὰς συνέπειες ἐπὶ τοῦ προσδοκίμου ἐπιβιώσεως ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια ἐντονώτερα παρὰ ποτὲ οἱ σκέψεις τοῦ «Δαυλοῦ», σελ. 6601, στὴ στήλῃ «Ἐθνικά», κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ τέλος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ ἀξιολογίας εἶχε ὡς ἀναπόφευκτο ἐπιχείριο τὴν τρομερὴν οἰκολογικὴν καταστροφὴν, τῆς ὁποίας ὅλοι εἴμεθα μάρτυρες. Ἐπὶ καιρο καθίσταται καὶ τὸ ἄρθρο τοῦ Winter («Δαυλὸς» σελ. 6554) περὶ τῶν μὴ καταστροφικῶν μορφῶν ἐνέργειας.

Γίνεται φανερό ἀπὸ τὴν προσεκτικώτερη παρατήρησι τοῦ Γερμανικοῦ γραμματοσήμου, ὅτι παρερχομένου τοῦ χρόνου αὐξάνεται περισσότερο ἡ παρουσία τῶν μεγαλύτερων ἡλικιῶν στὴν κοινωνία μας. Ὅλοι ἐμπειρικῶς γνωρίζουμε, τί σημαίνει ἡ λέξι γῆρας, ὅμως προσεκτικώτερη ἐξέτασι τοῦ θέματος μᾶς ὁδηγεῖ σὲ ἀξιοσημεῖωτα συμπεράσματα. Ὁ καθηγητὴς Κ. Σπετσίερης στὸ βιβλίο του «Ἡ ψυχικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου» ὀρίζει ὡς πρώτη γεροντικὴ ἡλικία τὴν ἡλικία μεταξὺ 60-75 ἐτῶν καὶ ὡς ἔσχατη τὴν ἀπὸ 75 ἐτῶν καὶ ἄνω. Ἄλλοι συγγραφεῖς ὡς ὁ E.B. Hurlock³ καὶ ὁ K.I. Δημητρόπουλος⁴ δίδουν ἄλλους ἀριθμούς. Ἡ ἀντίφασι αὐτῇ τῶν ἀριθμῶν θυμίζει αὐτὸ ποὺ ὁ λαὸς ἐκφράζει ὡς ἐξῆς: «Ἐπὶ τῶν νέων ἐξῆντα ἐτῶν καὶ γέροι εἴκοσι ἐτῶν». Ἡ σύγχυσι προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐξίσωσι τοῦ μαθηματικοῦ χρόνου μὲ τὸν βιολογικὸν χρόνον, ἡ ὁποία συχνὰ ὁδηγεῖ σὲ ἄτοπα συμπεράσματα. Ὁ μαθηματικὸς χρόνος ὑπολογίζεται συμβατικὰ μὲ τὸ ρολόι, ἐνῶ ὁ βιολογικὸς εἶναι μιὰ σταθερὰ διάστασι, ἡ ὁποία σχηματίζεται ἀπὸ τὴν σειρὰ ὅλων τῶν ὀργανικῶν μεταβολῶν καὶ τροποποιήσεων ἀπὸ τῆς συλλήψεως μέχρι τοῦ θανάτου. Ὁ ρυθμὸς τοῦ βιολογικοῦ χρόνου διαφέρει κατὰ ἄτομον, ἡλικίαν καὶ φυλὴν. Ὁ βιολογικὸς χρόνος ὡς σταθερὰ διάστασι ἀποδίδει τὴν ζωὴ τοῦ

* Ὁ κ. Κλ. Στ. εἶναι ἱατρὸς μαιευτῆρας-γυναικολόγος.

Τὸ πανέμορφο ψάρι Γκάμσι. Ἔχει ἔντονο σεξουαλισμὸ καὶ πᾶσχει ἀπὸ γήρας.

Τὸ πανάσχημο πετρόψαρο. Εἶναι ὑποσεξουαλικὸ καὶ δὲν πᾶσχει ἀπὸ γήρας.

ἐμβίου ὄντος καὶ ἔχει κατατεθῇ στὸ ὥριο ἢ τὰ χρωμοσώματα. Ὁ A. Carrel⁵ διακρίνει τὸν χρόνο σὲ «φυσικὸ» καὶ «ἐσωτερικόν». Ὁ Μαγελάνος, ὅταν ἔκανε τὸν πρῶτο περίπλου τῆς γῆς πρὸς τὰ δυτικά, διαπίστωσε ἡμερολογιακὴ διαφορά. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο περιεγράφη ἀπὸ τὸν ἐπικεφαλῆς τῶν ἑλληνικῶν πληρωμάτων τῆς Ρόδου, ὀνόματι Πιγκαφέτα, καὶ προξένησε μεγάλη ἐντύπωσι στὴν Εὐρώπῃ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἐκτοτε εὐφάνταστοι μυθιστοριογράφοι συγγέοντες τὸν μαθηματικὸ μὲ τὸν βιολογικὸ χρόνο περιγράφουν, πῶς ταξιδεύοντας τὰ ταχέα διαστημόπλοια πρὸς δυσμὰς κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τους στὴν γῆ θὰ εὕρουν δεινοσαύρους. Ὁ Κιέρων⁶ μὲ ἐπιτυχία στὸ πέμπτο κεφάλαιο τοῦ «Περὶ γήρατος» ἔργου του ἀριθμεῖ τέσσαρα μειονεκτήματά του. Ὅμως ἀπὸ τὸ ἕκτο κεφάλαιο καὶ μέχρι τέλους τοῦ ἔργου τὰ ἀνασκευάζει ἀποδεικνύων ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ γήρατος διαφέρουν κατὰ ἄτομο καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσαφθοῦν συγκεκριμένα «ἐλαττώματα» στὸ γῆρας. Ὡστε ὀρθότερη εἶναι ἡ λειτουργικὴ ἐξέτασι τοῦ γήρατος ἀνὰ εἶδος καὶ ἄτομο παρὰ ἡ χρονολογικὴ.

Πολλὰ δένδρα π.χ. κωνοφόρα, ἐλιές, σεκόγιες τῆς Καλιφόρνιας, πλάτανοι κ.λπ. δὲν πάσχουν ἀπὸ γῆρας. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ αἰωνόβια δένδρα δίνει ἴσο καρπὸ μὲ ἕνα νέο δένδρο, καὶ παρουσιάζει ἱκανοποιητικὴ ἀντίστασι σὲ ξυλοφάγα ἔντομα. Ἀπὸ τὸν ζωικὸ κόσμον πολλοὶ κατώτεροι ὀργανισμοί, ὅπως τὸ βλεφαριδωτὸ πρωτόζωο «*παραμέτσιουμ*» κ.ἄ., δὲν δείχνουν σημεῖα γήρατος. Κάθε παραμέτσιουμ διαιρεῖται σὲ δύο νέα σ' ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἡλικίας του. Ἡ βασίλισσα τῶν μελισσῶν εἶναι πολὺ μακροβιότερη ἐν σχέσει μὲ τὶς ἐργάτριες καὶ πάντοτε ἱκανὴ νὰ γεννᾷ αὐγά. Ὅταν ἡ βασίλισσα κρίνει ὅτι ἡ συνέχισι τῆς ζωῆς της δὲν ἔχει νόημα — γιὰ λόγους ποὺ ἐκείνη γνωρίζει —, ἐπιτρέπει νὰ τὴν σκοτώσουν οἱ ἐργάτριες. Στὰ ἀγήραστα ὑπάγονται καὶ τὰ δίθυρα μαλάκια ἀχιβάδες. Ἀγήραστα εἶναι καὶ τὰ γνωστὰ μας πετρόψαρα. Ἀντιθέτως πάσχουν ἀπὸ γῆρας τὰ πανέμορφα ψάρια «γκάμωσι». Σύγκρισι μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἰχθύων δεικνύει, ὅτι τὰ γκάμωσι ἔχουν πρῶιμο καὶ ἔντονο σεξουαλισμὸ ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ πετρόψαρα.

Παρατηρήσεις στὸν ἄνθρωπο ὑπάρχουν γιὰ τὴν «χορεία τοῦ Χούντικτον» καὶ τὸ καρκίνωμα τοῦ προστάτου. Ἡ χορεία (δηλ. ἀκούσιες κινήσεις) τοῦ Χούντικτον εἶναι μιὰ κληρονομικὴ θανατηφόρος νόσος. Παρουσιάζεται σὲ τριαντάχρονους καὶ ὁ ἀσθενὴς πεθαίνει σὲ δέκα χρόνια μὲ σημεῖα πρῶιμου γήρατος. Κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς νόσου οἱ ἀσθενεῖς ἐμφανίζουν ὑπερσεξουαλισμὸ, ἂν καὶ οἱ ἱατροὶ τοὺς συμβουλεύουν νὰ μὴν τεκνοποιοῦν. Ὁ καρκίνος τοῦ προστάτου εἶναι νόσος τῶν ἀρρένων τῆς ἡλικίας τῶν 65 ἐτῶν. Παρατηρήσεις δείχνουν, ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ κατὰ τὴν ἀναπαραγωγικὴν τους ἡλικίαν εἶχαν ηὐξημένο προστατικὸ ἔκκριμα ἀπὸ σπέρμα ὑψηλοῦ ὄγκου καὶ ἄρα ηὐξημένες εὐκαιρίες τεκνοποιίας. Στὰ πλαίσια αὐτὰ ἔχουν γίνει ἐργασίες στὸ γνωστὸ εἶδος ἰχθύος, τὸν σολομό. Ὡς γνωστόν, ὁ σολομὸς ἀνεβαίνει πρὸς τὶς πηγὰς τῶν ποταμῶν ἀκμαῖος, ἀφήνει τὸν γόνον καὶ μόνο τότε ὑφίσταται γῆρας σὲ καλπάζουσα μορφή. Ὁ ἰχθύς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν πάσχει ἀπὸ νόσους φθορᾶς, ὅπως ὁ καταρράκτης τῶν ὀφθαλμῶν, εἶναι ἐπιρρεπὴς σὲ λοιμώξεις, τὰ πτερύγιά του φθείρονται καὶ οἱ γνάθοι του γίνονται σουβλερές. Βιοχημικὲς ἐξετάσεις δείχνουν ὅτι ὁ σολομὸς, ὅταν γεννᾷ, καταπλημμυρίζεται ἀπὸ τὴν ὁρμόνη κορτιζόνη τὴν παραγόμενὴ ἀπὸ τὰ ἐπινεφρίδια. Ἐὰν ἐκταμοῦν τὰ ἐπινεφρίδια, ὁ ἰχθύς δὲν θὰ γεννήσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲν

Γραμματοσήμο του 1989 της Γερμανίας. Δείχνει τὰ ποσοστὰ συνταξιοδοτούμενων τοῦ παρελθόντος (1889) τοῦ παρόντος (1989) καὶ τοῦ μέλλοντος 2000. Σαφῶς ὑπογραμμίζει τὴν ἀνερχομένη κοινωνικὴ σημασία τῆς τρίτης ἡλικίας.

θὰ πάθη ὀξὺ γῆρας. Παρατηροῦμε λοιπὸν μία ἀκόμη σύνδεσι ἔρωτος-γῆρατος.

Δυνάμει τῶν ἀνωτέρω δὲν εἶναι παράλογο νὰ συνδέσουμε τὰ γονίδια τοῦ ἔρωτος μὲ ἐκεῖνα τοῦ γῆρατος· ἴσως μάλιστα καὶ νὰ εἶναι τὰ ἴδια. Εὐλόγως τότε θὰ μπορούσαμε νὰ ἀντιστρέψουμε τὸ νιτσεϊκὸ «*Ἐκεῖνο ποὺ μὲ πεθαίνει, μὲ ἀνασταίνει κι ὅλας*» σὲ «*Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀνασταίνει, μὲ πεθαίνει κι ὅλας*» καθὼς καὶ τὸ ἐπικὸ «*ὁ τρώσας καὶ ἰάσεται*» σὲ «*ὁ ἰάσας καὶ τρώσεται*». Προκειμένου νὰ μελετήσουμε τὴν ἀναγκαιότητα ὑπάρξεως τῶν γονιδίων τοῦ γῆρατος, δυνάμεθα νὰ τὰ παραλληλίσουμε μὲ τὰ γονίδια τῆς δρεπανοκυτταρικῆς ἀναιμίας, ἡ ὁποία εἶναι μία κληρονομικὴ θανατηφόρος νόσος. Ὅσοι ὅμως ἔχουν ἀπλῶς τὸ γονίδιο, δείχνουν μεγαλύτερη ἀντοχὴ στὴν ἐλονοσία. Ἐὰν βεβαίως ἡ ἐλονοσία ἐκκριθῇ, ὅπως ἔγινε στὰ σύγχρονα μεγάλα ἀστικά κέντρα, τότε τὸ γονίδιο αὐτὸ εἶναι ἀνεπιθύμητο. Συνεπῶς τὰ γονίδια τῆς δρεπανοκυτταρικῆς ἀναιμίας εἶναι ἐπιθυμητὰ ἢ ἀνεπιθύμητα ἀναλόγως, ἂν στὴν περιοχὴ ὑπάρχει ἢ δὲν ὑπάρχει ἐλονοσία. Κατ' ἀναλογίαν τὰ γονίδια τοῦ γῆρατος ἐνδέχεται νὰ μὴν εἶναι ἀπολύτως ἀνεπιθύμητα ἀναλόγως μὲ τὶς λειτουργίες ποὺ συγκαθορίζουν. Ἐὰν τὸ πόρισμα τῶν προηγουμένων παραγράφων εἶναι ὀρθὸ καὶ συνδέονται πράγματι τὰ γονίδια τοῦ θανάτου μὲ τὰ γονίδια τοῦ ἔρωτος καὶ γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐτίμησε πολὺ τὴν θεὰ Ἀφροδίτη, τότε ἀσφαλῶς ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ προτιμοῦσε μία συντομώτερη καὶ χαρίεσσα νεότητα ἀπὸ μία ἄχαρι καὶ παρατεταμένη νεότητα.

Ἐφ' ὅσον σήμερα δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἐπέμβασι στὰ γονίδια, ἡ προσοχὴ τῶν γεροντολόγων ἔχει στραφῇ πρὸς συμβατικώτερες μεθόδους. Γνωστὲς εἶναι οἱ ἐρ-

γασίες της 'Ασλάν με την νοβοκαΐνη και του Βορονόφ. "Άλλοι επιστήμονες εξετάζουν την φύσι προς συναγωγήν συμπερασμάτων. 'Ο έρευνητής Α. Κεράμης στο Πανεπιστήμιο Ροκφέλλερ έστρεψε την προσοχή του προς την παχυσαρκία και την συνοδό υπεργλυκαιμία. 'Εφ' όσον ή υπεργλυκαιμία επιμείνη, τότε παράγονται δυσλειτουργικές πρωτεΐνες, που είναι τελικά προϊόντα. Αυτές έναποτιθέμενες ως άνεξέλεγκτα απόβλητα έμποδίζουν την κυτταρική διαίρεσι και λειτουργία με αποτέλεσμα της εμφάνισι του γήρατος. 'Ανάλογες είναι οι έργασίες του Ρ. Γουώλφορντ. Αυτός αξιοποιεί παρατηρήσεις του έτους 1930, κατά τις οποίες, έφ' όσον ή δίαιτα ενός άρουραίου ελαττωθῇ κατά 30% ή ζωή του παρατείνεται κατά τὸ ένα τρίτον. 'Ο έρευνητής έχει ελαττώσει την θερμιδική δίαιτα την δική του και τῶν συνεργατῶν του κατά 30%. 'Η έργασία εύρίσκεται εν εξέλιξει και τὰ συμπεράσματα δὲν έχουν ανακοινωθῇ ακόμη.

'Εν κατακλείδι, μπορούμε νά δεχθοῦμε, ότι κάθε ανθρώπινη ηλικία είναι δυνατόν νά θεωρηθῇ ως προβαθμίδα του θανάτου και περισσότερο τὸ γῆρας.

Βιβλιογραφία

1. Wieser W., περ. «Φυσιογνωμία», 73 σ. 543-549 (1976).
2. Rowland F.S. και Isaksen, «Οί αλλαγές στην ατμόσφαιρα» (Wiley Chichester 1988).
3. Hurlock E.B., «'Εξελικτική ψυχολογία», 2η έκδοσις Mc Graw-Hill Book Company, New York 1959.
4. Δημητρόπουλος, Κ.Ι., «'Εξελικτική ψυχολογία», έκδοσις β', Πάτραι-'Αθήναι 1954.
5. Carrel A., «'Ανθρωπος, αυτός ό άγνωστος», μετάφρασις Ν.Α. Τζαρτζάνου, έκδοσις β', 'Αθήναι 1952.
6. Κικέρων, *Περὶ γήρατος*, Μ.Ν. Bouillet, pars tertia, τόμος έκτος, Παρίσι 1831.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΑΣ-ΝΑΙΘΩΝΑΣ

Οί πρεπούμενοι

*Μπροστά στην άβυσσο ποτέ μὴν τρέμεις,
την όκηνηρία διώξε της καρδιάς·
και δίχως άλλου χέρι νά προσμένεις,
με τόλμη πέρασέ την μονομιᾶς.*

*Στρωμένη είναι ή ζωή μ' άβύσσους·
κι' αν θέλεις νά 'ναι ή όδός σου όρθή,
μὴ στηριχθεῖς σ' αδύναμους ναρκίσσους,
αλλά μονάχος φθάσε στην κορφή.*

*Τη σκέψη σου δυνάμωνε μ' άνδρεία,
προσπέρνα τις άβύσσους με χαρά
κι' άπ' της ζωῆς μὴ φεύγεις τη μαγεία.*

Κερματο-βραχο-ομολογο-αγοραπωλησίες

Θαῦμα! Μάλιστα, κύριοι, αὐτὲς εἶναι πραγματικὰ νέες ιδέες. Καὶ μι-
λάμε, βέβαια, γιὰ τὶς οικονομικὲς ἐκλάμψεις τῶν ἡμετέρων φωστήρων
τῆς Ἑξ-ουσίας. Ἄς τὶς πάρουμε ὁμῶς μία πρὸς μία.

Ἀρχικὰ ἐκεῖνο τὸ μεταλλικὸ ἑκατόδραχμο εἶναι μούρλια! Ξέρετε.
Ἐκεῖνο μὲ τὸν Μεγαλέξανδρο ὡς Ἀμμωνα-Δία. Μεγάλη ἡ τιμὴ τοῦ
μακαρίτη. Τί νὰ κάνουμε; Χάθηκαν οἱ ἄλλες τοῦ ἀπεικονίσεις... Ἀλλῶς
τε οὔτε ἡ προτομὴ του στὸ Μουσεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἦταν καλὴ
οὔτε τὸ ἀνάγλυφό του μὲ τὸν Διογένη στὴν Βίλλα Ἀλμπάνι τῆς Ρώμης
ἦταν ἄξιο τοῦ ὀνόματός του. Ὅσο γιὰ τὸ ψηφιδωτὸ ποὺ ἀναπαριστᾷ
τὴν μάχη τῆς Ἰσσοῦ... ἔ! αὐτὸ παραῖταν Ἑλληνικόν. Ἄσε ποὺ δη-
μιουργεῖ καὶ περιέργους συνειρμούς γιὰ νίκες, αὐτοκρατορίες καὶ Ἑλ-
ληνικοὺς πολιτισμούς. Ἐνῶ τώρα... Ἀμμων-Δίας σοῦ λέει ὁ ἄλλος· δὲν
μπορεῖ, ὅλο καὶ κάποια σχέση θὰ ἔχη μὲ Φοῖνικες, Χανααναίους καὶ δὲν
συμμαζεύεται. Ἀσφαλεῖς πληροφορίες θέλουν τὸ καινούργιο δεκαχί-
λιαρο ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ, ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψη νὰ φέρῃ ἀπεικόνισιν τοῦ
Βαᾶλ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ Περικλῆ ντυμένου Ἑβραίου. Ἔτσι γιὰ νὰ
μὴ ξεχνιώμαστε...

Ἄμ τὸ ἄλλο; Αὐτὴ κι ἂν εἶναι καταπληκτικὴ ιδέα! Νὰ ρεφάρουμε τὸ
ἄνοιγμα τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀπὸ τὴν πώληση βραχονησίδων. Γιατί,
βρὲ παιδιὰ, τέτοια κακομοιριά; Τί νὰ πιάσῃς ἀπὸ τὶς βραχονησίδες; Ψί-
χουλα! Ἐνῶ ἂν πουλούσαμε, λ.χ., τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, ὅσο
νάναί θὰ κλείναμε γιὰ κάμποσα χρόνια ἀρκετὲς τρύπες. Ἄσε, δηλαδή,
ποὺ θὰ γλυτώνουμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν προπαγάνδα τῶν Τούρκων καὶ
τῶν Σκοπιανῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει ἐπανεέλθει ὡς νέα ιδέα ἡ προσωποκρά-
τηση γιὰ χρέη πρὸς τὸ Δημόσιο, ἐμεῖς θεωροῦμε τὸ μέτρο ἀτελέσφορο.
Χρῶστὰ κάποιος στὸ Δημόσιο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πληρώσῃ; Ἄς ἐξοφλή-
σῃ ἐπὶ σώμασιν. Ἀφοῦ τοῦ κατασχέσουν, δηλαδή, κινητὰ καὶ ἀκίνητα,
νὰ τὸν πάρουν δοῦλο αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Ὅχι σὰν τώρα, ποὺ
γιὰ δέκα χιλιάδες τρῶς κατὰ μῆνες φυλακὴ καὶ σὲ τρέφει τὸ Δημόσιο.
Τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τέλους, τί νὰ πρωτοκάνῃ; Νὰ ἀπελευθερώσῃ τὶς τιμές, νὰ
φορολογήσῃ τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα ἢ νὰ συντηρήσῃ τὶς στρατιᾶς τῶν
τροφίμων του, ποὺ τσακίζονται στὴν κούραση — καὶ τὸ Κράτος χάρις
εἰς τοὺς κόπους των λειτουργεῖ ρολοῖ;

Ὅμως ἡ πραγματικὰ μεγάλη ιδέα ἦταν αὐτὴ τῶν κτηματικῶν ὁμολό-
γων. Τύφλα νὰ ᾗχῃ ὁ Κολμπέρ, ὁ Ἄνταμ Σμιθ καὶ ὅλοι οἱ οἰκονομολό-
γοι. Ἀφοῦ ἡ ἀχανὲς ἔκτασις τοῦ Λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς εἶναι τό-
σο ἀραιοκατῳκημένη καὶ ἀφοῦ μᾶς περισσεύουν τόσες δασικὲς ἐκτάσεις
(ποὺ κοντεύουμε νὰ σκάσουμε ἀπὸ τὸ πολὺ ὀξυγόνο), γιὰ τὴν νὰ μὴ ἀπο-
χαρακτηρίσουμε κάποιες ἀπ' αὐτὰς καὶ νὰ τὶς δώσουμε γιὰ οἰκιστικούς
λόγους· νὰ δοῦμε, βρὲ ἀδελφέ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ τσιμέντου! Εὐτυχῶς
ποὺ ὁ δασικὸς μας πλοῦτος μόνον μὲ τοῦ Καναδᾶ μπορεῖ νὰ συγκριθῇ.
Ὅσο γιὰ ἀτμόσφαιρα, τὰ καινούργια σανατόρια θὰ χτίζονται πλέον
στὸν Ἀσπρόπυργο καὶ στὴν Ἑλευσῖνα...

Γιῶργος Πετρόπουλος

AIDS και μερικά άλλα

Βγήκα στην πιο αγαπημένη μου ταβέρνα στην Πλάκα με την Γερμανίδα φίλη μου, που έκανα παρέα πριν είκοσι ολόκληρα χρόνια (TEMPUS FUGIT, όπως γράφουν και τα παλιά ρολόγια). Τότε ήταν φοιτήτρια της ιατρικής εκεί, αλλά σήμερα διευθύντρια σε ένα από τα μεγαλύτερα νοσοκομεία της Γερμανίας (στην Γερμανία δεν υπάρχει τόσο γεροντοκρατία όπως εδώ). Μετά τα «δικά» μας της έκανα στενό μαρκάρισμα στις επιστημονικές ερωτήσεις:

«Ποιά είναι η γνώμη σου για το AIDS;».

«Τί ακριβώς θέλεις να μάθεις;».

«Θά βρεθεί σύντομα φάρμακο γι' αυτό;».

«Φάρμακο δεν πιστεύω να βρεθεί ποτέ, μου απάντησε. «Το έμβολιο όμως το έχουν μισο-φτιάξει».

«Πόσες φορές θά πρέπει να το παίρνουμε; Μία;» ρώτησα εγώ.

«'Αφού δεν έχει ακόμα τελειώσει, πώς θέλεις να σου πω πόσες φορές θά το παίρνεις; Συνήθως όμως τα περισσότερα έμβολια τα κάνουμε τρεις φορές».

«Πώς νομίζεις, ότι προήλθε αυτή η άρρώστια;» ρώτησα με ενδιαφέρον εγώ.

«'Από τα εργαστήρια», είπε με σιγουριά η Εύα.

«'Οντως λένε ότι το AIDS δημιουργήθηκε στα εργαστήρια βιολογικού πολέμου της 'Αμερικής», έφερα τις αντιρρήσεις μου εγώ. «Λένε ότι παίρνανε κρατούμενους από τις φυλακές, στους οποίους κάνανε πειράματα, και μετά τους αφήνανε ελεύθερους χαρίζοντάς τους την ποινή. Και επειδή αυτοί στην "στενή" είχαν μάθει να πηγαίνουν με άντρες — έλλείπει γυναικών —, το ίδιο κάνανε κι όταν βγήκαν έξω. Γι' αυτό στην αρχή η άρρώστια αυτή ονομάστηκε "ασθένεια των ομοφυλόφιλων". Όμως ο πατέρας μου δεν πιστεύει ούτε σ' αυτό, ούτε στους πράσινους πιθήκους. Λέει ότι είναι μετάλλαξη ενός παλιού ιού, ως πούμε π.χ. της ήπατίτιδας».

Η Εύα όμως δεν συμφώνησε: «'Η ιστορία της ιατρικής έχει δείξει, ότι δεν υπήρξε ποτέ άρρώστια στην ανθρωπότητα, που ο ανθρώπινος οργανισμός να μην μπορούσε ν' αντισταθεί σ' αυτήν. Τα ζώα μεταφέρουνε κολλητικές αρρώστιες το ένα στο άλλο, αλλά καμμία δεν έφερε το τέλος του κόσμου. Γιατί λοιπόν αυτό που δεν έγινε στα προηγούμενα 50.000.000 χρόνια — ή, ως πούμε, 100.000 — να γίνει στα τελευταία πέντε...;».

Μετά όμως ήρθαν τα φαγητά, και αλλάξαμε θέμα. «Τί γίνεται, πότε θά παντρευτείς;» με ρώτησε.

«'Όταν ήθελα να παντρευτώ, δεν μπορούσα και τώρα που μπορώ, δεν θέλω. 'Ο γάμος είναι αναγκαίο κακό», της απάντησα εγώ.

«'Όχι, ο γάμος είναι καλό. Φτάνει να βρείς τόν σωστό άνθρωπο. Μην περιμένεις όμως να είναι ακριβώς σαν και σένα. Στην φύση δεν υπάρχουν ούτε δύο φύλλα ίδια. Μην όνειροπολείς τα πράγματα, και φαντάζεσαι πράγματα για τις γυναίκες, που δεν υπάρχουν πραγματικά».

«Δέν μ' άρέσουν οι νέες γυναίκες».

«'Οντως οι λίγο μεγαλύτερες είναι πιο ισορροπημένες και έχουν ήρεμήσει. Οί νέες κοπέλλες δέν αφοσιώνονται στις πραγματικότητες της ζωής. Παντρεύονται τόν πρίγκιπα και μετά, αν δέν είναι πρίγκιπας, "γειά σου"».

«Οί γυναίκες είναι καλές, αλλά στιφάδο», σάρκασα.

«Τί είναι αυτό;».

«Ένα ελληνικό φαγητό».

Τò πρόσωπο τῆς Εὔας συννέφιασε, ἄνοιξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ μιλήσει, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα. Καταλαβαίνοντας τὸ λάθος μου, τὴ ρώτησα κάτι ἄλλο: «Τὸ νοσοκομεῖο πὺ ἐργάζεσαι εἶναι τὸ καλύτερο τῆς Γερμανίας;».

«Στὴ Γερμανία δὲν ὑπάρχει καλύτερο ἢ χειρότερο νοσοκομεῖο. Ὅλα προσφέρουν στάνταρντ ἱατρικὴ. Ἀπλῶς γιὰ ὀρισμένα ὄργανα, καρδιές-συκώτια-νεφρά, πρέπει νὰ πᾶς σὲ ἐξειδικευμένα νοσοκομεῖα. Τώρα ὁμως τὸ ΙΚΑ τῆς Γερμανίας ἄρχισε νὰ ἐλαττώνει τὰ λεφτὰ πὺ δίνει σὲ μερικὰ νοσοκομεῖα γιὰ τὴν περίθαλψη τῶν ἀσθενῶν, καὶ ἔτσι θὰ ὑπάρξουν κι ἐκεῖ διακρίσεις ὅπως στὴν Ἑλλάδα. Δίνει σήμερα στὰ νοσοκομεῖα περίπου 350 μάρκα τὴ μέρα γιὰ κάθε ἀσθενῆ. Τὸ νοσοκομεῖο ὁμως τοῦ λέει: “Θέλω 450 γιὰ νὰ κάνω στάνταρντ ἱατρικὴ”. Καὶ τὸ ΙΚΑ τοῦ ἀποκρίνεται: “Ὅχι, θὰ πάρεις μόνο 350”».

«Γιατί τὸ κάνει αὐτό;» ρώτησα μὲ ἀπορία.

«Γιατί οἱ πολιτικοὶ τῆς Γερμανίας σκέφτηκαν, ὅτι οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς οἱ λιγότεροι. Καὶ στοὺς ὑγιεῖς θὰ ἀρέσει νὰ πληρώνουν λιγότερα λεφτὰ γιὰ τὸ ΙΚΑ καὶ νὰ ἀγοράζουν μὲ τὴ διαφορά, ἄς ποῦμε, μιὰ μοτοσυκλέττα. Ἀν ρωτήσεις ἕναν νεαρὸ Γερμανὸ “τί προτιμᾷς: νὰ ἀγοράσεις μιὰ μοτοσυκλέττα ἢ νὰ κάνει καλύτερη θεραπεία ὁ παπποῦς;”, θὰ σοῦ ἀπαντήσει “νὰ πεθάνει ὁ παπποῦς: τί τὰ θέλει τὰ ὀγδόντα του χρόνια;”».

«Κρίμα, γιατί οἱ Γερμανοὶ εἶναι πνευματικοὶ ἄνθρωποι καὶ διαβάζουν πολὺ», εἶπα ἀγανακτισμένα ἐγώ.

«Ὅχι πιά. Μόνο τότε πὺ ἦσουν ἐσὺ στὴν Γερμανία. Τώρα, τίς ἐλεύθερες ὥρες τους, ὅλο βλέπουν τηλεόραση, κι ὅταν δὲν βλέπουν τηλεόραση παίζουν μὲ τὸν κομπιούτερ».

Ἡ Εὔα εἶχε ἀνάψει ἀπ’ τὴ συζήτηση καὶ τὰ γαλανὰ μάτια της, πὺ θυμίζουν τόσο καλὰ παρόλα τὰ χρόνια, πετοῦσαν ἀστραπές. Ἦθελε νὰ μὲ κερᾷσει — πρᾶγμα σπάνιο γιὰ Γερμανό -, γιὰ τοῦτο τῆς εἶπα:

«Μὲ συγχωρεῖς, πάω μιὰ στιγμὴ στὴν τουαλέττα».

Ἀντ’ αὐτοῦ ὁμως πῆγα στὸ ταμεῖο καὶ πλήρωσα ἐγώ. Παλιὸ κόλλπο. Ὅταν γύρισα πίσω, μιλήσαμε λίγο ἀκόμα καὶ μετὰ τῆς εἶπα: «Πᾶμε;...».

«Πῶς “πᾶμε;”. Ἀφοῦ δὲν πληρώσαμε».

«Ὅλα εἶναι ὑπὸ ἐλεγχον», τῆς εἶπα γελώντας.

«Ἐσὺ πρὸς στιγμὴν ξέφυγες ἀπὸ τὸν ἐλεγχό μου καὶ μᾶλλον θὰ πῆγες καὶ πλήρωσες», παραπονέθηκε συνοφρυωμένη αὐτὴ.

Παρατήρησα ρυτίδες γέλιου γύρω ἀπ’ τὰ μάτια της καὶ τίς λιγοστὲς ἄσπρες τρίχες στὰ κοντὰ μαλλιά της, καὶ κατάλαβα πῶς ἀγύριστα χρόνια εἶχαν περάσει. Δὲν ἦταν πιά ἡ ἴδια ἐκθαμβωτικὴ αἰσθησιακὴ κοπέλλα μὲ τὰ μεταξένια μακριὰ μαλλιά, οὔτε ἤμουνα ἐγώ ὁ ἴδιος θαμπωμένος ἀνέμελος ἔφηβος μὲ τὰ γελαστὰ ρεμβῶδη μάτια.

Ὅθων Μ. Δέφνερ

Ἀσύλου τόπος

Ἕσσυλο ἢ Ἑλλάς, τὸ κράτος ὁ μέγας ἀπὸν. Καὶ ἐὰν ἀκόμα δὲν τὸ ἔχετε ἀντιληφθεῖ, κυττάξτε γύρω σας νὰ δεῖτε τὴν πραγματικότητα. Ἕσσυλο τὸ σχολεῖο, Ἕσσυλο τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο, Ἕσσυλο οἱ ἐκκλησίες καὶ τὰ φρενοκομεῖα, Ἕσσυλο τὰ σπίτια καὶ οἱ βουλευτές. Μά, ἀλήθεια, νοιώθουν τόσο ἀνυπεράσπιστοι καὶ ζητοῦν προστασία;

Δύο τινὰ μποροῦν νὰ συμβαίνουν: Ζοῦμε ἢ σὲ μία κοινωνία ἀθῶων περιστερῶν, ποὺ βλέπουν τὸ Ἕσσυλο σὰν τὸν περιστερῶνα τους ἢ σὲ μία κοινωνία ἀδηφάγων, ἐπιτηδεῖων καταχραστῶν, ποὺ βλέπουν μέσα ἀπὸ τὸ Ἕσσυλο τὴν ἐξουσία τους νὰ ἐδραιώνεται. Τὰ ἀθῶα ὅμως περιστέρια συνήθως τὰ σκοτώνουν καὶ ἐρημώνουν οἱ περιστερῶνες· τὰ Ἕσσυλα ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν...

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο. Ἕσσυλο λοιπὸν ἐβαπτίσθη στὸ ὄνομα τῆς δημοκρατίας, αὐτῆς ποὺ ἔχασε ὅμως τὴν ταυτότητά της κάπου στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων. Ἕσσυλο, γιὰ νὰ προστατέψει - ποιούς καὶ ἀπὸ ποιόν; Τοὺς φοιτητές (γιατί γι' αὐτοὺς ὑποτίθεται πὼς ὑπάρχει) ἀπὸ τοὺς καθηγητές; ἝΗ τοὺς καθηγητές ἀπὸ τοὺς φοιτητές; Μήπως τοὺς φοιτητές ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ σύνολο ἢ μήπως ἀπὸ τοὺς νόμους;

ἝΑς εἴμαστε σοβαροὶ ἐπιτέλους καὶ ἅς μᾶς δηλώσουν, ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀπαιτοῦν ξεχωριστὰ προνόμια ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο λαό. Γιατί μὲ τὴν λογικὴ τοῦ ἀσύλου καὶ ὁ οἰκοδόμος πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃ, ὁ χῶρος ἐργασίας του, ἢ οἰκοδομή, νὰ εἶναι Ἕσσυλο.

Γιατί ὁ κάθε φοιτητῆς νὰ ἀπολαμβάνει ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως; Ναί, τὸ Πανεπιστήμιο εἶναι Ἕνας ναός. Καὶ μόνο ὡς ναός ὀφείλει νὰ προστατευτεῖ καὶ ὄχι ὡς Ἕσσυλο. Ναός ὅμως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστήμης. ὝΟποιαδήποτε περίπτωσις ἀλλοιώσεως αὐτοῦ τοῦ χαρακτηρισμοῦ καταρρίπτει ἅμεσα τὴν αἰτιολογία ὑπάρξεώς του.

Καιρὸς νὰ ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους. Τὸ Πανεπιστήμιο, τὸ Πολυτεχνεῖο καὶ ὅλες οἱ ἅλλες σχολές εἶναι χῶροι, ὅπου πολῖτες σὰν ὅλους τοὺς ἅλλους προσπαθοῦν νὰ ἀναπτύξουν τὸ πνεῦμα καὶ ταυτόχρονα νὰ δώσουν λύσεις στὰ ἀδιέξοδα τοῦ σημερινοῦ μας ὑλικοῦ καὶ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶναι χῶροι πολιτικῆς ἀντιπαλότητος οὔτε ἐξυπηρέτησις ἀλόγων συμφερόντων. ὝΟταν οἱ Ἕιδιοι οἱ φοιτητές λοιπὸν δὲν σέβονται τὸν χῶρο ἐργασίας τους, θεσπίζουν Ἕνα δεῦτερο Ἕσσυλο μέσα στὸ προῦπάρχον, ποὺ ἔχουν ἀπορρίψει.

ἝΕκεῖ πρέπει καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν οἱ λίγοι ἀπὸ τοὺς πολλούς. Νὰ μὴν τοὺς ἐπιτρέπεται ἢ πρόσβασις στὸν πυρῆνα τῆς γνώσεως καὶ τῆς μαθήσεως καὶ νὰ ἀφεθοῦν στὸ Ἕσσυλο ποὺ διάλεξαν νὰ ὑπηρετήσουν. Αὐτὸ τῆς πιστῆς κομματικῆς ταυτότητας, τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς ὑποδούλωσής τους. ἝἝτσι τὸ Ἕσσυλο πρέπει νὰ λειτουργεῖ ὡς μονόδρομος γι' αὐτοὺς ποὺ ἀπαρνοῦνται τὴν ἰδέα τοῦ φοιτητῆ-ἐρευνητῆ-ἐπιστήμονα καὶ ἀσπάζονται ἐκεῖνη τοῦ φοιτητῆ-πολιτικοῦ στελέχους-ταραξία· καὶ νὰ ἀπομονωθοῦν ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα ἀπὸ τὸν ἐρευνητικὸ στίβο τῶν

διαφόρων σχολῶν. Γιατί ναι μὲν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολιτικό ὄν, ἀλλὰ στοὺς ἀνάλογους πολιτικούς χώρους.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτοὶ ποὺ πρόσφατα κατέλυσαν τὴν ἔννοια τοῦ ἀσύλου κάθε ἄλλο παρὰ φοιτητὲς ἦταν, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύει καὶ πάλι, πόσο τρωτὸ καὶ οὐτοπιστικό εἶναι νὰ πιστεύουμε, ὅτι τὸ ἄσυλο μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ ἀποτελεσματικά. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ «παραγνωρίσουμε» καὶ τὴν «συμβολή» ἐκ τῶν ἔσω, τοὺς ἴδιους τοὺς φοιτητὲς, ποὺ ἄλλες φορές ἔδωσαν «τὸ βροντερὸ παρόν».

Καὶ «συντετριμμένοι» πρύτανις καὶ πρυτανοκόλακες θρηνοῦσαν τὸν χαμὸ τοῦ Πολυτεχνείου, τοὺς τοίχους ποὺ ἔπεσαν, τὰ κεραμίδια ποὺ ἔσπασαν, τοὺς πίνακες, τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ βιβλία ποὺ κήκαν. Κανεῖς τους ὅμως δὲν μίλησε γιὰ τὴν ἰδέα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς γνώσης, ποὺ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ δολοφονήθηκε ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαθὲς βλέμμα τους. Αὐτοὶ ἔβλεπαν τὰ ντουβάρια...

Θέλετε τὸ ἄσυλο καὶ τὸ ἀξίζετε πραγματικά. Ταιριάζει στοὺς χαρακτήρες σας, μαθημένοι μιὰ ζωὴ νὰ ζεῖτε πίσω ἀπὸ τίτλους καὶ ἀξιώματα· καὶ αὐτὰ τὸ ἄσυλο ἀφειδῶς σᾶς τὰ παρέχει. Ὅχι, δὲν θὰ χάσετε τίς καρτέκλες σας, θὰ ξαναφτιάξουν καινούργιες. Ξύλα ὑπάρχουν πολλὰ, ψυχὴ δὲν ὑπάρχει.

Ἐν κατακλείδι κύριοι:

Ἄσυλο σημαίνει προστασία. Σημαίνει καλύπτομαι πίσω ἀπὸ κάτι, γιὰ νὰ μὴν ἀντιμετωπίσω τὴν πραγματικότητα. Σημαίνει τέλος θρασυδειλία.

Στὴν χώρα αὕτῃ κάποτε γκρέμιζαν τὰ τείχη, γιὰ νὰ περάσουν ὀλυμπιονίκες. Δὲν τὰ χρειάζονταν. Εἶχαν τὴν δύναμη, τὸ σθένος νὰ δοῦν κατάφατσα τὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ εἶχαν τέτοιους πολίτες. Ἡ Σπάρτη ἦταν ἀτείχιστη πόλη. Ἀέναο σύμβολο θάρρους καὶ μεγαλείου. Τέτοιοι πολῖτες πέθαναν στὶς Θερμοπύλες καὶ δὲν καλύφθηκαν πίσω ἀπὸ τὸ ἄσυλο τῆς οὐδετερότητας.

Συντρίψτε τὰ τείχη τῶν ὁποιωνδήποτε ἀσύλων πνευματικῶν καὶ μὴ. Ἀποδείξτε, ὅτι τὸ θάρρος δὲν ἔσβησε σ' αὐτὴν τὴν χώρα. Τολμῆστε νὰ ἀντισταθεῖτε στὰ θρασυδειλία ἀνθρωπάκια, ποὺ καλύπτονται πίσω ἀπὸ ταμπέλλες, γιὰτὶ φοβοῦνται μὴν χάσουν τίς ἐξουσίες τους.

Ἀς ψάξουν μέσ' στὶς καρδιές τους γιὰ τὸν φόβο. Θὰ δοῦν, ὅτι ὑπάρχει. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἄσυλο θάναί γιὰ πάντα φυλακισμένοι.

Νέμεσις

Είχα πέσει σάν κομήτης στο σχολείο εκείνο, και ό διευθυντής Σεμιόν Μπούντεα δέν έκρυψε τή δυσφορία του. “Όπως φαίνεται, του χαλούσα κάποια σχέδια. Στο σχολείο όμως είχα τοποθετηθεί με έντολή του πρώτου Γραμματέα της Κομματικής Έπιτροπής της πόλης Κ., έτσι, θέλοντας και μή, με καλωσόρισε, με παρουσίασε στο διδακτικό προσωπικό και μου είπε ν’ αναλάβω ύπηρεσία την άλλη μέρα στις όκτώ.

Τό σχολείο ήταν έφτατάξιο. Έγώ θα είχα τις διπλές πέμπτες, έκτες και έβδομες τάξεις, που μου εξασφάλιζαν δώδεκα ώρες την εβδομάδα (παρέδιδα ρωσική γλώσσα). Τις υπόλοιπες έξι ώρες, που είχα ανάγκη, για να ολοκληρώσω τη νόρμα μου, θα μου τις έδιναν σε άλλο σχολείο της πόλης.

‘Ο διευθυντής Μπούντεα είχε περάσει τα έξηντα, κρατιόταν όμως καλά. Ήτανε μικρόσωμος, με δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι, κοντό λαιμό, κόκκινο μούτρο και μικρή καμπούρα. Τό βλέμμα του θύμιζε καλόβολο κριάρι, κάποτε όμως έρχόταν στο σχολείο με κόκκινα μάτια, και τότε έμοιαζε με λυσσασμένο λύκο. Οί συνάδελφοι ήξεραν τό μυστικό των μεταμορφώσεων του κι έπαιρναν τα μέτρα τους. “Αν είχε χάσει στο πόκερ την περασμένη νύχτα, τότε γινόταν τέρας, να μη βρεθείς στο δρόμο του. Τις περισσότερες φορές όμως έβγαινε κερδισμένος, όποτε τα κόκκινα μάτια του δέν ήσαν υποχρεωτικώς κακά, και οί άνθρωποι του χαμογελούσαν κι επήγαιναν στις τάξεις τους. ‘Ανεξιχνίαστος ήταν ό διευθυντής Μπούντεα στις κανονικές ημέρες, όταν δέν είχε προηγηθεί χαρτοπαίγνιο. Οί καθηγητές και οί δασκάλες δέν μπορούσαν να πάρουν κανένα προληπτικό μέτρο. ‘Ο διευθυντής έβρισκε πάντα κάποια πρόταση να κολλήσει του ενός ή του άλλου, ν’ απευθύνει απειλές για δυσμενή έκθεση, για χρηματικές ποινές κλπ., κλπ.

‘Ιδιαίτερα σκληρά φερόταν ό διευθυντής προς την καθηγήτρια Κάπρος, που παρέδιδε φυσική και χημεία στο τμήμα μειονότητας του σχολείου. ‘Η καθηγήτρια Κάπρος είχε περασμένα τα πενήντα, ήταν εύσωμη κι έπασχε από την καρδιά. ‘Ο

διευθυντής του σχολείου της έβρισκε πάντα κάτι, εκείνη έπεφτε λιπόθυμη, και οί άλλοι έφερναν άμέσως τόν πλεχτό καναπέ, που ήτανε σε μιá γωνιά της αίθουσας του προσωπικού, έβαζαν ξαπλωμένη πάνω την κυρία Κάπρος, ώσότου περάσει ή κρίση. ‘Η σκληρή αυτή είχε επαναληφθεί κάμποσες φορές κι εγώ ένδιαφέρθηκα να μάθω τους λόγους της ιδιαίτερης αντίπαθείας του διευθυντή προς τη γυναίκα εκείνη. Κανείς όμως δέν μου εξήγοιυσε. “Εμεινα με την έντύπωση, ότι ό διευθυντής ένκιλείτο από έναν κάποιο σωβινισμό. (‘Η καθηγήτρια Κάπρος μου είπε κάποτε: “Έμένα δέ με νοιάζει, εγώ έζησα τη ζωή μου. Φοβάμαι όμως, ότι ό άνθρωπος αυτός θα κυνηγάει και τόν γιό μου σε όλη του τη ζωή”). ‘Ο μαθηματικός Γιόσκα (της ίδιας με την Κάπρος μειονότητας) διόρθωνε τα τετράδια των μαθητών του με κόκκινα και πράσινα μολύβια, ό διευθυντής Μπούντεα του έκαμε την παρατήρηση: “Γιατί χρησιμοποιείς αυτά τα χρώματα;» “Διότι αυτά έχω», — απάντησε εκείνος. ‘Ο διευθυντής όμως δέν ικανοποιήθηκε: “Όχι, άλλος είναι ό λόγος... Τό λευκό χαρτί και τα δυό αυτά χρώματα σχηματίζουν την έννική σας σημαία!... (‘Η Κάπρος και ό Γιόσκα με θεωρούσαν δικό τους και μου τα έλεγαν).

‘Ο διευθυντής Μπούντεα έμενε σ’ ένα δωμάτιο του σχολείου, όπου πήγαινα και τόν έβρισκα τόν πρώτο καιρό τα βράδυα, για να παίξομε σκάκι. Σε μιá τέτοια επίσκεψη, πριν ακόμη χτυπήσω την πόρτα, ακουσα μουρμουρητά. Με τόν χτύπο τα μουρμουρητά έπασαν. ‘Εγώ επέμενα, καμμιá όμως απάντηση. Τότε μίλησα: “Κύριε διευθυντά, εγώ είμαι, ό Α.Β., ήρθα για σκάκι». ‘Ακούστηκαν βήματα, μισάνοιξε ή πόρτα, και ό Μπούντεα μου είπε: “Απόψε έχω μουσαφिरάιους, σκάκι θα παίξομε άλλη φορά». ‘Εγώ όμως πρόλαβα και είδα καπνούς από τσιγάρα και κάμποσες φηγούρες γύρω από τό τραπέζι. ‘Ο Μπούντεα είχε τορμοκρατηθεί με τη σκέψη, ότι έκαμνε έφοδο ή μιλιτία...

‘Ο Μπούντεα και ή παρέα του έπαιζαν στο κουμάρι τα χρήματα του άνεπίσημου

Ταμείου 'Αλληλοβοήθειας τῶν εκπαιδευτικῶν. (Μικρὲς μηνιάτικες συνδρομὲς τῶν μετόχων τοῦ Ταμείου συγκεντρώνονταν σ' ἓνα ποσό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔπαιρναν ἄτοκα δάνεια οἱ χρεῖαν ἔχοντες). 'Ο Σεμιὸν Μπούντεα (ὁ καθηγητὴς Μπουνταλᾶς τὸν ὀνόμαζε, ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, «Σεμιὸμ»- 'Ημιάνθρωπο) ἦταν πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου 'Αλληλοβοήθειας. Πρὶν πάω ἐγὼ στὸ σχολεῖο του, ἐκεῖνος πρόλαβε νὰ κερδίσει στὸν τζόγο κάπου 25 χιλιάδες μονάδες τοῦ Ταμείου (ὁ μέσος μισθὸς τοῦ εκπαιδευτικοῦ ἦταν 1500 μονάδες). 'Η κατάχρησις ἀποκαλύφθηκε, παρὰ τὶς μηχανεὲς τοῦ Μπούντεα (εἶχε «καλύψει» τὸ ποσὸν μὲ πλαστὲς ἀποδείξεις δανείων), φυλακὴ ὅμως ἐπῆγε μόνο ὁ ταμίας, ὁ Μπούντεα ἔμεινε πρὸς πέρα πρόεδρος τοῦ Ταμείου. "Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ μάθω μὲ τὸν καιρὸ, ἀφοῦ γίνω κι ἐγὼ μέτοχος τοῦ Ταμείου 'Αλληλοβοήθειας καὶ πληρώσω κάπου τέσσερις συνδρομὲς.

'Ο διευθυντὴς Μπούντεα συνέχιζε νὰ παίζει καὶ νὰ κερδίζει τὰ χρήματα τοῦ Ταμείου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσει ν' ἀποκαλυφθεῖ καὶ δευτέρη κατάχρησις, αὐτὴ τὴ φορὰ 65 χιλιάδων. Τὸ νέο μαθεύτηκε γρήγορα, καὶ ὅλοι οἱ εκπαιδευτικοὶ περίμεναν αὐστηρὰ πλεον μέτρα τιμωρίας τῶν ὑπευθύνων καὶ εἰδικὰ τοῦ προέδρου Μπούντεα. Οἱ μῆνες περνοῦσαν, καὶ μέτρα δὲν ἀνακοινώονταν. Κάποτε ἔχωσαν στὴ φυλακὴ τὸν δεύτερο ταμιά· ὁ Μπούντεα ἔμενε πρόεδρος τοῦ Ταμείου...

'Εγὼ τώρα, ἤμουν ἄμεσα ἐνδιαφερόμενος, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τίποτε. Τὸ πῆρα πάντως σὰν ζήτημα φιλοτιμίας καὶ ἄρχισα νὰ ἐρευνῶ τὸ θέμα. Μίλησα μὲ πολλοὺς μετόχους τοῦ Ταμείου, ἀκόμῃ καὶ μὲ ὀρισμένους, ποὺ ἔπαιζαν πόκερ μὲ τὸν Μπούντεα στὸ δωμάτιο ἐκείνου, εἶχαν ὅμως κάποιους λόγους τώρα νὰ μαρτυρήσουν. Πέρασαν τρεῖς-τέσσερις μῆνες, καὶ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις. Θὰ ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶ, ἐγὼ ὅμως ἔγραψα ἄλλη ἀναφορά, πολυσέλιδη πλεον, ὅπου ἀνέπτυσσα τὴ βασικὴ κατάχρησις, ἀναφερόμουν ὅμως καὶ σὲ ἄλλες μικρότερες καταχρήσεις καὶ παρανομίες τοῦ Μπούντεα — μὲ λεπτομερὴ στοιχεῖα καὶ μὲ ἑννέα μάρτυρες. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀποτάθηκα στὸ 'Υπουργεῖο

Παιδείας. 'Ηταν καλοκαίρι τοῦ 1962.

Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ ἴδιου ἔτους εἰδοποιήθηκα νὰ πάω στὴν 'Επιτροπὴ Πόλης τοῦ Κόμματος. Πῆγα τὴν ὀρισμένη μέρα καὶ ὦρα. "Ἡμουν πολὺ περίεργος: τί νὰ μὲ ἤθελαν ἄραγε;

Σ' ἓνα γραφεῖο μὲ ὑποδέχτηκαν ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας στελεχῶν τῆς Γενικῆς 'Επιθεώρησης Χουρντουκάς (εἶχα πάρει παλιότερα μιὰ ὑπογραφή του γιὰ κάποιο πιστοποιητικὸ) καὶ ἓνα ἄλλο πρόσωπο, ἄγνωστό μου ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ. Ρώτησα τὸν γνωστό μου κύριο Χουρντουκάς γιὰ τὸν λόγο τῆς συνάντησης. 'Εκεῖνος ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα τὸν ἄλλον:

— 'Ο σύντροφος Φιούστιους θὰ σᾶς ἐξηγήσει, — εἶπε μὲ κάποια δουλοπρέπεια.

'Ο Χουρντουκάς ἦταν ὀγκώδης, σὰν παχύδερμο, ἀλλὰ μειλίχιος καὶ χαμογελαστός. 'Ο Φιούστιους, ἀντίθετα, ἔμοιαζε μὲ καλοκαιρινὴ ἄλεπού, εἶχε μεγάλο καὶ προτεταμένο τὸ κάτω σαγόνι καὶ μαῦρα πονηρὰ μάτια. Δὲν ἔκρυβε, ὅτι εἶναι τὸ κύριο πρόσωπο ἐδῶ. Καθόταν ἀμίλητος καὶ μελετοῦσε τὸ ἀντικείμενο, ἔμένα. Μελετοῦσα ὅμως κι ἐγὼ ἐκείνον. Κάποτε ἄνοιξε τὸ στόμα του:

— Σᾶς ἐκαλέσαμε, γιὰ νὰ κουβεντιάσουμε σχετικὰ μὲ τὴν ἀναφορά σας πρὸς τὸ 'Υπουργεῖο, — εἶπε καὶ χαμογέλασε μὲ σημασία.

"Εμείνα ἀναυδός. Γιὰ δὲς — ποῦ ἔφτασε ἡ ἀναφορά μου! 'Ο Φιούστιους ἔνοιωσε τὴν ἀμηχανία μου κι ἔγινε προκλητικός.

— Κύριε Χλωρὲ, ὁ διευθυντὴς Μπούντεα εἶναι στὸ διπλανὸ δωμάτιο. 'Εσεῖς ἐπαίzaτε κάποτε σκάκι μαζὺ του. Συμφιλιωθείτε, γιὰ νὰ τελειώσει ἡ δυσάρεστη αὐτὴ ἱστορία.

"Ὅταν ἔμπαῖνα ἐγὼ στὸ γραφεῖο, εἶχα δεῖ τὴν πλάτη μιᾶς φιγούρας, ποῦ ἔβγαῖνε ἀπὸ ἄλλη πόρτα. "Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Μπούντεα, γιὰ νὰ μᾶς συμφιλιώσουν. Δεύτερη ἐκπληξὴ αὐτὴ. Τὰ ἔχασα τελείως. Δὲν ἄργησα ὅμως νὰ συνέλθω καὶ ν' ἀποκρούσω τὴν πρότασις συμφιλίωσης κατηγορηματικά:

— 'Εγὼ δὲν ἔχω προσωπικὰ μὲ τὸν διευθυντὴ Μπούντεα. Κατήγγειλα τὶς καταχρήσεις του κι ἓνα σωρὸ ἄλλες παρανο-

μίες... Ζητώ να τις εξετάσετε, — είπα κοφτά και σηκώθηκα.

— Σκεφθείτε το πάλι, και κουβεντιάζομε αργότερα, — με αυτά τὰ λόγια και μ' ἔβανα συγκαταβατικό χαμόγελο με συνόδευσε ὁ Φιούστιους.

Μετὰ ἀπὸ δυὸ-τρεις ἑβδομάδες μ' ἔκαλεσαν πάλι. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀκόμη ρώτησα ἂν ἐξέτασαν τοὺς προταθέντες μάρτυρες.

— Οἱ μάρτυρες αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀξιόπιστοι...

— Μὰ εἶναι ἐκπαιδευτικοί, ὀρισμένοι και μέλη τοῦ κόμματός σας!

— Μπορεῖ νὰ εἶναι μέλη τοῦ κόμματος, ἀλλὰ δὲν πληρώνουν τίς μηνιάτικες συνδρομές τους...

Ὁ Φιούστιους ἀπαντοῦσε, χωρὶς νὰ σκέφτεται πολὺ, ἔδειχνε τὴν ἀπόφασή του νὰ δώσει τὴν «πρέπουσα» λύση, νὰ βγάλει τὸν Μπούντεα λάδι.

— Κύριε Χλωρέ, ἔχετε πέσει ἀπλῶς στατα θύμα λανθασμένων πληροφοριῶν... Πεῖτε το, γιὰ νὰ κλείσομε τὸ θέμα... Τὸ ἴδιο εἶχε συμβεῖ και μὲ τὸν διακεκριμένο πολίτη Πέτκου, ποὺ καταδικάστηκε μάλιστα σὲ φυλάκιση...

Ἀλλὴ ἐκπληξή αὐτὴ: ὥστε ἔσωσαν τὸν Πέτκου! Ὁ ἀπόστρατος ταγματάρχης Πέτκου ἦταν μέλος τοῦ Λαϊκοῦ Συμβουλίου τῆς Πόλης, υπεύθυνος τοῦ τομέα στέγασης. Τὸ πρόβλημα ἦταν δξύτατο ἐκείνη τὴν περίοδο. Ὁ πολίτης Πέτκου δεχόταν σὲ ἀκρόαση τὸν κόσμον μιὰ ἢ δυὸ φορές τὴν ἑβδομάδα. Εἶχα ζητήσῃ κι ἐγὼ ἀκρόαση γιὰ ἓνα δωμάτιο, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οἱ ἄνθρωποι στὴν οὐρὰ μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Πέτκου μιλοῦσαν γιὰ λαδῶματα κλπ.

Ἀργότερα ἔμαθα, πὼς κάποιος ὑποσχέθηκε τοῦ Πέτκου χρήματα, γιὰ νὰ τοῦ δώσει διαμέρισμα, ὅρισε χρόνο και τόπο παράδοσης τοῦ ποσοῦ, εἰδοποίησε ὅμως τὴν ἀσφάλεια, ποὺ τὴν κατάλληλη στιγμή συνέλαβε τὸν πολίτη Πέτκου μὲ ἑξὶ χιλιάδες στὸν φάκελο. Ἐγινε αὐτόφωρο δικαστήριο, και ὁ Πέτκου ὡδηγήθηκε στὸ φρέσκο, ὅπου ἔπρεπε νὰ μείνει κάμποσα χρόνια. Αὐτὸ ἦταν κοινὸ μυστικὸ στὴν πόλὴ μας.

— Καὶ πὼς τέλειωσε ἡ ὑπόθεση τοῦ πολίτη Πέτκου: — ρώτησα ἐγὼ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Φιούστιους κατελήφθη ἀπὸ μιὰ εὐφορία ἄνευ προηγουμένου:

— Ὁ μηνυτὴς ἔκαμε ἄλλη κατάθεση, και ὁ πολίτης Πέτκου ἀπαλλάχθηκε πάσης κατηγορίας...

— Τὸν βγάλατε ἄθῳα περιστερά! — εἶπα εἰρωνικά πλέον ἐγὼ.

Τὸ θέμα ξεκαθάριζε μέσα στὸ μυαλό μου. Ἐφόσον ἀνέτρεψαν κάτὶ τὸ δεδικασμένο, δὲν θ' ἄφηναν τώρα νὰ δικαστεῖ ὁ Μπούντεα.

— Θέλετε νὰ σώσετε τὸν ἀπατεῶνα και καταχραστὴ Μπούντεα... Ἐ, λοιπόν, σᾶς τὸν χαρίζω. Ἐγὼ παραιτοῦμαι. Μὴ ζητᾶτε νὰ γίνω και συνένοχός σας. Ἀπλῶς παραιτοῦμαι. Αὐτὸ εἶναι ἄρκετὸ γιὰ σᾶς... Ἐλπίζω, νὰ μὴ μὲ ἐνοχλήσετε ἄλλη φορὰ!

Ὁ διευθυντὴς Μπούντεα, σὰν πρόεδρος τοῦ Τ.Α., ὀργάνωσε γενικὴ συνέλευση τῶν μετόχων τοῦ Ταμεῖου και τὰ ἔκαμε πλακάκια. Ἐγὼ αὐτοδιαγράφηκα ἀπὸ τὸ Ταμεῖο, ἐχάρισα μάλιστα και τίς 60 μονάδες, ποὺ εἶχα καταβάλλει.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΜΙΧΑΛΗΣ Ζ. ΚΟΠΙΔΑΚΗΣ, *Τὸ Γ' Μακκαβαίων καὶ ὁ Αἰσχύλος*

Τὸν τελευταῖο καιρὸ οἱ αἰφνιδισμοὶ διαδέχονται τὶς ἐκπλήξεις καὶ τὰνάπαλιν. Ἐτσι ὁ Μ. Μπερνάλ, γιὰ παράδειγμα, μᾶς πληροφόρησε ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν ...μαῦροι («*Ἡ Μαύρη Ἀθηνᾶ*»), ἐνῶ ὁ Ἰωάννης Βαπτιστῆς Ντυροζέλ «ἀπέδειξε» ὅτι ἡ πολιτισμικὴ προσοφρὰ τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρώπη εἶναι ἀνύπαρκτος. Μιὰ ἄλλη προσωπικότητα ὡσαύτως διεθνoῦς προβολῆς, ὁ C. Gordon, βρῆκε «κοινoὺς τόπους καὶ κοινὰ πολιτισμικά ὑπόβαθρα» Ἑλλήνων καὶ Ἑβραίων, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ πολιτισμοὶ εἶναι ὁμογάλακτα τέκνα κάποιου ἄλλου πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ δὲν κατονομάζεται, ἀποτελεῖ δημιούργημα τῶν μυθικῶν Σουμερίων, φαντάζομαι. Ὁ Μιχάλης Ζ. Κοπιδάκης, ἐν τῷ μεταξύ, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου «*Τὸ Γ' Μακκαβαίων καὶ ὁ Αἰσχύλος*», μᾶς δημιούργησε νέες σπασκοφαλίες, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὰ «θεόπνευστα» καὶ «πανάρχαια» βιβλία τῆς Π. Διαθήκης, ποὺ κατὰ τὸν Ἰώσηπο καὶ Φίλωνα ἐγράφησαν ἀπ' τοὺς Μωϋσῆ, Δαυὶδ κ.ο.κ. καὶ διασώθηκαν ἀναλλοίωτα μέχρι τῶν ἡμερῶν τοὺς ἐξάπαντος, εἶναι σαφῶς ἐπηρεασμένα ἀπ' τὸν Ὅμηρο καὶ Ἡσίοδο, τοὺς τραγικοὺς ποιητὲς κι' ἰδιαίτερα τὸν Αἰσχύλο, τὸν Ἡρόδοτο καὶ τὸν Δημοσθένη κ.ο.κ.

Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα, μήπως ὁ C. Gordon ἔχει δίκιο, λέγοντας δηλαδὴ ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ Ἑβραῖοι ἀντλήσαν ἀπὸ κάποια κοινὴ πηγὴ τὰ πολιτισμικά στοιχεῖα, ποὺ διεμόρφωσαν σύμφωνα μὲ τὸ χαρακτῆρα τους; Ὅμως «κι ἂν ἀκόμη ὑποτεθεῖ ὅτι ὅλες οἱ ὁμοιότητες καὶ οἱ ἀναλογίες ὀφείλονται σὲ συμπτώσεις, κοινoὺς τόπους καὶ σ' ἓνα κοινὸ

2.450 χρόνια μὴ δημοκρατίας

Τὸν περασμένο Σεπτέμβριο στὸν ἱστορικὸ λόφο τῆς Πνυκὸς ἐορτάσθηκαν τὰ 2.500 χρόνια τῆς δημοκρατίας μὲ πρωτοβουλία τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῇ συμμετοχῇ πολλῶν ἄλλων προέδρων ἀπὸ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου. Τὸ ἔτος 509 π.Χ. ὁ ἀριστοκράτης Κλεισθένης, Ἀλκμαιωνίδης τὴν καταγωγὴ, στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιβληθεῖ τοῦ πολιτικοῦ του ἀντιπάλου Ἰσαγόρα, ἐπίσης ἀριστοκράτου, «ποντάρησε» στὸ παιχνίδι τοῦ λαϊκισμοῦ καὶ κέρδισε. Τὸ προῖον τοῦ παιχνιδιοῦ ὀνομάστηκε «Δημοκρατία», ποὺ στηρίχτηκε στὴν ἀμεση συμμετοχὴ τῶν πολιτῶν τῆς Ἀθήνας στὴν διαχείριση τῶν κοινῶν, μίᾱ ὑπόσχεση ἄκρως δελεαστικὴ, πρωτότυπη καὶ σωστὴ στὴ βάση της. Ὁ Κλεισθένης μὲ τὸ πολιτικὸ αὐτὸ «εὕρημα» ἄφησε ἐκτὸς μάχης τὸν Ἰσαγόρα, προσεταιρίστηκε τὸ πλῆθος καὶ κυριάρχησε στὴν πολιτικὴ σκηνή.

Ὁ Κλεισθένης εὐαγγελίστηκε τὴν «ισότητα» ἐναντι τῆς ἰσχυροῦς μέχρι τότε ἰσοπολιτείας καὶ ἰσονομίας. Τὸ νέον ἀγγελμα τοῦ Κλεισθένηος περὶ ἰσότητος στηρίχθηκε στὴν ἀπίστευτα παρανοϊκὴ ἰδέα τῆς ἀναδείξεως τῶν πολιτικῶν ἀξιωματούχων τῆς πόλεως (βουλευτῶν, δικαστῶν, πρυτάνεων, ἀρχόντων, ταμιῶν κ.λπ.) διὰ «κληρώσεως». Δηλαδὴ ἔξυπνοι καὶ βλάκες, δημιουργικοὶ καὶ τεμπέληδες, ταλαντοῦχοι καὶ ἀτάλαντοι, εὐσυνείδητοι καὶ ἀσυνείδητοι νὰ εἶναι ὅλοι ἴσοι. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ θεωρία καὶ πρακτικὴ ἦταν ἡ ἀκρογωνιαίᾳ λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς ἀμεσης συμμετοχικῆς δημοκρατίας τῶν πολιτῶν. Καὶ ὄχι μόνον

“ἐν εὐρείᾳ ἐννοίᾳ” πολιτισμικό υπόβαθρο, εἶναι μᾶλλον ἀπίθανο νὰ μὴν πρόσεχε ὁ μέσος ἀναγνώστης τῆς ἑλληνικῆς μετάφρασης (τῆς Π. Διαθήκης, τῶν Ο΄) τοῦ ἔργου, τουλάχιστον τὴ θεατρικὴν τοῦ ἀτμόσφαιρα μὲ τοὺς διαλόγους καὶ τοὺς θρηνητικοὺς μονολόγους καὶ τὸ —σημαντικώτερο— τὶς ἐξόφθαλμες ἀναλογίαις ἀνάμεσα στὴν τύχη τοῦ Ἰῶβ καὶ τῇ μοίρᾳ τῶν τραγικῶν ἡρώων, ὅπως τοῦ Φιλοκτήτη καὶ τοῦ Προμηθέα. Ὁ μεταφραστὴς πάντως τοῦ ἔργου, ποὺ δὲν ἐργάζεται μόνο γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς Συναγωγῆς, ἀλλὰ γιὰ ἓνα εὐρύτερο κοινό, φαίνεται ὅτι κατέβαλε προσπάθειες νὰ “ἐξελληνίσῃ” τὸ ἐβραϊκὸ πρότυπο διορθώνοντας, ὅσο μπορούσε, τὴν εἰκόνα τοῦ αὐθαίρετου Γιαχβέ, ἀνακαλώντας μνήμες ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογικὴ παράδοση καὶ προσθέτοντας περιπαθεῖς σκηνές, ὅπως ἡ ἀκόλουθη:

Ἰῶβ 2,9: Χρόνου δὲ πολλοῦ προβεβηκότος εἶπεν αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Μέχρι τίνος καρτερήσεις λέγων Ἰδοὺ ἀναμένω χρόνον ἔτι μικρὸν προσδεχόμενος τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου;

Ἰδοὺ γὰρ ἠφάνισται σου τὸ μνημόσυνον ἀπὸ τῆς γῆς, υἱοὶ καὶ θυγατέρες, ἐμῆς κοιλάδας ὠδίνες καὶ πόνοι, οὓς εἰς τὸ κενὸν ἐκοπίασα μετὰ μόχθων. σὺ τε αὐτὸς ἐν σαπρίᾳ σκωλήκων κάθησαι διανυκτερεύων αἰθρίος
κἀγὼ πλανῆτις καὶ λάτρις τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη...

Καὶ διερωτᾶται ὁ συγγραφεύς:

«Δὲν εἶναι μὴπως αὕτῃ ἡ “πλανῆτις” γυναίκα τοῦ Ἰῶβ, ἡ “τόπον ἐκ τόπου περιερχομένη” μιὰ ἄλλη Ἰῶ, ποὺ ἔχει προσεταιρισθεῖ καὶ τῇ δυστυχίᾳ τῆς ἀπορφανισμένης ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς Νιόβης;» (σελ. 77).

Σ’ ἄλλο σημεῖο ὁ Μ. Κοπιδάκης ἐντοπίζει τὶς συμπτώσεις «στὴν εἰκονοποιία καὶ στὴ

νον: πρὸς κατίσχυσιν τῆς ἰσότητος ἐπενοήθη καὶ ὁ «ἐξοστρακισμός» τῶν ἀρίστων. Ἔτσι ὁ «λαϊκιστὴς» Κλεισθένης κυριάρχησε στὴν Πνύκα τοῦ Ἀστεως. «Θὰ τολμοῦσε ποτὲ ὁ Κλεισθένης νὰ διασχίσει τὸ Αἰγαῖο μὲ ἓνα ἱστιοφόρο, τοῦ ὁποῖου ὁ καπετάνιος θὰ προέκυπτε μὲ κλήρωση»; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα διετύπωσε κι ὁ Σωκράτης, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐχέφρονες. Κι’ ὅμως διὰ κληρώσεως θὰ ἐκυβερνᾶτο τὸ πολὺπλοκο καὶ δυσκολώτατο σκάφος τῆς πόλεως!

Στὴν ἀρχὴ ὅλα τὰ παράλογα δὲν φάνηκαν, γιὰτὶ μεσολάβησαν ὁ περσικὸς κίνδυνος καὶ τὰ ἐνδοξα γεγονότα τῶν Ἀθηναϊκῶν νικῶν τοῦ Μαραθῶνα καὶ τῆς Σαλαμίνας, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεύθεροι πολῖτες συσπειρώθηκαν καὶ κατεπολέμησαν τοὺς Μήδους ἐν πνεύματι ἐνότητος, αὐταπαρνήσεως καὶ ἡρωισμοῦ χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. Ἀκολούθως ἡ σύσταση τῆς Ἀθηναϊκῆς Συμπολιτείας καὶ Συμμαχίας ἀπὸ τὸν Θεμιστοκλῆ καὶ τοῦ «Κοινοῦ Συμματικοῦ Ταμείου» τῆς Δήλου ἐξασφάλισαν τὶς οἰκονομικὲς προϋποθέσεις, ὥστε ὁ Περικλῆς νὰ ἐγκαθιδρύσει τὴν Ἀθηναϊκὴν κυριαρχία τῶν θαλασσῶν καὶ τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ πόλις νὰ γνωρίσει μίαν οἰκονομικὴ ἄνθηση ἄνευ προηγούμενου, καθὼς καὶ ἀνάλογη πολιτιστικὴ κορύφωση μέσω τῶν τεχνῶν, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς τραγωδίας, τῆς ποίησης καὶ τῆς φιλοσοφίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δημοκρατικῶν Περικλῆς, Ἀλκμαϊωνίδης τὴν καταγωγὴν καὶ ἀνηψιὸς τοῦ Κλεισθένου, συνέχισε τὴν πρακτικὴ τῆς δημοκρατίας τοῦ θεοῦ του μὲ βάση τὴν διὰ κλήρου ἀνάδειξη σὲ ὅλα τὰ ἀξιώματα πλὴν τῶν στρατιωτικῶν (ἐδῶ ὁ κίνδυνος εἶναι μέγας καὶ δὲν μπορούμε νὰ παίξουμε...), ποῖ ὁ

σύλληψη τῶν μεταφορῶν» Αἰσχύλου καὶ Π. Διαθήκης· μερικά παραδείγματα:

Ἕσθια ἀσμάτων 5,2: Ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἡ καρδιά μου ἀγρυπνεῖ.

Ἐπτά ἐπὶ Θήβαις 287: Φόβω δ' οὐχ ὑπνώσει κέαρ.

Παροιμίας 9, 12α: Ὁ δ' αὐτὸς διώζεται ὄρνεα πετόμενα.

Ἀγαμέμνων 394: Ἐπεὶ διώκει παῖς ποτανόν ὄρνιν.

Ἡσαΐας 6, 9: Ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἰδῆτε.

Πρ. Δεσμώτης 447-8: Οἱ πρῶτοι μὲν βλέποντες ἐβλεπον μάτην, κλύοντες οὐκ ἤκουον.

Συνεχίζοντας ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ: «Ἐστω ὅτι αὐτὲς τίς παραλληλίες μόνο ἕνας λόγιος θὰ μπορούσε νὰ τίς ἐπισημάνει. Ὅμως εἶναι δύσκολο νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ὅτι ἕνας ἐλληνοφώνος Ἰουδαῖος (...) θὰ προσπερνοῦσε τὰ χωρία τῆς Π.Δ., στὴ μετάφραση βέβαια τῶν Ὁ, ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὸ “δίκαιον τοῦ ἀντιπεπονθότος”, χωρὶς νὰ θυμηθῇ τὰ χωρία τῶν “Χοιφόρων”, ὅπου ἡ φωνὴ τοῦ «τριγέροντος μύθου» ἀρθρώνεται ὁμοιοτρόπως πάνω στὴν πρόθεση ἀντί καὶ σὲ μιὰ σειρά ἀπὸ πολύπτωτα:

ΕΞΟΔΟΣ 21, 23-4: Ἐὰν δὲ ἐξεικονισμένον ᾦν, δώσει ψυχὴν ἀντί ψυχῆς,

& ΔΕΥΤΕΡ. 19,21: ὀφθαλμὸν ἀντί ὀφθαλμοῦ, ὁδόντα ἀντί ὁδόντος, χεῖρα ἀντί χειρός, πόδα ἀντί ποδός, κατάκαμα ἀντί κατακαύματος, τραῦμα ἀντί τραύματος, μῶλωπα ἀντί μῶλωπος.

ΑΙΣΧ. ΧΗΟΦΟΡΟΙ 309-14: Ἀντί μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ γλῶσσα τελείσθω· τοῦφειλόμενον πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀκτεῖ. ἀντί δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω, δράσαντα παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Καὶ

ΓΕΝΕΣΕΩΣ 9,6: ὁ ἐκχέων αἷμα ἀνθρώπου ἀντί τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐκχυθήσεται.

→
παιτοῦσε ψηφοφορία. Ἀλλὰ κατὰ τὰ μέσα τοῦ ε' αἰῶνος, ὁπότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν δημοκρατικῶν ἔλαβε τὸ μήνυμα ὅτι ὁ λαὸς τὸν βαρέθηκε, καθιέρωσε τὴν δι' «ἀμοιβῆς ἰσότητα». Ἐκανε τὸν πολίτη ἔμμισθο (σὰν νὰ λέμε σήμερα ἀργόμισθο δημόσιο ὑπάλληλο) μὲ ὑποχρέωση νὰ συμμετέχει στὶς ἐβδομαδιαίες συνελεύσεις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Δήμου ἐπ' ἀμοιβῇ, ὁπότε καὶ ὁ Περικλῆς θὰ εἶχε σίγουρο ἀκροατήριον καὶ μάλιστα δικό του. Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἡλιαία καὶ ἡ Βουλὴ ἔγιναν τόποι συγκεντρώσεως τῶν τεμπέληδων καὶ ἀργόσχολων, ποὺ συμμετείχαν στὰ δῆθεν κοινὰ, ἐνῶ οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἀγρότες καὶ οἱ ψαράδες δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ συμμετάσχουν, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὸ τριώβολο τῆς παρυσίας, ἀφήνοντας τίς δουλειές τους.

Ὁ Περικλῆς μὲ τὸν τρόπο τῆς «ἐμμισθης» πλέον συμμετοχικῆς δημοκρατίας τῶν πολιτῶν κατηύθυνε τὰ πολιτικὰ πράγματα γιὰ 20 ἀκόμη χρόνια, σὲ πλαίσια ὑποβαθμισμένου πολιτικοῦ λόγου, ἕως ὅτου ἡ δημοκρατία ὠδηγήθηκε στὸν μοιραῖο Πελοποννησιακὸ Πόλεμον, στὸν Κλέωνα, στὸν Ἀλκιβιάδην, στοὺς Ὀλιγαρχικοὺς, στὸν Δημοφάντη καὶ τὴν ἄθλια δίκη τοῦ Σωκράτη, ποὺ σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς ἄμεσης δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μῦθος τῆς δημοκρατίας, γιὰ νὰ μὴν πῶ τὸ παραμῦθι, ποὺ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀπουσία 2.250 ἐτῶν περίπου ἀπὸ τὸ παγκόσμιο πολιτικὸ προσκήνιο τὴν ξαναθυμηθήκαμε, ὡς λέξη, στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, μετὰ τὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση, ὅτε καὶ ὁ πολὺς Μοντεσκιέ τὴν βάφτισε: Ἀντιπροσωπευτικὴ Δημοκρατία. Γιατὶ μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον καὶ τὸν Μεγαλέξανδρον ἡ
→

ΧΗΟΦΟΡΟΙ 400-2: 'Αλλά νόμος μὲν φονίας σταγόνας χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖ αἷμα» (σελ. 80).

Γίνεται σαφές, ὅτι ὁ συγγραφεὺς δίνει μιὰ ἄλλη ἐρμηνεῖα τοῦ φαινομένου, δηλαδή τῶν ὁμοιοτήτων ποὺ ἐμφανίζονται μεταξὺ 'Ελλήνων συγγραφέων καὶ Π. Διαθήκης. Κατὰ τὸν Μ. Κοπιδάκη, λοιπόν, οἱ ὁμοιότητες αὐτὲς ὀφείλονται στοὺς μεταφραστές τῆς Π. Διαθήκης, οἱ ὅποιοι, λέει, δὲν μετέφρασαν μὲ πιστότητα τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ἀλλὰ φρόντισαν νὰ «ἐξελληνίσουν τὸ ἐβραϊκὸ πρότυπο», γιὰ νὰ δείξουν στὸν κόσμον «ὅτι οἱ πεποιθήσεις καὶ οἱ ἀντιλήψεις τῶν 'Εβραίων δὲν ἦσαν, ὅπως κακῶς ἰσχυρίζονταν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἔθνους, ἔμμονες ἰδέες μιᾶς περιθωριακῆς, κλειστῆς καὶ ἰδιόρρυθμης κοινωνικῆς ομάδας» (σελ. 80). Βέβαια μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ λύεται κάπως τὸ παραπάνω πρόβλημα, ἂν δηλαδή δεχθοῦμε ὅτι ἡ λεγόμενη μετάφραση τῶν Ο' δὲν εἶναι πιστὴ μετάφραση ἀλλὰ ἀνάλυση, συμπλήρωση, διασκευή καὶ διόρθωση μερικῶν ἀποσπασμάτων, ποὺ εἶχαν φθάσει σ' αὐτοὺς, προφορικὰ ἢ γραπτὰ ἀδιάφορο. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἄποψη αὐτὴ δὲν εἶναι νέα, ἀφοῦ ἔχει διατυπωθεῖ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἀπ' τοὺς ἐκπροσώπους τῆς «κριτικῆς Σχολῆς», πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐδιώχθησαν ὡς συκοφάντες καὶ βλάσφημοι...

Γεννᾶται ὡσαύτως ἕνα ἄλλο ἐρώτημα, ἂν φυσικὰ δεχθοῦμε τὴν ἄποψη τῶν ἐκπροσώπων τῆς «κριτικῆς Σχολῆς» καὶ τοῦ συγγραφέως. Ἀπὸ ποῦ δηλαδή ἀρχίζουν καὶ ποῦ τελειώνουν οἱ προσθαφαιρέσεις, οἱ διορθώσεις κι οἱ ἐμβολισμοί; Ἀσφαλῶς καὶ δὲν δέχομαι τὶς ἀκραῖες ἀπόψεις ἐκείνων, ποὺ διατείνονται ὅτι ἡ Π. Διαθήκη, στὸ σύνολό της, ἔχει γραφεῖ ἀπ' τοὺς «ἐλληνίζοντες» 'Ιουδαίους τῆς 'Αλεξανδρινῆς ἐποχῆς. Ὑπάρχουν ὅμως ἀντιφάσεις πολλές, ποὺ ἀξίζουν παρατήρησης. Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὰ Λεξικά «τὰ ἐξοχώτατα βιβλία τῆς Π. Διαθήκης ἤτοι ἡ Πεντάτευχος (= Γένεσις, 'Εξοδος, 'Αριθμοί, Λευιτικόν, Δευτερονόμιον), ἡ Ρούθ, ὁ 'Ιησοῦς τοῦ Ναυῆ, ὁ 'Ιώβ, ὁ 'Ησαῖας, τὸ 'Ασμα

δημοκρατία λιποθύμησε, παραχαράχτηκε καὶ τελικῶς ἐκτοπίστηκε ἀπὸ τοὺς ρωμαίους ἐξουσιαστές καὶ τοὺς συγκλητικούς γιὰ 500 χρόνια, ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὴν πανίσχυρὴ Παπικὴ θρησκευτικοπολιτικὴ ἐξουσία γιὰ 1.200 περίπου χρόνια, γιὰ νὰ περάσουμε στὴ φεουδαρχία καὶ τοὺς βασιλικοὺς οἰκοὺς ἐλέφ Θεοῦ μέχρι πρὶν 200 χρόνια. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι στοὺς τελευταίους δύο αἰῶνες ἀπολαμβάνουμε ἐκ νέου τὴ δημοκρατία τοῦ Κλεισθένης, χαραγμένη πάνω σὲ κίβδηλο νόμισμα. ὡς «Κοινοβουλευτικὴ» καὶ «'Αντιπροσωπευτικὴ».

'Αλλὰ ποιά ἡ σχέση τῆς δημοκρατίας τοῦ Κλεισθένης μὲ τὴ δημοκρατία τοῦ Μοντεσκιέ; Ἕνα ἀπλὸ παράδειγμα θὰ μᾶς διαφωτίσει. Ὁ διὰ κληρώσεως ἐκλεγόμενος ἄρχων στὴν ἐποχὴ τοῦ Κλεισθένης καὶ τοῦ Περικλέους ἦτο ἀπολύτως ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πολιτικὲς του πράξεις καὶ οὐδεμιᾶς ἀσυλίας ἐτύγχανε. Ἐὰν ἀπὸ δικαιολογημένο λάθος ζημίωνε τὸ ταμεῖο τῆς πόλεως, ἡ ποινὴ ἦτο πληρωμὴ στοὺς δεκαπλάσιο τῆς ζημιᾶς, σὲ περίπτωσιν δὲ ταμειακοῦ ἐλλείμματος ἢ σκανδάλου, ἡ ποινὴ ἦτο δήμευσις τῆς περιουσίας καὶ ἐξορία ἢ θάνατος. Σήμερα μὲ τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ δημοκρατία οἱ κυβερνῶντες τὴν χώρα σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα εἶναι πολιτικῶς ἀνεύθυνοι γιὰ τὶς πράξεις τους καὶ ἀπολαμβάνουν ἀσυλίας τῶν νόμων, ἀκόμη καὶ ἂν καταστρέψουν καὶ ρημάξουν τὴν οἰκονομία, ἢ ἀκόμη τὴν λεηλατήσουν. Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία τῆς σημερινῆς δημοκρατίας τοῦ Μοντεσκιέ, τῶν τριακοσίων ἀνευθύνων τῆς Βουλῆς καὶ τῶν θεατῶν πολιτῶν. Ἄν ἐξαίρεσσουμε καμμιά ἐξηνταριὰ χρόνια ἀνόθευτης ἄμεσης δημοκρατίας

Ἀσμάτων, ἡ Σοφία Σιράχ, ἡ Σοφία Σολομώντος κ.ἄ. εἶναι ἔργα συγγραφέντα μέχρι τοῦ Θ' αἰῶνος» (ἐννοεῖται π.Χ.). Προσक्रούομε ὁμως στὸ πρόβλημα τῶν «κοινῶν τόπων» καὶ ὁμοιοτήτων, πράγμα ποὺ προδίδει —δὲν θὰ πῶ κλοπὴ— ἐπηρειασμὸ τῶν νεώτερων ἔργων ἀπ' τὰ παλαιότερα, καὶ νεώτερα ἐπὶ τοῦ προκειμένου δείχνουν νὰ εἶναι τὰ ἑλληνικὰ κείμενα...

Ὅμως ὑπάρχει κι ἄλλη ἀντίφαση, καταχωρημένη καὶ πάλι στὰ Λεξικά. Ἐνῶ λοιπὸν στὰ λήμματα «Βίβλος» καὶ «Π. Διαθήκη» ἢ «Πεντάτευχος» διαβάζομε ὅτι ἡ «Σοφία Σολομώντος», γιὰ παράδειγμα, εἶναι ἔργο τοῦ Θ' π.Χ. αἰῶνος τοῦλάχιστον, στὸ λῆμμα «Σοφία Σολομώντος» τὸ βιβλίον αὐτὸ φέρεται ὡς ἔργο τοῦ 2ου αἰῶνος, γραμμένο στὴν Αἴγυπτο καὶ τὸ πρῶτον στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀργότερον μεταφρασθὲν στὶς «παλαιές γλῶσσες» (Ἡλίου). Μὲ τὸν «Ἡλίον» συμφωνεῖ κι ὁ «Ἐλευθερουδάκης», ποὺ προσθέτει μάλιστα ὅτι τὸ ἔργο ἀρχικὰ εἶχε τὸν τίτλο «Πανάρετος» ἢ «Θεῖα Σοφία» ἢ «Σοφία Ζοροβάβελ» ἢ «Σοφία Φίλωνος». Σημειωτέον ὅτι κάτι παρόμοιο ἀναφέρεται καὶ γιὰ τὴ «Σοφία Σιράχ» καὶ γιὰ τὸν «Ἡσαΐα» καὶ γιὰ τὸν «Ἰώβ». Γιὰ τὸ τελευταῖο ἔργο μάλιστα καὶ ὁ Μ. Κοπιδάκης λέγει ὅτι γράφηκε τὸν 4ο π.Χ. αἰῶνα...

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἐπιτακτικὰ προβάλλεται ἡ ἀνάγκη νὰ δοθοῦν ἀπαντήσεις στὰ προβλήματα αὐτά. Φρονῶ μάλιστα, ὅτι τὸ φρόνιμο εἶναι νὰ δοθοῦν οἱ περγαμηνές ἢ μᾶλλον ἡ περγαμινή, γιὰτι περὶ μιᾶς πρόκειται σύμφωνα μὲ τὰ Λεξικά, σὲ ἀντικειμενικοὺς καὶ ἀδιαμφισβήτητου κύρους καὶ ἐντιμότητας ἐπιστήμονες, προκειμένου ν' ἀποφανθοῦν τόσο περὶ τῆς ἀρχαιότητος ὅσο καὶ ἐπὶ τῆς γνησιότητός τους, ὥστε νὰ ἐκλείψουν καὶ οἱ παραπάνω ἀντιφάσεις ὀριστικά. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θέλω νὰ τονίσω, ὅτι ὀρθὸ εἶναι οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ νὰ μὴν εἶναι ἀποκλειστικά Ἑβραῖοι, ὅπως ἔγινε μὲ τὰ χειρόγραφα τοῦ Κουμράν (Νόρμαν Golb, «Ποῖος ἔγραψε τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης»), διότι τότε, ἀντὶ νὰ ἐκλείψουν τὰ προβλήματα, θὰ πολλαπλασιαστοῦν.

Σαράντος Πὰν

→
στὴν ἀρχὴ (ὁ Καστοριάδης μιλάει γιὰ σαράντα μόνο), ὅλα τ' ἄλλα χρόνια μέχρι σήμερα εἶναι ἀτέλειωτες περίοδοι εἴτε μὴ δημοκρατίας εἴτε ψευδεπίγραφης δημοκρατίας. Ἀσφαλῶς δὲ ἡ Ἑμμεση Ἀντιπροσωπευτικὴ Κοινοβουλευτικὴ Δημοκρατία εἶναι ψευδεπίγραφη. Κι' ὁμως αὐτὴ ἡ δημοκρατία σήμερα ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ καὶ ἀδιαμφισβήτητο πολιτικὸ καὶ πολιτειακὸ σύστημα ἐλεύθερων ἀνθρώπων στὸν πλανήτη μας, ἀκόμη κι' ὅταν ἐκτρέπεται καὶ μεταβάλλεται σὲ ὀχλοκρατία. Κάθε ἄλλη ἐντιμὴ πρόταση θεωρεῖται ὕβρις, ὕποπτη καὶ ἐκ παροιμίου ἀπαράδεκτη. Κι' ἂς μᾶς εἰδοποιεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι δὲν ὑπάρχουν καλὰ καὶ κακὰ πολιτικά συστήματα, ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ ταιριάζουν στὴν κάθε περίσταση. Ἡ «δημοκρατία» εἶναι πλέον μονόδρομος, ἔστω κι' ἂν ὀδηγεῖ σὲ ἀδιέξοδο. [Ὁ πολιτικὸς ποὺ ὑποστήριξε, ὅτι στὴ δημοκρατία δὲν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα, ἔπασσε κραυγαλέα ἔξω: δὲν ζεῖ ἀνάμεσά μας. Ἡ περίπτωσή του ἀποδεικνύει τραγικὰ τὸ ἀδιέξοδο].

Ὅσο κι' ἂν δὲν μᾶς ἀρέσει ἡ ἀλήθεια εἶναι μία. Ἡ «δημοκρατία» τῶν ἡμερῶν μας ἔξεμέτρησε τίς ἡμέρες τοῦ βίου της. «Φαλήρισε». Ἡ «ὥρα αὐτοσυνειδησίας καὶ περισυλλογῆς» ἐσήμανε. Ἡ ἀνάγκη γιὰ πολιτικὸ σύστημα διαχείρισης τῶν κοινῶν μὲ βάση τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἐλευθερία εἶναι φανερὴ καὶ ἐπείγουσα. Μοναδικὴ ἐλπίδα καὶ διέξοδος τὸ φῶς τῆς πανάρχαιας ἑλληνικῆς πολιτικῆς σκέψεως.

Σπύρος Νόνικας

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ Ι' ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ «ΔΑΥΛΟΥ»

(Τεύχη 109 έως 120. — 'Ιανουάριος - Δεκέμβριος 1991)

ΑΓΓΕΛΗ, ΕΛΕΝΗ: 'Αλλότριες άνθοφορίες (ποίημα)	6420
— Πενθῶ, (ποίημα)	6535
ΑΙΣΑ: 'Υπάρχουν νόμοι; — 'Ο Αἴσωπος δὲν εἶναι "Ἕλληνας! — "Cretan writing inspires cancer research" — 'Ανησυχητικό φαινόμενο	6273
— 'Αντίο Ρωσία; — 'Ερρίκος Σλήμαν (1822-1890) — Παράδειγμα εὐθυξίας	6335
— Νὰ ἐκδοθοῦν οἱ 'Αρχαῖοι. — Νὰ Πολιτισμός!	6321
— 'Ο μοναδικὸς πόλεμος. — Διεθνὴς προβολὴ τῆς 'Ελλάδος. — Συριακὸς 'Ελληνισμός	6537
— "Ενας 'Αμερικανὸς ἠλεκτρονικὸς Περσεύς. — Συγκρίσεις. — 'Απὸ τὸ 4.000 π.Χ. — Καταργεῖται τὸ ...«μέχρι»!	6583
— Γονεῖς καὶ Παιδεία. — Ποιοὶ πληρώνουν; — 'Ελβετικὴ προσφορά	6645
— Φυσικὴ ἐξέλιξι. — 'Ανεπιθύμητη δικαίωσι. — 'Ιστορία καὶ Κινηματογράφος	6715
— Στρουθοκαμηλισμός. — Θρησκεία καὶ Μαρξισμός. — Παράδειγμα	6773
— Ποιοὶ κρύβονται; — 'Αποπροσανατολισμός. — Μέγας 'Αλέξανδρος. ... Ξαναδημιουργοῦν τὴν Βιβλιοθήκη. — 'Ιεροσολία	6855
— Δύο 'Ελλάδες. — "Ἡρώες καὶ ψευτοῆρώες. — Παράδειγμα.....	6535
ΑΛΚΕΤΑΣ: 'Η «κοινὴ» φυσιολογία τοῦ γείτονα κ. Ζέλεφ	6833
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΤΑΤΙΑΝΗ: Μνήμες (ποίημα)	6509
— Σκληρὲς στιγμὲς (ποίημα)	6624
ΑΝΤΖΕΛ, ΒΙΚΤΩΡ: 'Η «ἀνθρωποφάγος μυῖνα» (τῆς ἀτμόσφαιρας καὶ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς).....	6267
— Κάποια σπῖθα, (ποίημα)	6492
— Ναρκωτικά.....	6775
ΑΡΓΥΡΙΟΥ, ΙΩΣΗΦ: Μάρις (ποίημα)	6368
— Ποιμὴν ὁ καλὸς (ποίημα).....	6544
ΒΑΘΗΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: 'Ο σφετερισμός τῶν ἐλληνικῶν Μαθηματικῶν ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους (ἐπιστολή).....	6568
ΒΕΡΤΖΑΓΙΑΣ, ΚΩΣΤΑΣ: 'Ανησυχίες "Ἕλληνας τῆς Αὐστραλίας (ἐπιστ.)..	6762
ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ: Ποιὸς τηλεφώνησε στὸν αἰδεσιμώτατο Ρενᾶτο (ἐπιστ.)	6314
ΒΥΣΣΟΥΛΗΣ, ΠΑΝΤΕΛΗΣ: 'Ερμῆς ὁ Τρισμέγιστος, ὁ γιὸς τοῦ Δία (ἐπιστολή).....	6376
— 'Η συστηματικὴ ἐπίθεση τοῦ ἐπιστημονικοφανοῦς Σκοταδισμοῦ (ἐπιστ.).....	6507
— Ποιοὶ κατασκεύασαν ἐκ τοῦ μηδενὸς τοὺς «Μακεδόνες» τῶν Σκοπίων;	6857
— Τὸ "Οραμα (ποίημα).....	6877

ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ Ν.: <i>Ἡ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Γλῶσσα</i> (I)	6292
— <i>Ἡ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Γλῶσσα</i> (II)	6422
— <i>Ἡ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Γλῶσσα</i> (III)	6486
— <i>Ἡ σύγχρονη Ἑλληνικὴ Γλῶσσα</i> (IV)	6799
ΓΑΖΗΣ, ΗΛΙΑΣ: <i>Τὸ σημερινὸ ἔρεβος — καὶ μιὰ ἀκτῖνα αἰσιοδοξίας</i> (ἐπιστ.)	6309
— <i>Οἱ ἑλληνοκτονίες τῶν Τούρκων καὶ οἱ Ἑλληνες τουρίστες</i> (ἐπιστ.)	6571
ΓΑΡΙΔΗ, ΝΙΚΗ: <i>«Σεβασμός» καὶ «ἀγάπη»</i> (ποίημα)	6768
ΓΑΤΣΙΑΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Κ.: <i>Ἡ Καταραμένη Ἐπανάσταση</i>	6383
— <i>Παρατηρήσεις γιὰ τοὺς τρόπους ἐξαγγελισμοῦ ἑλληνικῶν</i> <i>λέξεων</i>	6529
— <i>Οἱ ἑλληνικὲς λέξεις «ἀρχή», «ἄρχων», «κεφαλὴ»</i>	6585
— <i>Ἡ σύζευξη Γλωσσολογίας καὶ Φυσικῆς</i>	6723
— <i>Ὁ μυστικὸς ἀριθμὸς 72</i>	6787
— <i>Ἔτσι καταστράφηκε ἡ παγκόσμια Πρωτογλῶσσα</i>	6531
ΓΕΡΟΥΜΑΤΟΥ, ΕΥΓΕΝΙΑ: <i>Ὁ Ναπολέον, ἡ μεγαλωσύνη καὶ οἱ</i> <i>Ἑλληνες</i> (ἐπιστολή)	6246
ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: <i>Ἀθηνᾶ, ἡ σοφία τοῦ Διὸς καὶ τὸ βιβλίον</i> <i>«Μαύρη Ἀθηνᾶ»</i>	6337
— <i>Οἱ ἑλληνικὲς ρίζες τῆς Ἱπποσύνης</i>	6479
ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ.: <i>Γιὰ τὴν «Ἱστορία Γενέσεως τῆς</i> <i>Ἑλληνικῆς Γλῶσσας»</i>	6757
ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ, ΣΤΡΑΤΗΣ: <i>«Παγκόσμιότης»</i> (ποίημα)	6426
ΓΚΙΛΛΑΣ, ΠΙΝΔΑΡΟΣ: <i>Ἕνα πολύτιμον βιβλίον γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν</i> <i>μακεδονικὴν διάλεκτον</i> (ἐπιστ.)	6824
ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ: <i>Ἡ ἐπιχείρηση «ἀνατολικοποιήσεως» παντὸς</i> <i>ἑλληνικοῦ</i> (ἐπιστ.)	6309
— <i>Ἡ πατρότης τῆς ἀκολουθίας, «Fibonacci» ἀνήκει στὸν</i> <i>Πυθαγόρα</i>	6391
— <i>Οἱ περιέργες καὶ «ὑπερφυσικὲς» ιδιότητες τοῦ Χρυσοῦ</i> <i>Ἀριθμοῦ Φ</i>	6704
— <i>Τὸ «Ἐκατόμπεδον» ἀποκαλύπτει</i>	6495
ΔΑΝΙΚΑΣ, ΜΙΧΑΗΛ: <i>Ἡ ἄρχουσα τάξη μας καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα</i> (ἐπιστ.)	6830
«ΔΑΥΛΟΣ»: <i>Οἱ ἔννοιες «Ἑλλήν ἐθνικιστῆς» καὶ «Ἑλλήν» ἀπλῶς</i> (σχόλιο)	6566
DELOS, RENATO (αἰδεσ.): <i>Δὲν ὑπάρχει καλύτερον ἀπὸ τὸ νὰ φέρῃ ὁ</i> <i>τάφος σου μιὰ ἑλληνικὴ λέξη</i> (ἐπιστ.)	6567
ΔΕΝΙΟΖΟΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ: <i>Ἡ ἑλληνικὴ προέλευση τῶν Θρακῶν καὶ ἡ</i> <i>Ἑλληνικὴ Γλῶσσα στὴ Βουλγαρία</i>	6407
ΔΕΦΝΕΡ, ΟΘΩΝ Μ.: <i>Πολεμικά καὶ οἰκολογικά τινα</i> (χρονογράφημα)	6552
— <i>Νερένια δηλητήρια</i> (χρηνγρφ.)	6611
— <i>Ὁ παγκόσμιος ἐξουσιαστής</i> (χρηνγρφ.)	6674
— <i>Οἱ τυραννόσαυροι τῆς λογοτεχνίας</i> (χρηνγρφ.)	6739
— <i>Τὸ τεῖχος τοῦ νέφους</i> (χρηνγρφ.)	6797
— <i>Ἔξω οἱ βραχονησίδες</i> (χρηνγρφ.)	6871

— AIDS καὶ μερικὰ ἄλλα (χρηνγρφ.).....	6543
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: <i>Οἱ ἔννοιες «Ἕλληνας ἐθνικιστῆς» καὶ «Ἕλληνα» ἀπλῶς (ἐπιστ.)</i>	6566
— <i>Ἡ γένεση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας - Γραφῆς (ἐπιστ.)</i>	6825
ΔΙΟΜΑΤΑΡΗ, ΟΥΡΑΝΙΑ: <i>Τὰ μεταφυσικὰ τῆς ζωῆς (διήγημα)</i>	6297
— <i>Περὶ «δωρικῆς ἀρμονίας»</i>	6560
— <i>Ὁ «Κρατύλος» καὶ ὁ «στοῦμπος»</i>	6812
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, ΣΤΑΥΡΟΣ: <i>Μοναξιά σὲ διάλογο (ποίημα)</i>	6296
— <i>Οἱ οὐρανοὶ (ποίημα)</i>	6444
ΕΡΙΝΥΣ: <i>Γονεῖς - Παιδιὰ - Διδάσκαλοι - Πολιτεία</i>	6265
— <i>Ἡ λαίλαψ πὺν πλησιάζει</i>	6369
— <i>Ἀμεση ἐπανεξέταση σὲ μηδενικὴ βάσι</i>	6397
ΖΟΥΜΠΟΣ, Α.Ν.: <i>Ἡ εἰκονογραφία ἀποτελεῖ πηγὴ τῆς Ἱστορίας</i>	6272
— <i>Ὁ Μῦθος ὡς προοίμιο τοῦ Λόγου</i>	6382
— <i>Ὁ χαρακτήρ τῆς ἐννοίας «Ἔρως» κατὰ Πλωτῖνον</i>	6454
— <i>«Ἐγὼ» καὶ Συνείδησις</i>	6510
— <i>«Ἐξίς θεωρητικὴ»</i>	6679
— <i>Διαφορὰ ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας</i>	6803
— <i>Ἡ τεολογία τῆς ἀνθρώπινης ἐνέργειας</i>	6836
ΗΛΙΑΝΟΣ, ΟΡΕΣΤΗΣ: <i>Πάντα ἐπίκαιρη ἢ σκέψη τοῦ Ἀριστοτέλη</i>	6749
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΙΜΩΝ Δρ.: <i>Ἀπόψεις τοῦ Νέου Κύκλου Ὀρφικῶν γιὰ τὴ γλῶσσα (ἐπιστολὴ)</i>	6379
— <i>Περὶ «εἰδώλων», «εἰδωλολατρίας» καὶ «εἰδωλολατρῶν» (ἐπιστ.)</i>	6696
ΗΣΑΪΑΣ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: <i>Νὰ συνειδητοποιήσῃ ὁ Ἕλληνισμὸς τὸ ρόλο του (ἐπιστ.)</i>	6569
— <i>Ἡ Δημοκρατία, ὁ κ. Καντάφι καὶ οἱ καρεκλόσοφοί του (ἐπιστ.)</i>	6630
— <i>Ἡ ρίζα, ἡ κατάληξη καὶ ἡ ἀποκωδικοποίηση τῶν λέξεων (ἐπιστ.)</i>	6758
ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: <i>Ὁ θάνατος τοῦ γέλιου στὴ σύγχρονη ζωὴ (ἐπιστ.)</i>	6633
— <i>Οἱ παντὸς εἶδους ἀγύρτες ἐξ Ἀνατολῶν (ἐπιστ.)</i>	6696
ΚΑΡΟΥΣΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ Λ.: <i>Περὶ ...ἐθνικότητος τοῦ Θεοῦ καὶ εἰδωλολατρίας τοῦ «Δαυλοῦ»!!! (ἐπιστ.)</i>	6507
ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ: <i>Νεώτερα γιὰ τὴν ἑλληνικότητα τῶν «Ἀραβικῶν» ἀριθμῶν (ἐπιστολὴ)</i>	6311
— <i>Σκέψεις γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ γράμματος Α (ἐπιστ.)</i>	6821
ΚΕΛΕΣΙΔΟΥ, ΑΝΝΑ: <i>Ἕνα σπῖτι στὸ Δρούτσουλα (ποίημα)</i>	6551
«Κ.Ε.Μ.Ε.»: <i>Προτάσεις τοῦ Κ.Ε.Μ.Ε. γιὰ τοὺς Ποντίους (ἐπιστ.)</i>	6439
ΚΕΧΑΓΙΑΣ - ΝΑΙΘΩΝΑΣ Ν.: <i>Τὸ κρῖμα μιᾶς στοργῆς (διήγημα)</i>	6490
ΚΛΑΔΑΣ, ΔΙΟΝΥΣΗΣ: <i>Πενταπλὴ ἀρμονία καὶ συμμετρία (ἐπιστολὴ)</i>	6373
ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ: <i>Μέχρι τεῦ (ποίημα)</i>	6738
ΚΟΡΩΝΙΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: <i>Ἕνα ἄλλο ταξίδι (ποίημα)</i>	6809
ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ, ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ: <i>Ἕνας φιλόλογος ἀνατρέπει τὰ ψεῦδη πὺν τὸν δίδαξαν (ἐπιστ.)</i>	6760
ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ, ΚΩΝ. Β.: <i>Προϊστορικὰ Ἡμερολόγια</i>	6511
(καὶ διόρθωσι):	6626

ΚΥΜΟΘΟΗ, ΝΟΤΑ: <i>Ἑρρίκος Σλήμαν</i> (ποίημα)	6365
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, ΝΟΡΑ: <i>Οἱ Ἕλληνες Πόντιοι στὴν ΕΣΣΔ</i>	6475
ΚΩΣΤΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΗΣ: <i>Πυθία</i> (διήγημα)	6746
ΛΑΓΚΕ, ΕΡΣΗ: <i>Οἱ Καθαροὶ</i> (διήγημα)	6427
ΛΑΖΑΝΑΣ, ΒΑΣ. Ι.: <i>Νὰ ἰδρυθῇ Πανεπιστήμιο Κλασσικῶν Σπουδῶν</i> (ἐπιστ.).....	6695
ΛΑΜΠΡΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ: <i>Ἀλληλοκατασκόπευση</i> (διήγημα)	6558
ΛΑΜΠΡΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι.: <i>«Οἰκουμενικότης 1991»</i> : Τὸ κρίσιμο «τέστ»..	6244
— <i>«Ὅμιλεῖτε Ἑλληνικά;» — (Μιὰ δικαστικὴ ἀπόφαση γιὰ</i> <i>ὑπόθεση τοῦ «Δ»</i>	6251
— <i>Οἱ Ἕλληνες κι ὁ πόλεμος</i>	6308
— <i>Ἑρωτηματικά</i>	6372
— <i>Ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ...«φοβερό καὶ τρομερό»;</i>	6436
— <i>Προσέξτε τὸν Λόγο!</i>	6500
— <i>Γιὰ τί ψάχνει ἡ ἀνθρωπότητα</i>	6564
— <i>«Στὸν αἰθέρα στέκει νά, καὶ στὴ θάλασσα μόνη της»</i>	6628
— <i>Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἠγεσία» καὶ ὁ θάνατος τῆς Ἑλλάδος</i>	6692
— <i>Ὅχι Φιλοποίμενες, ἀλλὰ Δευκαλίωνες</i>	6756
— <i>Τὸ «παζάρι» καὶ ἡ Ἀθηνᾶ</i>	6820
— <i>Δέκα χρόνια μέσα στὴ γενικὴ παρακμὴ</i>	6884
ΛΑΜΠΡΟΥ, ΙΩΑΝΝΗΣ Ε.: <i>«Παιδιὰ ἑνὸς ἐξωγήινου Θεοῦ»</i> (ἐπιστ.).....	6490
ΛΕΟΥΤΣΑΡΑΚΟΣ, Ν. (καὶ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Φ.): <i>Γαῖα</i>	6603
ΜΑΝΩΛΑΣ, ΛΕΩΝ Κ.: <i>Πανάρχαia ἀριθμητικὰ σύμβολα στὴν Πάρο</i> (ἐπιστ.).....	6503
— <i>Ὁ Κοπέρνικος ὁμολογεῖ τὴν ἰδιοποίηση τοῦ Ἀριστάρχου</i> (ἐπιστ.).....	6763
ΜΑΞΙΜΟΥ, ΠΗΝΕΛΟΠΗ: <i>Τὸ ξερονήσι ἢ Πάτμος</i> (διήγημα)	6366
— <i>Ἰωάννης Η΄ Παλαιολόγος</i> (διήγημα)	6904
ΜΑΡΚΑΚΗΣ, ΜΑΝΩΛΗΣ: <i>Martin Bernal, «Black Athena»</i>	6317
— <i>«Σημίτης» καὶ ὁ Μ. Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν Τράπεζα Ἑλλάδος!</i> (ἐπιστ.).....	6763
— <i>Νομὸς Πελαγονίας</i> (ἐπιστ.)	6486
ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ, ΛΕΥΤΕΡΗΣ: <i>Σπερθίας καὶ Βοῦλις</i> (ποίημα).....	6288
— <i>Αἶγαῖο</i> (ποίημα).....	6334
— <i>Ἔρεβος</i> (ποίημα)	6525
— <i>Οἱ Ἴσπανοὶ Ἕλληνες τοῦ Ἑλτσε</i>	6637
— <i>Ἡ εἰσβολὴ</i> (διήγημα).....	6874
ΜΑΥΡΟΕΙΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜ.: <i>«Ὅμιλεῖτε τὴν ... Ἰνδοευρωπαϊκὴν</i> <i>γλῶσσαν;»</i> (ἐπιστολή)	6245
ΜΕΤΕΩΡΟΣ: <i>Ἐξαλήθευση - ἐλευθέρωση: ἡ κατεπείγουσα ἐπιλογή</i>	6257
— <i>Ἡ «Κόλαση», οἱ κολασμένοι καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας</i>	6315
— <i>Τὸ φοβερό χάσμα μεταξὺ Ἐξουσίας καὶ Πραγματικότητος</i>	6381
— <i>Ἄς βοηθήσουμε τὸν Ἐξουσιασμό νὰ ἐξαλείψῃ τὴν Ἑλλάδα! ...</i>	6445
— <i>Οἱ εὐρόντες ἀμειψήσονται</i>	6509
— <i>Ἡ ἐξορία τοῦ Λόγου «ἐκτὸς τοῦ Κόσμου τούτου»</i>	6575
— <i>Οἰκονομικὴ δουλειὰ καὶ πολιτικὴ ἐκμηδένιση</i>	6635
— <i>Βλακὸς ἴδιον: τοῖς ἄλλοις ἀποδιδόναι</i>	6701
— <i>Τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ ἐπιστημονισμοῦ</i>	6767

— Τὸ πρυτανεῖο καὶ ὁ θάνατος τῆς Διανόησης	6831
ΜΟΣΧΟΛΙΟΣ, ΝΙΚΟΣ Μ.: Τῆς Μνημοσύνης (ποίημα)	6644
— Φορτωθῆτε τὴν ἐπιβίωση τῆς Ἑλλάδος στὴν πλάτη σας	6493
ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ.: Ἀπόπειρα ἀποκρυπτογραφήσεως πινακίδων (ἐπιστ.)	6486
ΜΠΟΓΔΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Γιὰ Τερτσέτηδες θὰ μιλάμε ἐν ἔτη 1991; (ἐπιστ.)	6573
ΜΠΟΣΙΝΑΚΗΣ, ΔΗΜ. ΧΡ.: Ἡ Τέχνη καὶ οἱ ψυχικὲς παθήσεις	6457
ΜΠΟΥΖΑΝΗΣ, ΦΩΤΗΣ: Ὁ Πέτρακας (διήγημα)	6682
— Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μὲ ἀγάπη (ἐπιστολὴ)	6698
ΝΕΜΕΣΙΣ: Παιδιὰ ἐνὸς ἐξωγήινου «θεοῦ» ἢ τῆς Γαίας Παμμήτειρας;	6601
— «Μυθολογικὴ» πραγματικότης	6667
— Εἰδωλολάτρες ἢ ἰδεολάτρες;	6722
— Ἕλληνες καὶ Ἑλληνοειδῆ	6790
— Δημοκρατία καὶ δημοκραπλία	6873
— Ἀσύλου Τόπος	6545
ΝΟΝΙΚΑΣ, ΣΠΥΡΟΣ: Ἡ πρώτη ἐμφάνιση καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτικοῦ Λόγου	6259
— Ἡ ἐγκεφαλικὴ ποίηση τῶν λογοτεχνικῶν βραβείων (ἐπιστολὴ)	6375
— Τὰ μυστήρια τοῦ Κόλπου καὶ ἡ Ἑλληνικότης	6493
— Ἡράκλειτος ὁ πολιτικός	6539
— «Παραχαράττειν τὸ νόμισμα»	6669
— Καπιταλομαρξιστικὲς ἱλαροτραγωδίες	6685
— 2.500 χρόνια μὴ Δημοκρατίας	6550
ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ, ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ: Ἡ κατάστασις τῆς Παιδείας καὶ ἡ πολιτικὴ ἡγεσία (ἐπιστ.)	6505
ΠΑΝ, ΣΑΡΑΝΤΟΣ: Ὁ κουλτουριάρης	6283
— Ὁ ἐπιστημονιστὴς	6353
— Ὁ φοινικιστὴς	6405
— Ὁ ἐθνικιστὴς	6465
— Ὁ διεθνιστὴς	6527
— Ὁ «σιωνιστὴς» (μὲ εἰσαγωγικά)	6589
— Ἡ ἑλληνικότητα τῶν Πομάκων-Θρακῶν	6613
— Ὁ πασιφιστὴς	6665
— Ὁ κομματικὸς ἄνθρωπος	6731
— [Ἀπάντηση στὸν Π. Χιωτέλλη]	6750
— Ὁ οἰκονομιστὴς	6785
— Ὁ βαβυλωνιστὴς	6867
— Ὁ χριστιανιστὴς	6529
ΠΑΝΑΓΟΥ, ΚΩΣΤΑΣ: Τὸ παραμυθιτὸ καὶ ἡ μοναξιά τοῦ νοῦ	6500
— Πρεσβυτάτην ἐσορῶν γαῖαν κλινομένην (ἐπιστ.)	6633
ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΦΟΙΒΟΣ: (καὶ ΛΕΟΥΤΣΑΡΑΚΟΣ, Ν.): Γαῖα	6603
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ: Οἱ Ἕλληνες εἶναι μειοψηφία στὴ σημερινὴ Ἑλλάδα (ἐπιστολὴ)	6488
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΘΕΟΠΗ: Οἱ νόμοι (ποίημα)	6457
— Κοῦρδοι (ποίημα)	6620

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: «'Ανθρωπισμός» (ποίημα).....	6573
ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β.: Ποιοί είναι οί «'Εμείς» και ποιοί είναι οί «'Εκείνοι» (ἐπιστολή).....	6249
— Στόν ρύπο και την κατάθλιψη (ἐπιστολή)	6826
ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Τρίτη μετά Χριστόν χιλιετία (ποίημα).....	6699
ΠΑΝΟΥ, ΔΗΜ. Ν.: "Αδειες ἐποχικῆς μόνον ἐργασίας στοὺς ὁμογενεῖς (ἐπιστολή).....	6694
ΠΑΠΑΤΖΙΜΑΣ, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ: Ποιὸς «κόβει τὰ πόδια» τοῦ 'Ελληνισμοῦ σήμερα; (ἐπιστολή)	6246
— 'Η κοιτίδα τῆς πρωτογλώσσας τῆς ἀνθρωπότητος (ἐπιστολή).....	6378
— Γιατί δὲν ἐπενδύουν οἱ "Ελληνες ἐπιχειρηματίες (ἐπιστολή)	6634
— Ψυχικὲς διαταραχὲς μαθητῶν λόγῳ μονοτονικοῦ (ἐπιστολή)	6490
ΠΑΠΠΑΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Τὸ τέλος τῆς μηχανῆς και ὁ ἐρχομὸς τοῦ ὀλισμοῦ.....	6285
— 'Η ὀλιστικὴ διάρκεια τῶν ἀνθρώπων.....	6483
ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ, ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιητὲς σταυραετοί. — Σκάνδαλο στη Γλωσσολογία. — 'Εὰν τὸ ἄλλας.....	6680
ΠΑΡΤΣΑΚΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: 'Εξαφανίστε τὰ οὐράνια σώματα (ἐπιστολή).....	6249
ΠΑΣΣΙΑΣ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ: Νησίδες και βραχονησίδες (ποίημα)	6866
ΠΕΡΑΜΙΩΤΗΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ: Τελευταία πράξη (ποίημα).....	6482
— Σκληρὸ και ἀπρεπὲς (ποίημα).....	6576
ΠΕΤΡΙΔΗΣ, ΖΙΓΚΦΡΗΝΤ: 'Η γεωγραφικὴ κατάστασις τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου (ἐπιστολή)	6437
ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ: Δυναμικὴ ἐκποίηση.....	6256
— Συνειρμοὶ δολοφονο-χασαπο-δικτατορικοὶ.....	6404
— Και πάλι περὶ Χαναναίων	6464
— Δημοσίως ὑπερήφανοι ἢ ὑπερηφάνως δημόσιοι.....	6526
— Τὰ δερμάτινα μπουφάν και οἱ εὐνοῦχοι.....	6621
— Τὸ Κράτος, ὁ «παπατζῆς» και ἡ «γκανιόττα»	6636
— Πρὸς ἀσπάλακες — και «σπόνσορες».....	6702
— Τὰ ἐπιδέξια σκέλη.....	6796
— 2500 χρόνια δημοκρατίας.....	6870
— Κερματο-βραχο-ομολογο-ἀγοραπωλησίες	6542
ΠΙΛΛΑΣ, ΑΝΤΩΝΗΣ: 'Ο δαίμων τοῦ κακοῦ (ποίημα).....	6802
ΠΙΤΣΕΛΑΣ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: 'Η γλῶσσα μας πεθαίνει στη Μ. 'Ελλάδα (ἐπιστολή).....	6631
ΠΛΕΥΡΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Γιὰ τὴν Παιδεία.....	6545
— Νομικὴ κριτικὴ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως ἀθωώσεως τοῦ ὑβριστοῦ τοῦ «Δ».....	6676
— 'Η Μακεδονία τῆς 'Ιορδανίας.....	6518
ΠΟΛΙΤΗΣ, ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ: 'Η 'Ελλάς, ἢ 'Εσπερία και ἡ ἐπιβίωση τῆς 'Ελληνοσύνης (ἐπιστολή).....	6438
— Νὰ ξαναγίνη ἢ 'Ελλάς μητέρα Γῆ τοῦ Πνεύματος (ἐπιστολή).....	6502
ΠΡΕΑΡΗΣ, Ν.Ε.: Γιὰ τὴν «'Ιστορία Γενέσεως τῆς 'Ελληνικῆς Γλώσσας» (ἐπιστολή).....	6591
ΠΡΙΓΚΟΥΡΗ -- ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΟΥΡΑΝΙΑ: «Φεμινισμὸς και 'Εξουσία» (ἐπιστολή).....	6441

— Σάτυροι Ἰχνευτές.....	6813
— Τὰ σκισμένα βιβλία.....	6878
— «Βομβαρδίζεται ἡ Βαγδάτη».....	6509
ROOT-BERNSTEIN, ROBERT: Σοφία ξεχασμένη κι ὅμως ἀληθινή	6741
ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Τῆς θεοῦ (᾿Αθηνᾶς) χάριν... (ἐπιστολή)	6570
ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΛΕΑΝΘΗΣ: Ἐπαναστατική μορφή ἐνέργειας (μετάφραση).....	6554
— Σοφία ξεχασμένη κι ὅμως ἀληθινή (μετάφραση)	6741
— Νικόλας, γλύπτης-χαράκτης	6810
— Γῆρας: ἡ ἀναπότρεπτη πορεία	6537
ΣΤΑΥΡΑΓΓΕΛΟΣ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ: Οἱ «ξεπερασμένοι ἐθνικισμοὶ» καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ (ἐπιστολή).....	6248
ΤΑΓΑΡΗΣ, ΑΧΙΛΛΕΥΣ: Λυκαυγὲς (διήγημα)	6622
ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ, ΗΛΙΑΣ Λ.: Ἑρμῆς, ἐπικῶς Ἑρμείας	6275
— Τὸ «ΔΥΟ» ὡς φαινόμενο τοῦ πλήθους. — Ἀγνωστη ἡ γέννησή του ἀπὸ τὸ «ΕΝ».....	6289
— Ἀθηνᾶ-Κάδμος-Θῆβαι.....	6321
— Τὰ Τρωϊκὰ ἐγιναν τὸ 3.826 π.Χ. — Ἡ Αἴγυπτος ἦταν τότε ποταμόκολπος.....	6355
— Περὶ «Νέας Τάξεως».....	6389
— Ἐκάτη: ὁ πανάρχαιος ἀξιοκρατικὸς θεσμὸς.....	6399
— Ἡ πολιτικὴ τῶν ΗΠΑ καὶ τὸ κοινὸ συμφέρον	6446
— Ἡ χρονολόγησι τῆς ἐλληνικῆς προϊστορίας	6467
— «Τράγος», «τράπεζα», «τρώγω».....	6547
— Ἡ ζεῦξις τῆς σοφίας μὲ τὴν πολιτικὴν	6577
— Οἱ ποταμοὶ τῆς Τρωάδος «διορθώνουν» τὴν χρονολόγησι τῶν Τρωικῶν.....	6647
— Δικαιοσύνη καὶ Δίκη.....	6717
— Ἡ ρίζα, ἡ κατάληξις καὶ ἡ ἀποκωδικοποίηση τῶν λέξεων.....	6758
— Γεφυραῖοι, Φοῖνικες καὶ Ἀλφάβητο.....	6769
— Ἀχελῶς — Ἰθάκη — Ἀκαρνανία.....	6837
— Ἡ κατὰ γράμμα καὶ ἡ κλασσικὴ ἐρμηνεία	6511
ΤΣΙΝΑΣ, ΠΑΝΟΣ: Ἑλληνικὴ φιλοσοφία καὶ εὐρωπαϊκὴ «κουλτούρα».....	6416
— Ὁ πόλεμος κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας.....	6591
— Αἱ θρησκείαι τῆς ἐρήμου.....	6791
— Αἱ θρησκείαι τῆς ἐρήμου (II).....	
ΤΣΙΝΙΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ: Λαμπυρίζοντα ὕδατα (ποίημα)	6588
ΦΑΡΜΑΚΗΣ, ΣΠΥΡΙΔΩΝ: Δικαιολογίαι τῶν ὑπευθύνων γιὰ τὸν ἐκβαρβαρισμὸ τῶν Ἑλλήνων (ἐπιστολή).....	6312
— Ποῦ ὀφείλεται τὸ μῖσος τῶν Ἑβραίων (ἐπιστολή)	6489
ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Τὸ «Ἐν», τὸ «Δύο» καὶ τὸ «Ἄπειρον» (ἐπιστολή).....	6504
— Ἑλληνα, σκέφτηκες τίς εὐθύνες σου; (ἐπιστολή).....	6827
ΧΙΩΤΕΛΗΣ, Π.: Ἡ ἀντιομοφυλοφιλικὴ νομοθεσία στὴν ἀρχαία Ἀθήνα (ἐπιστολή).....	6749
ΧΛΩΡΟΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ: Ὁ διευθυντὴς Μπούντεα (διήγημα).....	6547
ΧΡΟΝΗΣ, ΧΑΡΗΣ: Ἀσήμαντο ἀπόγευμα (ποίημα).....	6600
ΨΥΧΟΓΥΙΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ: Κρίσεις γιὰ μιὰ νεοεκδοθεῖσα ἱστορικὴ	

ἔρευνα (ἐπιστολή).....	6632
— Τὸ Μινωϊκὸν Ἡμερολόγιον (I).....	6733
WINTER, KARL JOCHEN: Ἐπαναστατικὴ μορφή ἐνέργειας	6554

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ (βιβλιοκρισίες):

— Cyrus Gordon, Ἀπόστολος Σαχίνης, Ρένα Καλλιγιάννη, Στέφανος Δεληκωστόπουλος, Α.Ν. Ζοῦμπος, Ε. Ρόζος, Τάκης Μανωλόπουλος	6300
— St. W. Hawking.....	6433
— Παν. Κ. Γεωργούντζος, Εὐγένιος Οὐίτγουερθ.....	6493
— Παν. Χρήστου, Α. Τοναγ.....	6560
— K.J. Dover	6625
— Γ. Μαγκριώτης, Γιώργος Καναράκης, Μανώλης Μαρκάκης, Τάσος Ἀθανασιάδης	6686
— [K.J. Dover (II)], Στέλιος Μ. Πετράκης	6749
— Πάνος Τσίνας, Ἐπαμ. Βρανόπουλος, Ἀγγελος Βλάχος, Ἀμαλία Ράπη - Τρύφωνα, Κύπρος Χρυσάνθης, Διονύσης Κωστίδης.....	6813
— Ζήσης Οικονόμου, Γκαίτε - Ἴλσε Ράιφ Σχέρε (μτφρ.), Στ. Σταυρίδης.....	6878
— Μιχάλης Ζ. Κοπιδάκης κ.ά.	6550

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ι' ΤΟΜΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ Β' ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ «Δ»

Ἡ «Δαυλὸς» συμπλήρωσε μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας 120ὸ τεῦχος τοῦ τὴν πρώτη δεκαετία τοῦ καὶ μπαίνει μὲ τὸ ἐπόμενο 121ο τεῦχος τοῦ στὴν δεύτερη. Ἔχουμε ξαναπεῖ, ὅτι ἀποκλειστικὸ τοῦ ἔρεισμα, ἠθικὸ καὶ οἰκονομικὸ, ποὺ ἐξασφάλισε τὴν ἐπιβίωση καὶ ἄνοδό του, εἶναι ἡ ἐκτίμηση ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἡ «Δαυλὸς» εἶναι τὸ μόνο ἔντυπο τῆς Ἑλλάδος ποὺ δὲν δημοσιεύει — γιὰ λόγους ἀρχῆς — διαφημίσεις καί, μολοντί εἶναι τὸ ἐγκυρώτερο καὶ μαχητικώτερο ἔντυπο τῆς Ἑλλάδος, ποὺ δὲν ἀποπληροφορεῖ ποτὲ δημοσιεύοντας ἀσημαντότητες, δὲν διατάζει νὰ πῇ ποτὲ τὴν ἀλήθεια καὶ δίνει σκληρὰ μάχες στοὺς τομεῖς τῆς ἔρευνας, τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς ἀναζήτησης — σὲ μιὰ χώρα ὅπου ἐπίσημα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἔρευνα οὔτε ἀναζήτηση — ἀγνοεῖται ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ παραμερίζεται μὲ ὑπουλά μέσα ἀπὸ τὸ ἐπίσημο Κράτος, τὸ Ὑποκράτος, τὸ Παρακράτος καὶ κυρίως ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς Διεθνοῦς Ἐξουσίας.

Γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του ὁ «Δαυλὸς» ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀναπροσαρμόσῃ ἀπὸ τὸ προσεχὲς 121ο τεῦχος τοῦ, τὴν ἐτήσια κανονικὴ συνδρομὴ (ἀπὸ 5.000) σὲ **6.000 δρχ.**, τὴν ἐτήσια φοιτητικὴ συνδρομὴ (ἀπὸ 3.500) σὲ **4.000 δρχ.** καὶ τὴν τιμὴ πωλήσεως ἀντιτύπου (ἀπὸ 500) σὲ **600 δρχ.** Τὴν ἀναπροσαρμογὴ αὕτη, ὅπως καὶ περίσιν τὸν Ἰανουάριο, κατέστησαν ἀπολύτως ἀναγκαῖα οἱ ἀλλεπάλληλες αὐξήσεις στὶς τιμές χαρτιοῦ, ἐξωφύλλου, ὑλικῶν φωτοσυνθέσεως, στὶς ἀμοιβές τυπογραφείου κ.λπ., ποὺ σημειώθηκαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ λήγοντος ἔτους.

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐδῶ, ὅτι στὸν «Δαυλὸ» δὲν ἀμείβεται κανεὶς, ἐκτὸς μιᾶς ὑπαλλήλου γραφεῖου μὲ μειωμένο ὥραριο, καὶ τὰ ἔξοδά του ἀφοροῦν ἀποκλειστικὰ στὸ κόστος ἐκδόσεώς του (πληρωμὲς πρὸς τρίτους).